STJERNEN

147. ÅRGANG • NUMMER 7 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JULI 1998

***South Temple 1894*, af Al Rounds**

Dette maleri af South Temple Street i Salt Lake City viser gaden, som den så ud i 1894. Af de fire historiske strukturer – Templet i Salt Lake City, Lion House, Beehive House og Eagle Gate – var templet det sidste, der blev opført. Templet blev indviet i 1893. Disse seværdigheder eksisterer stadig i dag, selvom Eagle Gate blev udvidet i 1963.

Ref
BOOK AREA
M205.S
D186DAN
1998
July

Beretning fra aprilkonferencen 1998 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, den 4. og 5. april 1998

Der kom en glædelig meddelelse i slutningen af dette års aprilkonference. Præsident Gordon B. Hinckley talte:

»Vi har i de sidste par måneder rejst langt omkring blandt Kirkens medlemmer. Jeg har været sammen med mange, som har ganske lidt af denne verdens gods. Men i deres hjerte har de en stor, brændende tro på dette værk i de sidste dage. De elsker Kirken. De elsker evangeliet. De elsker Herren og ønsker at gøre hans vilje. De betaler deres tiende, hvor beskeden den end er. De yder utrolige ofre for at besøge templer. De rejser i dagevis i faldefærdige busser og med gamle både. De sparer sammen og undværer meget for at kunne gøre det.

De har brug for templer i nærheden – små, smukke og praktiske templer.

Jeg benytter derfor denne lejlighed til at bekendtgøre for hele Kirken et byggeprogram, hvor vi straks vil opføre 30 små templer. De vil ligge i Europa, i Asien, i Australien og på Fiji, i Mexico og Central- og Sydamerika og i Afrika så vel som i USA og Canada. De vil have alle de nødvendige faciliteter for at kunne tilbyde Herrens hus' ordinanser.

Dette vil være et enormt projekt. Intet tilsvarende er nogensinde før forsøgt ...

Hvis tempelordinanserne er en afgørende del af det genoprettede evangelium, og det bærer jeg vidnesbyrd om, at de er; så skal vi sørge for de betingelser, hvorunder de kan opnås. Hele vores store indsats inden for slægtsforskning er rettet mod templet. Der er intet andet formål med det. Tempelordinanserne bliver de største velsignelser, som Kirken kan tilbyde.

Jeg kan kun tilføje, at når disse [templer] er blevet bygget, så vil der komme flere.«

Præsident Hinckleys spændende bekendtgørelse ved slutningen af mødet søndag eftermiddag var en slutsten til en konference, der var fyldt med inspirerende, motiverende og belærende taler af Kirkens ledere.

Præsident Hinckley, præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, og præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab ledte konferencemøderne de to dage.

Betydningsfulde administrative handlinger fandt sted ved mødet lørdag eftermiddag, hvor tre brødre fra De Halvfjerds' Andet Kvorum blev opretholdt som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum, 13 brødre blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum, og 16 brødre blev opretholdt som halvfjerdser-områdeautoriteter (se yderligere oplysninger i »Opretholdelse af Kirkens ledere« og »Nyheder fra konferencen«). □

Redaktørerne

JULI 1998. 147. årgang. Nummer 7
STJERNEN 98987 110 (ISSN 0900-2545)
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Jack H Goaslind

Vejledere: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktører: David Mitchell, DeAnne Walker
Redaktionsassistent: Jenifer Greenwood
Planlægning: Beth Dayley
Tidsskriftsassistent: Konnie Shakespear

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Jason L. Mumford, Todd R. Peterson

Abonnementsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Stjernen: *Redaktør:* Svend Aage Andersen
Kirkenyt: F. Bo Pedersen
Redaktionens adresse: Translation Division
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din stjernerepræsentant eller direkte til Nordisk Servicekontor, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046-77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 85 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i menigheden under "Andet". Skriv: "Stjernen".

Indsend manuskripter og spørgsmål til International Magazines, 50 East North Temple, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA.

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, portugisisk, norsk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk, seks gange om året på indonesisk og thai; kvartalsvis på bulgarsk, cebuano, fijisk, gilbertesisk, islandsk, polsk, rumænsk, russisk, tagalog, tjekkisk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk.

© 1998 Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

For readers in the United States and Canada:
JULY 1998 vol. 147 no. 7. STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $14.00. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both old and new address are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

EMNEINDEKS

Adfærd 29
Arbejde 38
Arv 90
Broderskab 90
Børn 6, 66
Discipel, at være 10
Eksempel 41
Enhed 70, 90
Evangelium 23, 29, 63
Familieforhold (*se også* Ægteskab, Forældre) 6, 17, 35, 52, 66, 84, 94, 98
Forberedelse 13
Forpligtelse 30
Forældre 66, 99
Frelsesplan 94
Fuldkommenhed 30
Fællesskab 26
Handlefrihed 84
Helliggørelse 63
Helligånden 26, 70, 73, 88
Hjælpeforeningen 76
Jesus Kristus 4, 10, 17, 68, 70, 73
Jordeliv 13
Kirkehistorie 6
Kristen religion 10, 63
Kvinder 76, 94
Lydighed 43, 45, 49, 82, 86
Lykke 86
Missionering 23, 29, 41, 43, 79
Modgang 59, 79
Mål 86
Offer 82
Pagter 17
Personlig værdi 99
Præstedømme 41
Renhed 52
Skriftstudium 8, 32
Slægtshistorie 35
Smith, Joseph 32
Søsterfællesskab 76
Talenter 38
Templer og tempeltjeneste 35, 93, 96
Tiende 82
Tjeneste 13, 45, 68, 98
Tro 4, 59
Trosartiklerne 23
Tryghed 49
Udholdenhed 59, 79
Undervisning 8, 26
Unge Piger 68, 94, 96, 98, 99
Vidnesbyrd 4, 6, 73, 88
Vrede 84
Zion 30
Ægteskab 52
Ærlighed 45
Åbenbaring 32

Talere i alfabetisk orden

Ballard, M. Russell 32
Cook, Richard E. 29
Edgley, Richard C. 10
Eyring, Henry B. 70
Faust, James E. 17, 21, 45, 99
Haight, David B. 6
Hales, Robert D. 79
Hansen, W. Eugene 66
Hinckley, Gordon B. 4, 52, 73, 93
Holland, Jeffrey R. 26
Larsen, Sharon G. 98
Maxwell, Neal A. 38
Miller, Dale E. 30
Monson, Thomas S. 49, 59
Nadauld, Margaret D. 68, 94
Nelson, Russell M. 35
Oaks, Dallin H. 63
Packer, Boyd K. 76
Paramore, James M. 43
Perry, L. Tom 23
Poelman, Ronald E. 82
Robbins, Lynn G. 84
Scott, Richard G. 90
Staheli, Donald L. 86
Thomas, Carol B. 96
Tingey, Earl C. 41
Turley, Richard E., sen. 88
Wirthlin, Anne G. 8
Wirthlin, Joseph B. 13

Besøgslærerinder

Der er ikke trykt et bestemt besøgslærerindebudskab i konferenceudgaverne af *Stjernen* i januar og juli. Besøgslærerinderne skal i bøn overveje behovene hos de søstre, de besøger, og så i disse måneder som budskab vælge en tale fra generalkonferencen, som bedst imødekommer søstrenes behov.

Beretning fra aprilkonferencen 1998 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige 1

Mødet lørdag formiddag

Vi bærer vidnesbyrd om ham
Præsident Gordon B. Hinckley 4

Hold budene
Ældste David B. Haight 6

Lær vore børn at elske skrifterne
Anne G. Wirthlin 8

En discipel, en ven
Biskop Richard C. Edgley 10

Tid til at berede sig
Ældste Joseph B. Wirthlin 13

»Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte«
Præsident James E. Faust 17

Mødet lørdag eftermiddag

Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident James E. Faust 21

Rapport fra Kirkens revisionskomité
Ted E. Davis 22

Statistisk rapport for 1997
F. Michael Watson 22

Trosartiklerne
Ældste L. Tom Perry 23

»En lærer, der er kommet fra Gud«
Ældste Jeffrey R. Holland 26

Kristus kan ændre menneskers adfærd
Ældste Richard E. Cook 29

»Rigets fuldkommengørende vej«
Ældste Dale E. Miller 30

Herrens åbenbaringer er forunderlige
Ældste M. Russell Ballard 32

En ny høsttid
Ældste Russell M. Nelson 35

Præstedømmets møde

»Lad os lægge ryggen til«
Ældste Neal A. Maxwell 38

Missionærtjeneste
Ældste Earl C. Tingey 41

»Hjertet og et villigt sindelag«
Ældste James M. Paramore 43

»Vi tragter efter dette«
Præsident James E. Faust 45

I fare
Præsident Thomas S. Monson 49

Lev værdigt til at få den pige, I en dag vil ægte
Præsident Gordon B. Hinckley 52

Mødet søndag formiddag

Se til Gud og lev
Præsident Thomas S. Monson 59

Er du frelst?
Ældste Dallin H. Oaks 63

Børn og familien
Ældste W. Eugene Hansen 66

Kom til Kristus
Margaret D. Nadauld 68

At vi må være ét
Ældste Henry B. Eyring 70

Vidnesbyrd
Præsident Gordon B. Hinckley 73

Mødet søndag eftermiddag

Hjælpeforeningen
Præsident Boyd K. Packer 76

»Vi priser jo dem salige, der holdt ud«
Ældste Robert D. Hales 79

Tiende: Et privilegium
Ældste Ronald E. Poelman 82

Handlefrihed og vrede
Ældste Lynn G. Robbins 84

Lydighed – Livets store udfordring
Ældste Donald L. Staheli 86

Slå bro over kløften mellem usikkerhed og vished
Ældste Richard E. Turley sen. 88

Ban vejen for lykke
Ældste Richard G. Scott 90

Nye templer muliggør evangeliets største velsignelser
Præsident Gordon B. Hinckley 93

Unge Pigers møde

Vend hjertet til familien
Margaret D. Nadauld 94

Forstå vores sande identitet
Carol B. Thomas 96

Unge Piger – »Frihedens symbol«
Sharon G. Larsen 98

Så nær englene
Præsident James E. Faust 99

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige 56

De talte til os 104

Nyheder fra konferencen 105

Mødet lørdag formiddag
Den 4. april 1998

Vi bærer vidnesbyrd om ham

Præsident Gordon B. Hinckley

Lad os være Kristi sande disciple, huske den gyldne regel, og gøre mod andre, som vi ønsker, at de skal gøre mod os.

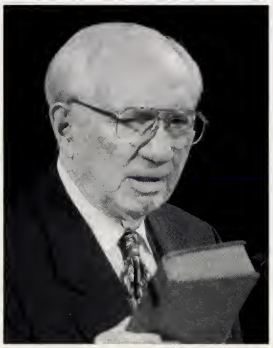

Mine elskede brødre og søstre, vi byder jer hjertelig velkommen til denne generalkonference, som er vokset til en stor verdenskonference for Kirken.

Denne konference vil blive set og hørt over hele USA og Canada samt i en stor del af resten af verden. Jeg tror ikke, at der findes noget, som kan sammenlignes hermed. Jeg vil gerne takke alle, som har haft at gøre med detaljerne og det praktiske i forbindelse med dette store arrangement.

Vi er samlet for at tilbede Herren, for at forkynde hans guddommelighed og at han virkelig lever. Vi er samlet for at atter at bekræfte vores kærlighed til ham og vores viden om hans kærlighed for os. Ingen, uanset hvad han eller hun måtte sige, kan formindske denne kærlighed.

Der findes mennesker, som prøver. Der findes mennesker af andre trosretninger, som ikke betragter os som kristne. Det er uden betydning. Det er, hvordan vi ser på os selv, der betyder noget. Vi anerkender uden tøven, at der er forskel på os og andre. Var det ikke således, ville der ikke have været behov for en gengivelse af evangeliet. Præsident Packer talte for nylig herom ved en anden lejlighed.

Jeg håber ikke, at vi diskuterer dette. Der findes ingen grund til at debattere det. Vi vidner, ganske enkelt og uden undskyldning, at Gud har åbenbaret sig selv og sin elskede Søn for at indlede denne fuldstændige og sidste uddeling af sit værk.

Vi må ikke blive ubehagelige, når vi taler om lærdomsmæssige forskelle. Der er ikke plads til bitterhed. Men vi kan aldrig opgive eller gå på kompromis med den viden, som er kommet til os gennem åbenbaring og ved direkte overgivelse af nøgler og myndighed fra dem, som besad dem i fordums tid. Lad os aldrig glemme, at dette er en genoprettelse af det, som er blevet fastsat af verdens Frelser. Det er ikke en reformation af erkendte falske skikke og lærdomme, som har udviklet sig gennem århundrederne.

Vi kan og vil respektere andre religioner. Vi anerkender det gode, som de i stort omfang udfører. Vi må lære vore børn at være tolerante og venlige over for mennesker, som ikke tilhører vores tro. Vi kan og arbejder i realiteten sammen med andre religioner i forsvaret af de værdier, som har gjort vores civilisation storslået og vores samfund til noget særligt.

Som eksempel kom der for nylig en protestantisk præst op på mit kontor, en mand som er en meget effektiv leder i den aldrig ophørende kamp mod pornografi. Vi er taknemmelig for ham. Vi slutter os sammen med ham og hans fæller. Vi støtter hans organisation økonomisk.

Vi kan og arbejder sammen med andre religioner inden for forskellige områder i den uendelige kamp mod sociale onder, som truer de skattede værdier, der har betydning for os alle. Disse mennesker tilhører ikke vores tro, men de er vore venner, naboer og medarbejdere på mange områder. Det glæder os at låne styrke til deres indsats.

Men i alt dette er der ikke tale om et lærdomsmæssigt kompromis. Det er der ikke noget behov for, og det må der ikke være på vores side. Men der findes en grad af fællesskab, når vi arbejder sammen.

Når vi fremmer vores helt klare mission, arbejder vi i henhold til det mandat, som er blevet givet os af den opstandne Herre, som har talt i denne sidste og endelige uddeling. Dette er hans enestående og vidunderlige sag. Vi bærer vidnesbyrd og vidner om ham. Men vi behøver ikke at gøre det med arrogance eller selvretfærdighed.

Som Peter udtrykte det, så er vi »en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk.« Hvorfor? Så vi kan »forkynde hans guddomsmagt, han som kaldte [os] ud af mørket til sit underfulde lys« (1 Pet 2:9).

En »helligere-end-dig« holdning er ikke passende for os. Jeg modtog et brev fra en mand i vores samfund, som ikke er medlem af Kirken. I

Tabernaklets indre under konferencen.

brevet fortæller han, at hans lille datter er blevet frosset ud af sine skolekammerater, der er medlemmer af Kirken. Han fortæller om et andet tilfælde, hvor et barn angiveligt skulle have fået en religiøs medalje revet af sin hals af et SDH-barn. Jeg håber ikke, at det er sandt. Hvis det er, så undskylder jeg over for dem, som er blevet krænket.

Lad os hæve os over en sådan opførsel og undervise vore børn i at gøre det samme. Lad os være Kristi sande disciple, huske den gyldne regel, og gøre mod andre, som vi ønsker, at de skal gøre mod os. Lad os styrke vores egen tro, og vore børns tro, samtidig med at vi er elskværdige over for andre, som ikke tilhører vores tro. Kærlighed og respekt vil overvinde ethvert element af fjendskab. Vores venlighed kan blive det største overbevisende argument for det, som vi tror på.

Nu til noget andet. For en uge siden var jeg i Palmyra i New York. Der indviede jeg to bygninger. Den ene var en genopførelse af den lille bjælkehytte, hvor Joseph Smith sen. og familie først boede på det sted. Det var i dette ydmyge hjem, at den 14-årige Joseph besluttede at gå ind i den nærliggende lund for at adspørge Gud, og hvor han oplevede et enestående syn af Faderen og Sønnen.

Det var i dette hjem, at Moroni, englen, viste sig for drengen Joseph, idet han kaldte ham ved navn og fortalte ham, at Gud havde et værk, han skulle udføre, og at hans »navn skulle nævnes for ondt og godt blandt alle nationer, slægter og tungemål, eller at der skulle tales både godt og ondt om det blandt alle folk« (JS-H 1:33).

Hvordan kunne en bondedreng, stort set uden skolegang, have vovet at sige noget sådant? Og alligevel er det alt sammen gået i opfyldelse og vil fortsætte i stadig større grad, efterhånden som dette genoprettede evangelium forkyndes over hele jorden.

Mens jeg var i Palmyra, indviede jeg også E. B. Grandin-bygningen, hvor den første udgave af Mormons Bog blev trykt i 1829 og 1830. Det var et dristigt skridt at trykke det, som Mr. Grandin først anså for et bedrageri, og så at trykke et oplag på 5.000, hvilket var meget stort på den tid. Jeg har fornøjelsen at minde jer om, at vi siden har trykt over 88 millioner eksemplarer af dette forbløffende værk.

Jeg er taknemmelig for, at vi har denne gamle bygning, som blev erhvervet af et gavmildt medlem af Kirken og derpå skænket til Kirken. Selve bygningens tilstedeværelse bekræfter bogens ægthed, dette bemærkelsesværdige vidnesbyrd om Guds Søn.

Hvem kan, som har læst bogen, ærligt benægte dens guddommelige oprindelse? Kritikere kan forsøge at bortforklare den. Jo mere de forsøger, jo mere sandsynlig bliver den sande beretning om bogens fremkomst som en røst, der taler fra støvet.

Hvor er jeg taknemmelig for det vidnesbyrd, som Gud har velsignet mig med, om Joseph Smiths guddommelige kaldelse, om det første syns realitet, om genoprettelsen af præstedømmet, om sandheden om denne Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Lad os derfor, mine kære brødre og søstre, glæde os sammen, mens vi nu med taknemlighed fejrer de vidunderlige lærdomme og skikke, som er kommet som en gave fra Herren på det mest glorværdige tidspunkt i hans værk. Dette er påsketiden, hvor vi mindes hans storslåede opstandelse, som vi vidner om. Lad os altid være taknemlig over disse dyrebare gaver og privilegier, og udføre vores del godt, som dem der elsker Herren. Jeg indbyder jer til at lytte til de ord, som vil udgå fra denne talerstol og udtales af dem, der er blevet kaldet som jeres tjenere. Må vi være velsignede, det beder jeg ydmygt om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Hold budene

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

Benyt denne storslåede mulighed i jeres liv til at leve rigtigt, til at være god, til at gøre gode gerninger og til at påvirke andre til at gøre godt.

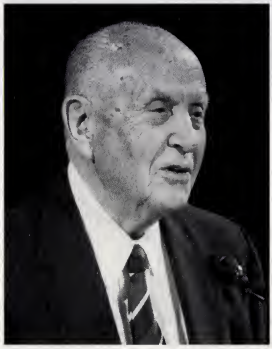

Mine kære brødre og søstre, sikken vidunderlig anledning, sikken en vidunderlig dag, sikken herlig tid, og især for mig at jeg har mulighed for at stå her efter denne gribende erklæring og et sådant vidnesbyrd fra Guds profet her på jorden.

Da han viste det eksemplar af førsteudgaven af Mormons Bog frem, tænkte jeg på en oplevelse, vi havde for nogle år siden, da vi overværede et seminar for missionspræsidenter. Ved slutningen af dette to-dages seminar i området omkring Palmyra og Fayette fik vi middag i Peter Whitmers genopbyggede gård, den smukke lille bygning, hvor Kirken blev organiseret for 168 år siden i denne weekend. Det var en rørende begivenhed. Den eneste mulighed for at lave mad, som de havde i denne lille bjælkehytte, var ved ildstedet. Vi så på ildstedet, hvor en gryde hængte, og dér lavede de mad. De havde selvfølgelig ingen af vor tids bekvemmeligheder. Udenfor var der en brønd, hvorfra de fik vand.

Hen mod slutningen af dette meget åndelige møde med disse missionspræsidenter gik jeg op ad trapperne og så på de to små værelser. Peter Whitmer og familie boede her, men de overlod et af disse værelser til profeten Joseph Smith, og en del af oversættelsen af Mormons Bog udførte han der. Oliver Cowdery arbejdede sammen med ham under disse beskedne forhold. Mit hjerte brændte med denne vidunderlige følelse, som jeg havde ved blot at være i denne lille bygning og forestille mig, hvad der skete og himlens velsignelser, som blev udøst over dem.

Da vi gik fra vores møde den aften og forlod den lille gård, skinnede fuldmånen gennem træerne. Jeg sagde til Ruby: »Jeg kan forestille mig aftenen den 6. april 1830. Den lille flok var samlet, Kirken var blevet organiseret, og de seks mænd, der var indforstået med den organisation, var til stede for at opfylde staten New Yorks love; jeg kan forestille mig, hvad der blev sagt, hvad der blev profeteret om Kirkens fremtid, og de vidnesbyrd, der måtte være blevet båret.« Så sagde jeg: »Jeg vil tro, at der skinnede en fuldmåne om aftenen den 6. april 1830, som viste, at vor Frelser smilede velvilligt ved denne anledning og på disse omgivelser.«

Senere gav jeg udtryk for denne idé over for en gruppe, hvor bror Chamberlain, der på det tidspunkt var direktør for Hansen Planetariet i Salt Lake City, hørte mig sige det. Han var så betænksom at kontakte flådens observatorium for at finde ud af, hvad der kunne være sket den 6. april 1830. De havde ikke optegnelser, der gik så langt tilbage, så han var derpå så betænksom at kontakte det kongelige observatorium i Greenwich i England for at høre, hvad de havde af optegnelser derovre. Han sendte mig senere nogle papirer, som viste, hvad der sket i horisonten i den uge omkring den 6. april 1830. De viste, at der var fuldmåne eller strålende måneskin i dagene før og efter den 6. april. Herrens herlighed var udøst over denne begivenhed.

Denne formiddag, hvor vi har lyttet til præsident Hinckley, der mindes disse epokegørende begivenheder, er jeg bæreet over, at jeg i mit liv har haft mulighed for at blive belært om, at have oplevet begivenheder over hele verden og i templet samt at have overværet møder i Kirken, hvor jeg har mærket Herrens Ånd lede dette værk, hvilket jeg over for jer bærer vidnesbyrd om er sandt. Og som årene går, er jeg beæret over at have lejlighed til blot at føje mit vidnesbyrd til det, som vores storslåede profet bar.

For nogle få dage siden fik jeg et brev fra en ung mand på 19 år ved navn Kevin Campbell fra Juniper i Idaho, og jeg vil ikke prøve på at fortælle jer, hvor det ligger, men I kan nok regne det ud. Og bror Kevin skrev til mig og sagde: »Jeg har erfaret, at du er ved at blive ret gammel, og jeg ønsker at skrive til dig, før du går på den anden side. Hvordan er livet i din høje alder? Jeg har ofte undret mig, så jeg stiller dig spørgsmålet: ›Hvordan er livet?‹ så jeg kan vide, hvad jeg skal forvente, når jeg bliver gammel lige som du.«

Til Kevin Campbell, må Gud velsigne ham, vil jeg sige: Livet er vidunderligt. Og den eneste måde, jeg kan beskrive det på, er, at jeg er blevet velsignet hele mit liv, og jeg er blevet velsignet med udfordringer og muligheder og spørgsmål og problemer, som er en del af livet. Men

livet er vidunderligt, hvis vi efterlever de enkle principper, som vi bliver undervist i, og hvis vi lever på den måde, som vi ved, vi bør leve. En af disse vidunderlige velsignelser, som vi har i vores høje alder, er velsignelsen ved at have mere tid sammen med vore børn og deres børn og deres børn, at have mulighed for at være sammen med dem.

For et par aftener siden havde vi mulighed for at overvære et dåbsmøde i wardets bygning, hvor Rachel, vores oldebarn, blev døbt. Nogle dage før var det Richard, også et oldebarn, der blev døbt. Jeg fik lov til at se på dem og tale med dem, give dem et knus og se gløden i deres øjne og evangeliets lys, der syntes at fylde deres hjerte og sjæl. De var så begejstrede ved tanken om at blive døbt og blive officielle medlemmer af Kirken. Deres familier havde undervist dem i sande evangeliske principper. Jeg husker, da jeg sagde: »Richard,« da vi gav hinanden hånden, »giv mig et rigtigt missionær-håndtryk.« Og med sin lille otte-årige hånd klemte han næsten mine fingre af. Da han gjorde det, sagde jeg: »Richard, du bliver en rigtig god missionær, ligesom lille Rachel på sin måde vil blive et godt medlem af Kirken.«

Vi havde samtidig anledning til at stå i en kreds og overdrage Peter jun. Det Aronske Præstedømme og høre hans far give ham præstedømmets velsignelser. Og de af os, som var ældre, havde mulighed for at stå i kredsen og fornemme begivenhedens betydning og føle det og vide, at alle tilstedeværende tilhørte vores familie. Jeg ønsker, at vores familie, når den nu fortsat vokser og bliver større, får kendskab til deres fædre. Jeg bruger ordet i flertal, ligesom Helaman brugte det – Helaman, den store profet fra Mormons Bog – da han underviste sine sønner om deres fædre, bl.a. Nephi og Lehi, om hvordan de adlød Guds ord og holdt befalingerne, og om hvordan de forlod Jerusalem og drog ud i ødemarken, som det er åbenbaret i Mormons Bog. Helaman lærte sine børn, at deres fædre havde udført mange gerninger, og at disse gerninger var gode.

På samme måde håber jeg, at vore egne børn, som generationerne fortsætter, vil kende deres arv, vide, hvem de er, og vide, at de havde fædre, som troede, at de havde fædre, som havde udfordringer, at de havde fædre, som undersøgte, og som havde været ude i verden og forkynde sandheden – ikke kun citeret skriftsteder – men i deres hjerte og sjæl havde følt, at det vi gør, er rigtigt.

Vi har haft lejlighed til at generhverve vores gamle hus oppe i Oakley i Idaho og at sætte det i stand, så vore børn kan lære deres forfædre at kende og vide, at deres fædre og deres gerninger også var gode. Jeg har her et guldur, som min far fik af Oakleys 1. Ward, da han var biskop. Han fik det i 1905, året før jeg blev født. Vi har en andel, en smule af den arv, en påmindelse om, at vore forældres gerninger var gode, og at de var med til at frembringe dette vidunderlige værk.

I det første afsnit af Lære og Pagter erklærede Herren, at dette er »mit forord til mine befalingers bog« (v. 6). Brødrene, som var samlet dér i Hyrum i Ohio, 18 måneder efter at Kirken var organiseret, skulle samle disse åbenbaringer og udgive dem, så de befalinger, som profeten Joseph havde modtaget, var tilgængelige for medlemmerne. Som en del af dette første afsnit forklarede Herren, hvordan han havde givet Joseph Smith magt, inspiration og vejledning fra Himlen til at oversætte Mormons Bog og til at bringe Kirken »ud af dunkelhed og mørke« (se v. 29-30).

Prøv så blot i tankerne i dag at overveje, hvad der sker med præsident Hinckley, når han rejser ud i verden, og når han drager ud for at møde mennesker. Når vi taler om at bringe Kirken ud af dunkelhed og mørke, så tænk over, hvad han gør ude i verden med pressen, medierne og alle slags mennesker. Tænk på, hvordan de får mulighed for at se Guds profet og høre ham bære vidnesbyrd og forklare, hvad der er sket. Mange indflydelsesrige aviser og blade og andre udgivelser har skrevet mange positive historier om Kirken.

Ville det ikke være vidunderligt, hvis verden i dag havde en virkelig forståelse af blot de ti enkle bud, som Herren skrev med sin finger på tavlerne? Moses kom ned fra Sinajs bjerg for at vise dem til Israels børn, som var oprørske, så de ikke kunne sige, at de ikke forstod, hvad der blev sagt. Da Moses bragte tavlerne ned, kunne folket læse Herrens egne udsagn: »Du må ikke lave dig noget gudebillede« (2 Mos 20:4) – noget at tilbede – men de skulle elske Herren, elske Gud. Herren sagde, at vi ikke skulle misbruge Guds navn (se v. 7), at vi skulle ære sabbatsdagen og holde den hellig (se v. 8), at vi ikke må »begå drab« (v. 13), og at vi ikke må »bryde et ægteskab« (v. 14). Forestil jer, hvad det vil betyde i verden i dag og i USA og for politikere, der manipulerer med ordene. Og »du må ikke stjæle« (v. 15) eller »vidne falsk« (v. 16) eller begære din næstes okse og ejendom, hans hustru eller noget som helst af hans (se v. 17).

Vor Herre og Frelsers evangelium er blevet gengivet til jorden. Gud lever. Han er vor Fader. Jeg ved det. Jesus er Kristus. Jeg har hørt hans røst, for jeg har mærket den Ånd, ligesom han forklarer os: »Min røst er Ånd. Min Ånd er sandhed« (L&P 88:66). Jeg ved, det er sandt. Joseph Smith var genopretteren og den, som blev fundet og trænet, og som var lydig og tapper til på enhver måde at være redskabet ved genoprettelsen. Og i dag har vi en levende profet på jorden, som repræsenterer os på så storslået vis over hele jorden.

Brødre og søstre, hold budene. Gør det rette. Benyt denne storslåede mulighed i jeres liv til at leve rigtigt, til at være god, til at gøre gode gerninger og til at påvirke andre til at gøre godt. Evangeliet er sandt. Jeg håber, at jeg hver eneste dag i mit liv må kunne gøre noget godt og opmuntre nogen til at leve bedre og til at forstå det, der er blevet gengivet til jorden. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Lær vore børn at elske skrifterne

Søster Anne G. Wirthlin
Førsterådgiver i Primarys præsidentskab

Ved hjælp af kærlige forældres og hengivne læreres vejledning kan små børn blive kendt med skrifterne og den ånd, der følger med dem.

Mens Frelseren underviste nephiterne, stadfæstede han profeten Esajas' ord, som profeterede om Israel i de sidste dage: »Jeg forlod dig et lidet øjeblik, men favner dig i stor barmhjertighed ...

Thi bjergene viger og højene rokkes, men min kærlighed viger ikke fra dig, ej heller skal pagten med mit folk rokkes, siger Herren, din Forløser« (3 Nephi 22:7, 10).

Derpå åbenbarede Frelseren en af de måder, hvorpå hans fredspagt ville blive bevaret til de retskafne i de sidste dage: »Alle dine børn bliver oplært af Herren, og stor bliver børnenes fred« (3 Nephi 22:13).

Disse ord fra Frelseren er Primarys tema og bliver opfyldt med Primarys fastslåede formål: At undervise børnene i Jesu Kristi evangelium og hjælpe dem med at lære at efterleve det.

Mens vi er vidne til de begivenheder, der finder sted i de sidste dage, kan vi ikke tvivle på, at Herrens skrifter taler direkte til os. Vi er det sidste dages Israel. Vi er dem, som skal belære vore børn om ham. Den fred, der varer ved, er ikke afhængig af ydre kræfter, som er uden for vores kontrol. »Lær af mig og lyt til mine ord. Vandre i min Ånds sagtmodighed, så skal du have fred i mig« (L&P 19:23).

Herrens ord, som blev udtalt for århundreder siden, er ord med håb og forvisning, som giver trøst til retskafne forældre, som belærer deres børn om ham. De taler til os på et tidspunkt, hvor fred i vore børns hjerter kan synes som en flygtig drøm, men Frelseren har forsikret os om, at den kan blive virkelig, hvis vi underviser vore børn. Primary støtter forældre i dette betydningsfulde ansvar.

Mens jeg havde en opgave med at oplære ledere i Brasilien, fik jeg mulighed for at besøge en børnehaveklasse i Primary. Der var omkring otte børn, der sad rundt om et bord sammen med deres lærer. Jeg så med ærefrygt til, mens disse små, som var to eller tre år gamle, et øjeblik sad og så med fordybet koncentration på et billede af Frelseren og børnene, som læreren holdt. Jeg hørte hende fortælle dem, hvordan han elsker børn, og hvordan han elsker hver eneste af dem. Hun underviste dem i, at vor himmelske Fader også elsker dem. Jeg så dem lytte, og jeg følte, at de forstod meget mere, end jeg havde troet muligt. De hørte hendes ord og følte hendes kærlighed. I dette øjebliks skønhed og enkelhed blev disse børn belært om svaret på livets vigtigste spørgsmål: »Hvem er jeg?« I deres rene, barnlige tro var deres ånd modtagelig for de sandheder, de blev undervist i. Denne oplevelse vil blive gentaget for dem i deres børnehaveklasse søndag efter søndag. Dette er betydningsfulde undervisningsøjeblikke i disse små børns liv på et tidspunkt, hvor de er rede til at lære.

Nye undersøgelser af udviklingen af et barns hjerne har givet ny indsigt i, hvordan og hvornår et barn lærer. Jeg citerer fra en nylig undersøgelse: »Fra fødslen formerer et barns hjerneceller sig hurtigt, danner forbindelser, som kan forme et helt livs erfaringer. De første tre år er afgørende« (Madeleine Nash, »Fertile Minds,« *Time*, 3. feb. 1997, s. 49).

Er det overraskende, at vor himmelske Fader formede små børns sind, så de var således egnede til at lære på et tidspunkt, hvor de skal belæres om, hvem de er, og hvad de skal gøre? Årene fra fødslen til 10-årsalderen er tiden, hvor de lærer mest af det sprog, som vil blive grundlaget for forståelse af fremtidig kundskab og sandheder. Dette grundlag dannes af de ord, de hører, og de indtryk, som kommer til dem fra verden omkring dem. Det er et ideelt tidspunkt for forældre at læse skrifterne for deres børn. De begynder at lære skrifternes sprog.

I har måske lagt mærke til børn på vej til Primary med deres skrifter i hånden. Primarybørn bliver i år undervist ud fra skrifterne, og de lærer at bruge dem. Vores tema for fællestiden er »Jeg ved, at skrifterne er sande.« En søndag formiddag besøgte jeg Primary i fællestiden, og jeg lagde mærke til, at børnene havde skrifterne liggende åbnet i deres skød. Primarypræsidentskabet og lærerne hjalp dem med at finde historier om profeterne i deres skrifter.

Jeg blev bedt om at læse et yndlingsskriftsted for børnene. Da jeg var færdig, holdt en fire-årig pige, som sad på første række, sine skrifter op og sagde: »Det skriftsted er også i mine skrifter.« Ved hjælp af kærlige forældres og hengivne læreres vejledning kan små børn blive kendt med skrifterne og den ånd, der følger med dem.

En primarylærer fortalte om, hvor taknemmelig hun var for dette fokus i Primary. Hun sagde, at hun og hendes mand læser skrifterne for deres børn – på to, tre og fire år – hver aften før de går i seng. Jeg bad hende om at fortælle mig mere. Jeg må indrømme, at jeg satte spørgsmålstegn ved, om så små børn kunne forstå skrifternes sprog. Hun sagde, at hun og hendes mand også tvivlede, da de begyndte at læse sammen med deres børn. Men hun sagde, at efter den første uge var sproget ikke længere noget problem. Børnene elsker at læse sammen og føle Ånden, og det er forbløffende, hvor meget de forstår.

Et meget lille barns muligheder for at lære er meget større, end vi er tilbøjelige til at mene. Den spændende mulighed er, at mens børnene dagligt lærer nye ord, kan de lære skrifternes sprog. Med tiden vil de, ved hjælp af forældres og læreres vejledning, vokse i deres forståelse af, at vor himmelske Fader taler til dem gennem skrifterne, og at skrifterne kan hjælpe dem med at finde løsninger på deres problemer.

En ven fortalte om en oplevelse, hun havde med sin søn, Alex, da deres familie flyttede til et nyt sted. Flytningen var ikke let for Alex. Det var svært for ham at komme i en ny skole. Han var så bekymret for at være borte fra sit hjem og sin familie, så han ville ikke gå i skole. En dag læste hans mor et skriftsted, der står i 2 Timotheus 1:7 for ham: »Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed.«

Hun sagde: »Jeg fortalte Alex, hvordan dette vers havde hjulpet mig mange gange, når jeg følte mig bange.« Ved hjælp af hendes kærlighed og ved at fortælle om en personlig oplevelse med skrifterne, hjalp hun Alex med at overvinde sin frygt, men endnu vigtigere, hun gjorde det muligt for ham at få en oplevelse med skrifterne og forstå, hvordan de kan være en kraft i hans tilværelse.

Nephi sagde: »Thi min sjæl fryder sig over skrifterne, og mit hjerte overvejer dem, og jeg nedskriver dem til mine børns lærdom og nytte« (2 Nephi 4:15).

Hvordan kan vi engagere vore børn i at lære fra skrifterne, så profeternes vidnesbyrd vil få betydning i deres tilværelse? Vi er blevet rådet til at læse skrifterne sammen som familie. Når læsning i skrifterne og drøftelse af dem bliver en tradition i vores familie, vil vore børn højst sandsynligt gøre det til en vane i deres egen tilværelse.

Da vore børn var små, følte vi, at det var vigtigt at grundlægge denne tradition i vores familie. Vi besluttede os til at læse Mormons Bog med det mål at afslutte bogen ved slutningen af skoleåret. Hver morgen læste vi et kapitel før morgenmaden, og vi nåede vores mål. Selv om jeg ikke ønsker at nedgøre de fordele, vi alle fik af denne oplevelse, overvejede vi mod slutningen, at vi måske fokuserede mere på vores mål end på det, vi lærte i processen. I den tidlige morgens travlhed, som sluttede ved morgenmaden, havde vi kun lidt tid til at udveksle erfaringer eller overveje betydningen af Guds ord i vores tilværelse. Da Frelseren underviste nephiterne, sagde han: »Gå derfor til jeres hjem og overvej det, som jeg har sagt, og bed Faderen i mit navn, at I må kunne forstå det og bered sindet for morgendagen, så kommer jeg atter til jer« (3 Nephi 17:3).

Frelseren har givet os et forbillede at følge, når vi studerer skrifterne. Vi hører ordet, vi overvejer dets betydning, vi beder vor himmelske Fader om at hjælpe os med at forstå, og derpå er vi i vores sind og hjerte beredt til at modtage de lovede velsignelser. Overvejelse er mere end at læse ordene, det er en søgen efter betydninger, som vil hjælpe os i vores indbyrdes forhold, og når vi træffer valg i vores tilværelse. Det giver ordet mulighed for at gå fra vores sind til vores hjerte. Ånden bærer vidnesbyrd for vore hjerter, når vi bønsomt søger at få kundskab om det, som hører vor himmelske Fader til. Når vi har dette vidnesbyrd og denne kundskab, tænker og lever og forholder vi os til hinanden på mere kristuslignende måder.

Vore børn ser på os som forældre og som eksempler, der skal vejlede dem. Når vi hele tiden efterlever det, skrifterne belærer om, giver vi dem et anker, som vil vejlede dem til at skelne sandheden i en verden med modstridende værdier. Med skrifterne som fast holdepunkt kan vi hjælpe dem med at håndtere deres erfaringer og konsekvenserne af deres valg. Ved at gøre dette hjælper

vi dem med altid at fokusere på det evige perspektiv, så de aldrig glemmer, hvem de er, og hvor de skal hen.

Profeten Joseph Smith var forberedt til det værk, han skulle udføre, ved hjælp af hengivne, vise forældre, som elskede Herren. De læste fra skriften og underviste deres børn ud fra dem. Og da den unge Joseph så var forvirret og behøvede vejledning, var det naturligt for ham at vende sig til skrifterne. Han sagde: »Omkring tolvårsalderen gjorde alle de vigtige anliggender vedrørende min udødelige sjæls velfærd stort indtryk på mit sind, hvilket fik mig til at søge i skrifterne, idet jeg troede, som jeg havde lært, at de indeholdt Guds ord« (*The Personal Writings of Joseph Smith*, Dean C. Jessee, s. 4-5).

Præsident Hinckley har rådet forældre: »Læs for jeres børn. Læs beretningen om Guds Søn. Læs for dem fra Det Nye Testamente. Læs for dem fra Mormons Bog. Det vil tage tid, og I har meget travlt, men det vil vise sig at være en stor velsignelse i jeres tilværelse såvel som i deres tilværelse. Og i deres hjerter vil der vokse en stor kærlighed til verdens Frelser, det eneste fuldkomne menneske, som vandrede på jorden. For dem vil han blive en meget virkelig person, og hans storslåede sonoffer vil, når de vokser op og bliver mænd og kvinder, få en nyere og meget herligere betydning i deres tilværelse« (Regionalkonferencen i Montevideo i Uruguay, 10. august 1998). Brødre og søstre, dette herlige løfte fra vores profet kan blive vores, hvis vi læser i skrifterne for vore børn.

Der findes ingen større glæde end at vide, at vore børn elsker Herren, ingen større fred end den, der kommer, når vi føler hans kærlighed og forstår betydningen af hans sonoffer. Den ånd, der kommer, når vi udveksler hellige følelser, vil knytte os sammen som familier. Johannes udtrykte det godt: »Jeg har ingen større glæde end at høre, at mine børn lever i sandheden« (3 Joh 1:4).

Det er mit vidnesbyrd, at dette vil blive vores velsignelse, når vi følger vores profets råd. I Jesu Kristi navn. Amen. □

En discipel, en ven

Biskop Richard C. Edgley
Førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Det virkelige spørgsmål er ikke, hvordan andre karakteriserer os, men hvordan Frelseren karakteriserer os.

For nogle år siden, da jeg arbejdede i forretningsverdenen, kom vores personalechef, der var en hengiven katolik, ind på mit kontor sammen med sin sekretær, Darlene. Jeg kunne straks se, at Darlene ikke var der af egen fri vilje og hellere ville være et andet sted. Personalechefens første ord til mig var: »Vil du være så venlig at forklare Darlene, at mormoner er kristne. Jeg har skændtes med hende i over en halv time, og jeg kan ikke overbevise hende. Hun er nødt til at høre det fra dig.«

Min første bekymring var: Har jeg gjort noget i mit liv, der kunne få Darlene til at tvivle på min tro på og trofasthed over for Frelseren? Men jeg fandt hurtigt ud af, at hendes tvivl ikke var henledt på mig personligt.

Jeg bad dem sætte sig ned og spurgte så Darlene, hvorfor hun mente, at vi ikke var kristne. Hendes svar var, at det havde hendes præst fortalt hende. Jeg spurgte hende, om hun kendte Kirkens officielle navn. Det gjorde hun ikke. Hun kendte kun Kirken som Mormonkirken. Jeg forklarede, at navnet var Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og spurgte, om det ikke syntes at være et besynderligt navn på en kirke, der antagelig ikke var kristen. Dernæst bad jeg min katolske ven om ud fra vore mange timer med samtaler om bord på flyvemaskiner, på hoteller, ved middage og under andre private lejligheder at forklare om noget, han havde lært om os, der havde forbindelse med Kristus, hans lærdomme og vores tro. Han forklarede det med måske endnu større troværdighed, end jeg kunne have gjort.

Darlenes svar var, at hendes præst havde fortalt hende, at vi ikke troede på Bibelen, som vi havde erstattet med Mormons Bog. Jeg svarede ved at fortælle hende om den ottende trosartikel: »Vi tror, at Bibelen er Guds ord, for så vidt, som den er rigtigt oversat; vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord.«

Så forklarede jeg, at Mormons Bog også er hellig skrift, der supplerer Bibelen og er endnu et vidne om Kristus. Den udlægger og tydeliggør mange af Kristi mest hellige og vigtige lærdomme. Hendes svar var: »Min præst siger, at Mormons Bog ikke kan indeholde Kristi lærdomme, fordi der ikke kunne have været flere åbenbaringer efter apostlenes død, og således ikke mere hellig skrift efter Bibelen.« Mit spørgsmål til hende var: »I en tid med så store forandringer, i en urolig og plaget

verden med så mange indviklede problemer, undrer man sig da ikke over, hvorfor en kærlig Fader skulle holde op med at kommunikere med sine børn, som han elsker nok til, at han ofrede sin Enbårne Søn for dem?« Samtalen fortsatte i de næste 15 til 20 minutter med at jeg forsøgte at forklare vores bogstavelige fortolkning af forsoningen og opstandelsen og andre af Frelserens vigtige lærdomme. Jeg sluttede af med det stærkeste vidnesbyrd, jeg kunne bære, om en kærlig Fader og en villig Søn.

Ved slutningen af samtalen var hendes svar det samme: »Min præst har talt, og sådan er det.« Og sådan sluttede sagen, og jeg sad tilbage, skuffet og i nogen grad bekymret over misforståelsen.

Det er interessant, hvordan nogle få, der mangler forståelse, uskyldigt eller forsætligt kan vildlede mange. Vi gør nok bedst i at lade alles retfærdige Dommer bedømme en andens hjerte og samvittighed. Den endelige bedømmelse af, hvem der er en sand Kristi discipel, vil uden tvivl blive overladt til Frelseren, som sagde: »Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får« (Joh 10:14).

Efter at have præsenteret pastor Charles Taylor, en præst og ven af mig, for nogle få af Kirkens grundlæggende lærdomme, ringede han for at fortælle mig om sin nye forståelse af evangeliet. Med en vis begejstring sagde han: »Når man giver sig tid til at studere Mormonkirkens lærdomme, bliver det mere tydeligt, at mormoner er sande kristne. Faktisk har jeg aldrig mødt mere kristuslignende mennesker end de mormoner, jeg for nylig har stiftet bekendtskab med.«

Jeg svarede, at jeg var interesseret i at høre mere om hans følelser og forståelse, når han havde haft mulighed for at læse Mormons Bog og kunne vidne om Frelserens vidnesbyrd og lærdomme. Hans svar: »Jeg er allerede ved at læse Mormons Bog, og den er vidunderlig at læse i. Den har givet mig større forståelse af Kristus og hans mission. Jeg føler en vidunderlig ånd, når jeg læser i den.«

Min ven tog sig tid til selv at lære, før han kunne dømme. Han forsøgte ikke at påvirke andre med sin mangel på forståelse eller misforståelse. Dette syntes mig at være ansvarsbevidst – at søge forståelse før man dømmer, og i hvert fald før man prøver at overtale andre til at tro på ens egne misforståelser.

Må jeg igen påpege over for min ven, Darlene, at Jesus Kristus er central for hver lærdom, hver ordinanse og hvert af Kirkens principper – som selve dens navn antyder. Mormons Bog vidner om Jesus Kristus og understreger og tydeliggør hans lærdomme. Profeten Nephi fra Mormons Bog erklærede for verden: »Og vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i

overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Nephi 25:26).

Nephi udtalte endvidere: »Der [er] intet andet navn givet under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst, uden navnet Jesus Kristus, om hvem jeg har talt« (2 Nephi 25:20).

Gennem årene har jeg tænkt over denne oplevelse med min ven Darlene og været bekymret over den måde, den sluttede på. Men siden har jeg konkluderet, at synspunkter, der er baserede på misforståelser og fejlagtige lærdomme, ikke burde bekymre mig, men at jeg har en forpligtelse til at forsøge at afklare sådanne misforståelser. Det virkelige spørgsmål er ikke, hvordan andre karakteriserer os, men hvordan Frelseren karakteriserer os. Spørgsmålet er altså: Hvordan ser han personligt på hver enkelt af os?

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige må vi derfor koncentrere os om vores eget forhold til vor himmelske Fader og Frelseren Jesus Kristus.

I de sidste øjeblikke af min fars retfærdige og eksemplariske liv, hviskede han med al den styrke, han kunne samle, og med en stemme, der knap kunne høres: »Jeg håber bare, at Frelseren vil finde mig værdig til at kalde mig sin ven.« Ja, tænk at kunne kalde sig Frelserens ven. På samme måde, som min far inderligt længtes efter dette, således tænker jeg også, om Kristus vil regne mig for et af sine får. Ser han mig som én, der stræber efter at være et eksempel på hans lærdomme og efterleve hans guddommelige principper? Vil kan kalde mig sin discipel? Vil han kalde mig sin ven? Det er dette, der virkelig betyder noget.

Frelseren gav sit kriterium for sit venskab i Johannesevangeliets femtende kapitel, hvori han siger: »I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg påbyder jer« (Joh 15:14). Han gav endvidere lakmusprøven, da han sagde: »På deres frugter kan I kende dem« (Matt 7:16; se også vers 17-18, 20). Sådan vil vi blive bedømt – på vore frugter, gode eller dårlige. Ved den endelige dom, vil vi, hvis vore frugter berettiger det, blive indbudt til at sidde ved Guds højre hånd. Der vil hans venner være, vil jeg tro.

Så hvis vi, selv på vores svage og ufuldkomne måde, ihærdigt stræber at leve et kristuslignende liv, bør den måde, hvorpå andre vælger at karakterisere os, være uden betydning. Ansvaret for vores kristendom er vores. Andre kan karakterisere os, som de vil, men den sande og retfærdige Dommer vil bedømme os, som vi er. Vores liv som disciple kan kun vi afgøre, ikke nogen anden.

Da vi blev døbt, påtog vi hver især frivilligt Kristi navn. Når vi påtager os hans navn, følger der en *pagt* med om at følge hans lærdomme. Vi har mulighed for at forny vore pagter og revidere vores daglige tilværelse, hver gang vi tager nadveren.

Vi kan alle stille os selv standardspørgsmålene: Beder vi dagligt, personligt og som familie? Læser vi i skrifterne? Holder vi familieaften og betaler vores tiende? Listen kan fortsætte. Men det store spørgsmål er: Er vi på vej til at blive en discipel? Er vi på vej til at blive en ven?

Alma spurgte: »Er I blevet født åndeligt af Gud? Er hans billede prentet i jeres bevidsthed? Har I oplevet denne store forandring i hjertet?« (Alma 5:14). Det vigtigste er forandringen i hjertet – en forandring, der medfører en forandring i vores levevis.

Almas efterfølgende spørgsmål blev mere specifikke. Han spurgte:

- Har I vandret og holdt jer ulastelige for Gud?
- Dersom I i denne stund blev kaldt på til at gå på den anden side ... har [I] været tilstrækkeligt ydmyge?
- Har I aflagt stolthed? (Alma 5:27-28).

I dag kan vi måske føje disse spørgsmål til:

- Elsker vi vore medmennesker som os selv?
- Er vi fuldstændigt ærlige i vore forretningsforhold og andre forhold?

• Sætter vi vores familie først – før vore egne interesser?

• Har vi gjort noget godt i verden i dag?

• Følger vi profetens formaning og lærdomme?

Ja, spørgsmålet er: Giver vores synlige hengivenhed sig udslag i et kristuslignende liv? Det er ikke nok bare at tale om Kristus, prædike om Kristus eller endog profetere om Kristus (se 2 Nephi 25:26). Vi må leve som Kristi disciple, for det er ud fra vores personlige, daglige tilværelse at Frelseren vil afgøre, om vi er en af hans sande disciple, en ven.

Til denne verdens Darlener: Jeg håber, at vore frugter fortjener begrebet *kristen*. Og for os, der er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, håber jeg, at vore gerninger, vore handlinger, vores hjerte og vores opførsel er eksempler på Frelserens lærdomme og viser vores taknemmelighed for hans store offer for os alle.

Til dem, der undrer sig over, hvordan Kristus passer ind i vores teologi og vores personlige tilværelse, vidner vi, at Kristus er verdens Forløser. Han er vores Herre, vores Lys og vores Frelser. Han blev ordineret fra det høje til at stige ned under alle ting, til at lide mere end nogen! Han er midtpunktet for alt det, vi belærer om, og alt det, vi gør. Som kirke er vi individuelle kristne, der forsøger at vise Frelseren, at vi er hans disciple. Det er ikke noget vi kan gøre som institution. Vi må gøre det hver især.

Det er mit vidnesbyrd, at han levede, han døde og han lever. Han sonede for vore synder. Det er min bøn, at vi hver især må leve vores liv og være hengivne på en sådan måde, at vi klart genkendes, såvel af medlem som af ikke-medlem, som sande disciple af den levende Kristus. Men hvad der er endnu vigtigere, så beder jeg om, at vi må blive anerkendt af alles sande og retfærdige Dommer, ja, Herren Jesus Kristus. Hvilken større belønning kan nogen af os modtage end at blive anerkendt af ham som en sand og trofast tjener – en discipel, en ven. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Tid til at berede sig

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

Vores prøvelsesdage er talte, men ingen af os kender antallet af disse dage. Hver forberedelsesdag er dyrebar.

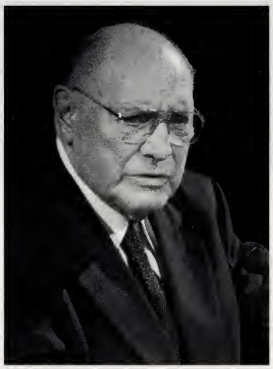

Mine kære brødre og søstre, jeg er taknemmelig for at være sammen med jer igen til en af Kirkens generalkonferencer. Jeg beder om Helligåndens vejledning. Jeg vil gerne sammen med jer gennemgå betydningen af livet på jorden som en tid til at forberede sig. Amulek vidnede: »Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde.«[1]

Som medlemmer Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har vi en særlig forståelse af vores sjæls evige beskaffenhed. Vi ved, at vi har levet i forudtilværelsen. Vi godtog vor himmelske Faders saliggørelsens plan og valgte at følge vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. De principper, som vi påtog os, og som vi kæmpede for, var (1) handlefrihed, at kunne vælge mellem godt og ondt; (2) fremgang, at kunne lære at blive som vor himmelske Fader og (3) tro, tro på vor himmelske Faders plan og på Jesu Kristi forsoning, som sætter os i stand til at vende tilbage til Guds nærhed. Følgelig fik vi lov til at få et jordisk liv. Mesteren sagde vedrørende det jordiske liv: »Vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud vil befale dem.«[2]

Vi er klar over, at vi vil leve et efterjordisk liv af uendelig varighed, og at vi afgør den form for liv, som det vil blive, i henhold til vore tanker og handlinger i livet på jorden. Det jordiske liv er meget kort, men umådeligt afgørende.

I skrifterne lærer vi, at »Herrens veje er samme og evige kredsløb«[3], og at Gud ved »alt, som er fra evighed til evighed.«[4] Vi er ligeledes evige skabninger. Vores tilstedeværelse her på jorden er et skridt af afgørende betydning i vor himmelske Faders plan for lykke for sine børn. »[Vi] er til for at kunne nyde glæde.«[5] Profeten Joseph Smith belærte om, at »formålet og hensigten med vort liv ... dersom vi vandrer ad den vej ... er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud.«[6]

Lige nu, netop dette øjeblik, er en del af vores evige udvikling mod, sammen med vores familie, at vende tilbage til vor Faders nærhed i Himlen. Præsident Gordon B. Hinckley har belært os: »Vi er her [i dette liv] med en forunderlig arv, en guddommelig gave. Hvor ville denne verden se anderledes ud, hvis alle ville indse, at deres handlinger

Templet i Salt Lake City med Joseph Smith-bygningen til venstre.

har evige konsekvenser. Hvor kunne vore år være så meget mere tilfredsstillende ... hvis vi indser, at vi hver dag danner det materiale, som evigheden består af.«[7]

Denne forståelse hjælper os med at træffe kloge afgørelser i vores hverdags mange valg. At se livet i evigt perspektiv hjælper os med at fokusere vores begrænsede energi her i livet på de ting, der betyder mest. Vi kan undgå at spilde vores liv med at »samle [os] skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer.«[8] Vi kan samle skatte i himlen og ikke bytte vores evige førstefødselsret væk.

Dette er vores jordiske prøvetid. Vi kan sammenligne vores evige rejse med et kapløb på tre omgange på løbebanen. Vi har succesfuldt fuldført vores første runde og har gjort vidunderlig fremskridt. Vi har begivet os ud på anden runde. Kan I forestille jer en løber i verdensklasse standse et sted på banen på dette tidspunkt for at plukke blomster eller jage en kanin, som har krydset hans vej? Men det er det, som vi gør, når vi tilbringer tiden med vores verdslige gøremål, som ikke fører os nærmere den tredje runde mod det evige liv, den største af alle Guds gaver.[9]

I Frelserens tjenestegerning på såvel Det Gamle Testamentes tid som Det Nye Testamentes tid befalede han: »Så vær da fuldkomne.«[10] Det græske ord, der er oversat i Bibelen til »fuldkomne«, betyder »fuldførte, færdiggjorte, fuldt udviklede.« Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal bruge denne jordiske prøvestand til at »udvikle os fuldt ud« for at få mest muligt ud af vores talenter og evner. Hvis vi gør dette, vil vi, når vi når til vores endelige dom, opleve glæde ved at stå foran vor Fader i Himlen som »fuldførte« og »færdiggjorte« sønner og døtre, slebne gennem lydighed og værdige til den arv, som han har lovet de trofaste.

Frelseren har vist os sit eksempel og befaler os, at »[vi] skal også gøre de gerninger,«[11] som vi har set ham gøre. Jeg har altid været imponeret over Moronis kraftfulde opfordring, som han gav som afskedsformaning ved slutningen af sin jordiske mission: »Kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham og fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt.«[12]

Alma forklarede sine tilhørere, at dåben kræver, at vi tjener andre, at vi skal »bære hinandens byrder ... sørge med dem, som sørger ... trøste dem, der har trøst behov, og stå som Guds vidner til alle tider.«[13] Vi kan ikke selv udarbejde vores egen frelse. Vi kan ikke vende tilbage til vor Fader i Himlen uden at hjælpe vores brødre og søstre. I det øjeblik vi forstår, at vi bogstavelig talt er brødre og søstre i Guds familie, bør vi også føle en forpligtelse for hinandens velfærd og vise vores kærlighed gennem venlige gerninger og omsorg. Næstekærlighed, »Kristi rene kærlighed«,[14] bør motivere os i vores forhold til hver og en af vor himmelske Faders børn.

Efterhånden som vi udvikler os og bliver mere som Frelseren, kan vi styrke alle de grupper, som vi færdes blandt, herunder også familie og venner. Herren sætter os i disse samfund af hellige, hvor vi kan lære og anvende evangeliets principper i vores hverdag. Disse grupper er samtidig både en skole, et forsøgsområde og et laboratorium, hvor vi både lærer og udøver, når vi praktiserer efterlevelse af evangeliet.

Da Paulus skrev til korintherne, bad han indtrængende om enighed i Kirken, og om at medlemmerne skulle tjene hinanden »for at der ikke

skulle opstå splid i legemet, men lemmerne være enige og have omsorg for hinanden. Lider én legemsdel, så lider også alle de andre. Bliver én legemsdel hædret, så glæder også alle de andre sig.«[15] Vi er kun så stærke, som delene hver især er i legemet [eller Kristi kirke]. Vi bør gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe alle medlemmerne med at forstå deres guddommelige potentiel som »Guds arvinger og Kristi medarvinger.«[16]

Når vi tjener andre, bør vi huske på præsident Hinckleys råd om at udrække venskabets hånd og vise kærlighed til de hundredtusinder, som hvert år slutter sig til Kirken som nyomvendte. Det bedste redskab, som Herren har at byde nyomvendte varmt velkommen og »holde dem på den rette vej«[17] med, er den kærlighed, som vi hver især viser ved at give os tid til at præsentere os for nye medlemmer, lære deres navn at kende, lytte til dem og lære noget om dem.

At tilslutte sig en ny kirke og begynde på et nyt liv er aldrig let og ofte skræmmende.

Vi skal hver især være den ven, som ethvert nyt medlem har brug for til at forblive aktiv og trofast i Kirken. Når der skabes venskaber, er nyomvendte »ikke længere fremmede og udlændinge. [De] er de helliges medborgere og hører til Guds husstand.«[18] Når folk bliver døbt, bliver »deres navne ... nedskrevet« og tilføjet Kirkens medlemsoptegnelser, »så at de [kan] blive ihukommet og få næring gennem Guds gode ord.«[19]

Ældste John A. Widtsoe henviste til den mirakuløse ændring, der finder sted i nye medlemmers liv, når de næres på rette vis af Guds ord: »Helt almindelige, jævne mennesker, der modtager evangeliet fra en ydmyg mormonmissionærs læber, bliver så forandrede af disse evangeliets oplysende sandheder, at de ikke længere er den samme.«[20]

På vores vej gennem det jordiske liv kan vi begå fejl og komme ud af kurs. Hvis vi fortsat begår disse fejl, kommer vi længere og længere væk fra, hvor vi burde være.

Vi kan sammenligne vores liv med et rumfartøjs færd. Når rumskibets motor er startet, er dets bane under skarp overvågning. Enhver afvigelse fra dets bestemte kurs rettes straks. Selv en lille grads afvigelse fra kursen vil bringe det mange kilometer væk fra dets bestemmelsessted, hvis det ikke rettes. Jo længere rettelsen udsættes, desto længere vil den påkrævede tilpasning blive. Kan I forestille jer, hvor langt ud af kurs vi kan komme uden at rette op på den?

Herren har givet os profeter, skrifter, forældre og andre vise ledere til at undervise os i den kurs, vi bør følge. De kan hjælpe os med at overvåge vores færd og korrigere den retning, som vi bevæger os i, når det er nødvendigt, på samme måde som overvågningsstationer overvåger en satellits færd og holder den på den rette vej. Vores kurs på jorden er så vigtig. Den afgøres af de beslutninger, som vi træffer hver dag. Vi kan ikke adskille vores tanker og handlinger nu fra deres følger i fremtiden.

Vi kan spørge os selv, om vi med det liv, som vi lever nu, gør os fortjent til vor himmelske Faders plans velsignelser. Vores prøvelsesdage er talte, men ingen af os kender antallet af disse dage. Hver forberedelsesdag er dyrebar.

Jeg har betragtet de dygtige Navajo-kvinders hænder i USA sydvestlige stater, når de væver indviklede mønstre i smukke tæpper. De udvælger og bearbejder hver farvet tråd garn meget omhyggeligt og sætter den ind på nøjagtig det rette sted. De væver kunstfærdigt de mange farver ind i helheden for at danne tæpper, der efter en tid tilpasses deres skaberes forudfattede plan.

Til en vis grad væver vi på samme måde det mønster ind i vores livs stof, som vi vil præsentere som vores færdige produkt. Vores liv på jorden væves hver dag, når vi tilføjer vores gerninger til noget indviklet og smukt, når vi følger Mesterdesignerens plan. Når vi træffer forkerte valg, må vi leve med en plet på vores sjæls stof eller lægge vores vej om gennem omvendelse og fjerne fejltrådene, som vi har vævet ind i vores karakter og erstatte dem med de finere tråde, som vores Skaber har tiltænkt, at vi skal bruge.

Vores livs billedtæppe udformes nu. Herren henviste til vores liv før livet på jorden som vores første bolig og lovede os hver især, at »de, der består deres første prøvestand, skal gives mere, og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i samme rige som de, der består deres første prøvestand; og de, der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed.«[21]

Opsættelse og ubeslutsomhed kan hindre vores indsats for at forberede os til livet efter det jordiske liv. Ældste Joseph Fielding Smith sagde: »Udsættelse med hensyn til evangeliets principper er tyven, der stjæler det evige liv, som er at leve i Faderens og Sønnens nærhed.«[22] I Mormons Bog kan vi læse Amuleks indtrængende opfordring: »Så beder jeg jer om ikke at opsætte jeres omvendelsesdag til enden ... thi den samme ånd, som er i besiddelse af jeres legeme, når I er ude af dette liv, den samme ånd vil have magt til at tage jeres legeme i besiddelse i den evige verden.«[23]

Det er blevet sagt, at livet er så dyrebar en gave og bør vogtes mod unødig fortynding. Hver dag er ikke blot en dag, »men mere som en faldende dråbe vand, et gyldent øjeblik i livet, der føjer til et stadigt rigere livsreservoir.«[24]

Ubeslutsomhed kan gøre os ubevægelige eller lamme os og hindre vores forberedelse i det jordiske liv. Vi kan blive som befolkningen i Nineve, som Herren beskrev for Jonas som »mennesker, som ikke kan kende forskel på højre og venstre.«[25] Apostlen Jakob bemærkede, at et tvesindet menneske er »ustadigt i al sin færd.«[26] Et gammelt schweizisk ordsprog beskriver en sådan ubeslutsomhed med disse ord:

Med en fod inde,
med en fod ude,
kan du ikke være inde,
kan du ikke være ude.
Ikke varm, ikke kold,
ikke firkantet, ikke rund.
Mere fattig end fattig
og altid bundet.
For en sådan mand
vil aldrig vide,
hvor han skal begynde,
eller hvor han skal hen.[27]

Vi kan ikke være tvesindede i vores forhold til vores ægtemand, hustru, forældre eller børn. Vil vi nyde glæden ved vores børn, når de er lidt ældre, og vi ikke har så travlt? Hvad med de skattede venskaber, der svinder hen på grund af de betænksomme, lange breve, som vi har tænkt os at skrive, men aldrig får færdige og sendt afsted? Er vi trofaste med hensyn til at tage regelmæssigt i templet? Tænk på de bøger, som vi skal læse, inspirationen til at gøre godt, som vi handler efter, og de gode formål, som vi vil støtte. Pakker vi altid vores bagage med de ting, som vi værdsætter mest i livet, men aldrig får gjort? Kommer dagen i morgen aldrig? Lad os beslutte os til at begynde at leve hver dag – ikke i morgen, men i dag – lige nu, hvor vi stadig har tid.

Vi ved, at døden er en nødvendig overgang. Den kommer til os alle før eller siden. Vores jordiske legeme vil vende tilbage til moder jord, og vores ånd vil vende tilbage til åndeverdenen. På grund af Frelserens sonoffer vil vi alle opstå. Hver og en af os vil stå foran den store Jehovas domstol og belønnes i overensstemmelse med vores gerninger på jorden.

Hvis vi træffer alle beslutninger på jorden med denne dom for øje,

vil vi have brugt vores jordiske prøvestand klogt, og dens dage vil give os fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at disse lærdomme er sande. I kan følge evangeliets sandheder ved hjælp af Åndens bekræftelse og hvisken til jeres sjæl. Herren sagde: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv.«[28]

Frelseren lever og elsker os hver især. Jeg ved dette af hele mit hjerte. Vi er børn af en kærlig himmelsk Fader, som har oprejst profeten Joseph Smith for at genoprette evangeliets fylde. Vor Fader i Himlen har også velsignet os med en levende profet i dag til at lede os tilbage til hans kærlige arme. Præsident Gordon B. Hinckley er denne profet. Dette vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Alma 34:32.
2. Abraham 3:25.
3. 1 Nephi 10:19.
4. Moroni 7:22.
5. 2 Nephi 2:25.
6. *History of the Church*, 5:134-135.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 174.
8. Matt 6:19.
9. Se L&P 14:7.
10. Matt 5:48; se også 3 Nephi 12:48.
11. 3 Nephi 27:21.
12. Moroni 10:32.
13. Mosiah 18:8-9.
14. Moroni 7:47.
15. 1 Kor 12:25-26; se også vers 12-27.
16. Rom 8:17.
17. Moroni 6:4.
18. Ef 2:19.
19. Moroni 6:4.
20. »Symbolism in Irrigation,« *Improvement Era*, juni 1952, s. 423.
21. Abraham 3:26.
22. Joseph Fielding Smith: *Vejen til fuldkommenhed*, s. 178.
23. Alma 34:33-34.
24. Parmley, Dr. Thomas J. som citeret i *Church News*, »Alumnus, 95, Returned to High School«, *Church News*, 12. juni, 1993, s. 13.
25. Jon 4:11.
26. Jak 1:8.
27. Citeret i *Stjernen*, juli 1990, s. 22.
28. Joh 7:17; se også vers 14-16.

»Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte«

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Ordinanserne og pagterne ...
er de redskaber, som Gud har givet os for at føre os ind til evigt liv.

Mine kære brødre og søstre og venner:

Jeg står ydmygt på denne talerstol, som i over et hundred år er blevet helliget af Guds ord, der er blevet talt i utallige, inspirerede budskaber, som åndeligt har fyldt sjælen hos dem, som lyttede. I lighed med denne arv beder jeg til, at vores hjerte må være åbent for alt det, der bliver sagt under denne konference.

I dag ønsker jeg at tale om de velsignelser, der kommer gennem pagter med Herren. Som grundlag herfor vil jeg begynde med den pagt, som Herren har indgået med Israels hus: »Men sådan er den pagt, jeg vil slutte med Israels hus, når de dage kommer, siger Herren: Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk.«[1]

Denne pagt er universel for folk af enhver race, der bliver »døbt til Kristus.«[2] Som Paulus siger: »Hører I Kristus til, er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af Guds løfte.«[3]

Pagter er ikke blot ydre ritualer, det er reelle og effektive midler til forandring. »Det at blive genfødt kommer ved Guds Ånd gennem ordinanser.«[4] Vi bør altid ære og holde de frelsende pagter hellige, som vi indgår med Herren. Gør vi det, har han lovet: »[Du] skal modtage åbenbaring på åbenbaring, kundskab på kundskab, så du må lære at kende hemmeligheder og fredelige ting – det, som bringer glæde og evigt liv.«[5]

Mange pagter er uomgængeligt nødvendige for glæde her og herefter. Blandt de vigtigste er ægteskabspagterne, der indgås mellem mand og hustru. De største glæder i livet kommer gennem disse pagter.

Dåbspagten åbner sammen med den tilhørende bekræftende ordinanse porten til evigt liv.

Præstedømmets ed og pagt indeholder det løfte, hvorigennem værdige ældster i Kirken skal modtage »alt det, som Faderen har.«[6]

Tempelpagterne danner grundlaget for opnåelse af de største velsignelser, som Herren har til os.

Vi har det store privilegium at tage nadveren, Herrens måltid. Når vi fornyr vores dåbspagt ved at tage

nadveren, beskytter det os mod al slags ondt. Når vi værdigt tager det velsignede brød og vand til minde om Frelserens offer, vidner vi for Gud Faderen om, at vi er villige til at påtage os hans Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud, som han har givet os. Hvis vi gør disse ting, vil vi altid have hans Ånd hos os.[7] Hvis vi tager nadveren regelmæssigt og er trofaste mod disse pagter, vil loven findes i vores indre og være skrevet i vores hjerte. Lad mig illustrere dette med en historie fra *Church News:*

»En gruppe religionslærere tog et sommerkursus om Frelserens liv og koncentrerede sig mest om lignelserne.

Da det blev tid til den afsluttende prøve ... kom eleverne til klassen og fandt en seddel om, at eksamenen ville blive afholdt i en anden bygning i den anden ende af skolens område. På sedlen stod der desuden, at eksamenen skulle slutte inden for to timer, som begyndte netop i dette øjeblik.

Eleverne skyndte sig hen over området. På vejen gik de forbi en lille pige, der græd, fordi hendes nye cykel var punkteret. En gammel mand humpede smertefuldt hen mod biblioteket med en stok i den ene hånd og tabte bøger fra en stak, som han prøvede at bære i den anden hånd. På en bænk ved hovedbygningen sad der en lurvet klædt, skægget mand [helt tydeligt i nød].

Eleverne styrtede ind i klasseværelset og blev mødt af professoren, som meddelte, at de alle var dumpet.

Den eneste ægte prøve på om de forstod Frelserens liv og lære, sagde han, var den måde, som de behandlede folk i nød på.

Deres mange ugers studium ved lærerens fødder havde lært dem en hel del om det, som Kristus har sagt og gjort.«[8] Men i deres hastværk for at få afsluttet kursets formaliteter, kunne de ikke forstå at anvende dette i de tre situationer, der med vilje var blevet iscenesat. De lærte bogstaven, men ikke Ånden. Deres ligegyldighed over for den lille pige og de to mænd viste, at kursets dybe budskab ikke var trængt ind i deres indre.

Vi må af og til ransage vores egen sjæl og se, hvad vi virkelig er. Vores virkelige karakter kan, hvor meget vi end måtte ønske det, ikke skjules. Den lyser klart i os. Forsøg på at bedrage andre bedrager blot os selv. Vi er ofte som kejseren i eventyret, som troede, at han var iklædt smukke klæder, da han i virkelighed intet havde på.

Jeg har i mit liv set Kirkens medlemmers trofasthed vokse. Målt i faste tal er der større tilkendegivelser af trofasthed end nogensinde før. På en tilfældig søndag er der procentvis dobbelt så mange, der tager Herrens nadver i hele verden, som da jeg voksede op.

Vi forsøger at tage os af de fattige og nødlidende blandt os gennem gavmildhed fra trofaste kirkemedlemmers, som overholder fasteloven og bidrager til det inspirerede velfærdsprogram. Der er blevet sendt mange forskellige former for humanitær hjælp for millioner af dollars til mange lande for at afhjælpe sult og lidelse. Dette administreres efter behov og uden skelen til race, farve eller religion.

Flere af vore medlemmer nyder velsignelserne ved at efterleve den gamle tiendelov. De giver frivilligt Herren en tiendedel af deres indtægt, som han har givet dem. Hundredtusinder flere af vores trofaste hellige nyder privilegiet at kunne tilbede i templet. Vi har nu 58.000 missionærer i tjeneste. Jeg glæder mig over dette, og jeg er sikker på, at Herren glæder sig. Men jeg tænker på, om vi er blevet forholdsmæssigt mere Kristuslignende. Kommer vores tjeneste af et rent hjerte?

Jeg taler om nødvendigheden af at holde pagterne, fordi de beskytter os i en verden, der glider væk fra hævdvundne værdier, som bringer lykke og glæde. Denne lempelse af moralen kan endda øges i fremtiden. I fremtiden kan vores folk, især vores børn og børnebørn, forvente at blive bombarderet mere og mere af Sodomas og Gomorras onder.

Alt for mange familier splittes. Det gode kaldes ondt, og det onde

kaldes godt.[9] Har vi i vor tid, der ynder »den letteste udvej,« glemt de elementer af offer og indvielse, som vores pionerforfædre viste os så godt? Det kan være det, som Wordsworth antydede:

Verden er for meget i os, før som nu,
Vi får og bruger, og spilder vores kræfter: ...
Vi har givet vores hjerte væk, en smålig gunst! ...
På grund af dette, af alt, er vi ude af trit.[11]

Det er måske i vor tid sværere at beholde den moralske styrke og stå imod det ondes vinde, der blæser mere voldsomt end nogensinde før. Det er en udskillende proces. I dag udstilles sidestykkerne til Babylon, Sodoma og Gomorra besnærende og åbenlyst på TV, internettet, film, i bøger, blade og på forlystelsessteder.

Til sidste generalkonference advarede præsident Gordon B. Hinckley os mod at bevæge os for langt i retning af samfundets hovedstrømninger på visse områder så som at holde sabbatsdagen hellig, opløsning af familien og andre anliggender. Han sagde: »Vi har bevæget os for langt hen mod samfundets hovedstrømning i disse sager. Selvfølgelig er der gode familier. Der er gode familier overalt. Men der er for mange, som har vanskeligheder. Det er en sygdom, der kan helbredes. Måden er enkel og effektiv. Det er kærlighed.«[12]

I vores samfund er mange hellige værdier blevet undermineret i ytringsfrihedens navn. Det vulgære og sjofle beskyttes i ytringsfrihedens navn. Samfundets hovedstrømning er blevet mere tolerant og accepterer endda opførsel, som Jesus, Moses og profeten Joseph Smith og andre profeter har advaret mod siden menneskehedens histories begyndelse.

Vi bør ikke tillade, at vores personlige værdier undermineres, selv hvis andre mener, at vi er ejendommelige. Vi har altid været et ejendommeligt folk. Men det er meget bedre at være åndelig korrekt end politisk korrekt. Selvfølgelig ønsker vi som enkeltpersoner og som folk at være vellidt og respekteret. Men vi kan ikke være i samfundets hovedstrøm, hvis det betyder, at vi opgiver de retfærdige principper, som tordnede ned fra Sinajs bjerg, og som siden blev forædlet af Herren og derefter belært om af nutidige profeter. Vi bør kun frygte for at fornærme Gud og hans Søn Jesus Kristus, som er denne Kirkes overhoved.

Alle former for ondt maskeres. Jeg taler om seksuel umoral. Jeg taler om at spille for penge, som mange steder kaldes spil i stedet for hasardspil. Dette er typisk for de mange onder, der maskeres for at gøre dem mere acceptable. Der foretages også maskering af anden opførsel, som er blevet fordømt gennem hele menneskehedens historie – opførsel der er ødelæggende for familien, samfundets grundlæggende enhed. I »Familien, en proklamation til verden« har Det Første Præsidentskab sagt: »Vi ... erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.«

Nedbrydningen af forældrenes myndighed underminerer samfundets mest uerstattelige institution – familien.

Paulus talte om dem på sin tid, der viste, at »loven [var] skrevet i deres hjerte, og deres samvittighed optræder som vidne.«[13] For at denne Kirkes medlemmer kan nyde et pagtsfolks velsignelser, må Herrens lov være skrevet i deres hjerte. Hvordan kan de gøre det, når der er så mange stemmer, som fortæller vores børn og børnebørn, at ondt er godt, og godt er ondt? Vi håber, at alle fædre og mødre, bedstefædre og bedstemødre, vil være bedre eksempler på at holde Guds bud. Vi beder ægtemændene og hustruerne om at prøve lidt mere at være kærlige og venlige over for hinanden. Hvis begge forældre vil beskytte deres familie i det omfang, de kan, fra de mange påvirkninger, der jager os, er der større sandsynlighed for, at deres

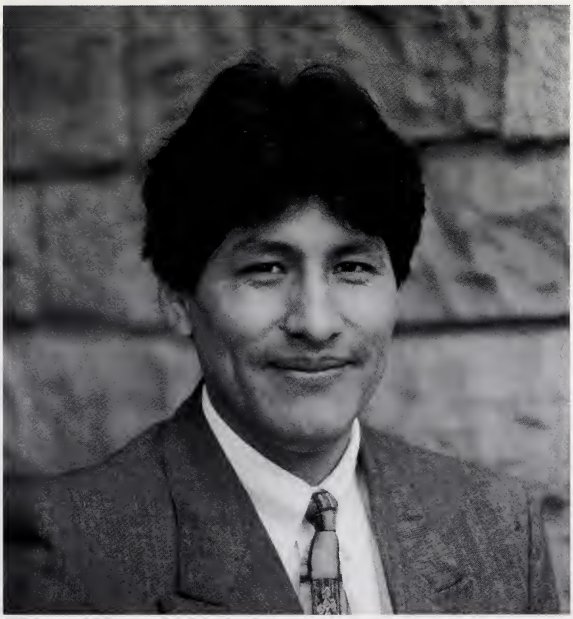

børn vil være beskyttede. Dagligt studium af skriften, daglig bøn, regelmæssige familieaftener, lydighed mod præstedømmets myndighed i hjemmet og i Kirken udgør en god forsikring mod åndelig svækkelse.

Josva talte utvetydigt, da han sagde: »Jeg og mit hus vil tjene Herren.

Og folket sagde til Josva: ›Herren vor Gud vil vi tjene, og ham vil vi adlyde.‹«[14]

Det står os frit for, om vi vil modtage eller afvise Herrens og hans profeters råd. De, som vælger ikke at følge profeterne, er ofte de stemmer, der kritiserer dem, der gør det.

Nogle af vores kritikere kalder dem, der følger deres åndelige ledere »tankeløse får.« Jesus sagde: »Og når han har fået alle sine får ud, går han foran dem, og de følger ham, fordi de kender hans røst.

Men en fremmed vil de aldrig følge; de vil tværtimod flygte fra ham, fordi de ikke kender de fremmedes røst.«[15]

Alt dette begynder selvfølgelig ikke med vores generation. Lige fra begyndelsen har Satans påvirkning og kræfter konstant været i krig mod Gud. Satan, den store bedrager, sagde: »Jeg er også en Guds søn.«[16] Satan rådede kraftigt Adams børn til ikke at tro på de ting, der kommer fra Gud, »og de elskede Satan mere end Gud. Og fra den tid af begyndte menneskene at blive kødelige, sanselige og djævelske.«[17] Undskyldningen synes at være, at alle andre gør det. Det er »moderne.«

Ordinanserne og pagterne hjælper os med at huske, hvem vi er, og vores pligt over for Gud. Det er de redskaber, som Gud har givet os for at føre os ind til evigt liv. Hvis vi ærer dem, vil han give os yderligere styrke.

Ældste James E. Talmage forsikrede, at den sande troende »med Guds kærlighed i sin sjæl, stræber efter et liv i tjeneste og retskaffenhed uden at standse op for at spørge, hvilken regel eller lov der påbyder eller forbyder det.«[18]

Lad os i en verden, hvor vi og vores familie trues af det onde fra alle sider, huske på præsident Hinckleys råd: »Hvis blot vores folk kunne lære at efterleve disse pagter, ville alt andet komme af sig selv.«[19]

Trofaste medlemmer af Kirken, som er trofaste over for deres pagter med Mesteren, behøver ikke at få alt forklaret til punkt og prikke. Kristuslignende opførsel kommer fra menneskets hjertes og sjæls dybeste kildespring. Den ledes af Herrens Helligånd, som loves i evangeliets ordinanser. Det bør være vores største håb at nyde den helliggørelse, som kommer gennem denne guddommelige vejledning. Det bør være vores største frygt at miste disse velsignelser. Må vi leve således, at vi som salmisten kan sige: »Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte.«[20] Jeg beder til, at det må være således. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Jer 31:33.
2. Gal 3:27.
3. Gal 3:29.
4. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 191.
5. L&P 42:61.
6. L&P 84:38.
7. Se L&P 20:77, 79
8. Viewpoint, *Church News*, 1. oktober 1988, s. 16.
9. Se Es 5:20.
10. Alma 37:46.
11. William Wordsworth: »The World«, i *The Oxford Book of English Verse*, red. Sir Arthur Quiller-Couch, 1939, s. 626.
12. »Se mod fremtiden,« *Stjernen*, jan. 1998, s. 71.
13. Rom 2:15.
14. Jos 24:15, 24.
15. Joh 10:4-5, se også v. 11, 14-15, 27.
16. Moses 5:13.
17. Moses 5:13.
18. I *Conference Report*, april 1905, s. 27.
19. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 147.
20. Sl 139:23.

Mødet lørdag eftermiddag
Den 4. april 1998

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

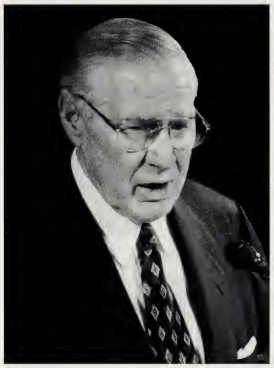

Mine brødre og søstre, præsident Hinckley har bedt om, at jeg nu præsenterer generalautoriteterne, halvfjerdser-områdeautoriteterne og ledere for Kirkens hjælpeorganisationer for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Thomas Spencer Monson som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og James Esdras Faust som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som præsident for De Tolv Apostles Kvorum; Boyd Kenneth Packer som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af dette kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland og Henry B. Eyring. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne Sheldon F. Child, Quentin L. Cook og Francisco J. Viñas som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne Athos M. Amorím, E Ray Bateman, Val R. Christensen, Ronald T. Halverson, Earl M. Monson, Merrill C. Oaks, H. Bryan Richards, Ned B. Roueché, D. Lee Tobler, Gordon T. Watts, Stephen A. West, Robert J. Whetten og Ray H. Wood som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som halvfjerdser-områdeautoriteter: Henry F. Acebedo, Juan A. Alvaradejo, Modesto M. Amistad jun., Horacio P. Araya, Gustavo A. Barrios, Craig A. Bullock, Adhemar Damiani, Edgardo E. Fernando, Franz R. Gaag, Daniel L. Johnson, Wilfredo R. López, Jairo Mazzagardi, Jesús Nieves, Adrián Ochoa, Emmanuel O. Opare sen. og Willy F. Zuzunaga. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder de øvrige generalautoriteter, halvfjerdser-områdeautoriteter og præsidentskaber for Kirkens hjælpeorganisationer, som de nu fungerer. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmig og godkendende. Tak, brødre og søstre, for jeres tro og bønner.

Vi beder nu de nykaldede medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum om at indtage deres pladser på forhøjningen. □

Rapport fra Kirkens revisionskomité

Præsenteret af Ted E. Davis
Formand for Kirkens revisionskomité

Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kirkens revisionskomité består af tre medlemmer, som er uafhængige af alle Kirkens embedsmænd, ansatte, afdelinger samt kirke-tilknyttede foretagender. Vi rapporterer direkte til Det Første Præsidentskab og har adgang til alle optegnelser og det personale, som er nødvendigt for at udføre vores opgave.

Kirken har også en revisionsafdeling, som er uafhængig af alle Kirkens andre aktiviteter og afdelinger. Kirkens revisionsafdeling er adskilt fra Kirkens revisionskomité. Kirkens revisionsafdelings stab består af medlemmer af den amerikanske revisorforening og andre fagligt kvalificerede revisorer. Den har fastsat procedurer for revision af Kirkens aktiviteter i overensstemmelse med anerkendte faglige revisionsstandarder. Dette omfatter kontrol med indbetalinger og udgifter hos lokale kirkeenheder.

Kirkens revisionskomité har gennemgået de finansielle retningslinier og fremgangsmåder, som fører kontrol med indbetalinger og udbetalinger af Kirkens midler, og som sikrer Kirkens aktiver. Vi har også gennemgået Kirkens budgetter, regnskaber og rapportering samt revisionssystemer og rapporter for året, der udløb den 31. december 1997. Udbetalinger af Kirkens midler i 1997 var godkendt af Rådet, der forvalter tiende, i henhold til nedskrevne retningslinier. Rådet består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd som foreskrevet ved åbenbaring. Administrationen af godkendte budgetter kontrolleres af Budgetafdelingen under tilsyn af Bevillingskomiteen og Budgetkomiteen.

Kirkeejede virksomheder ledes af fagligt kvalificerede, som rapporterer til uafhængige bestyrelser. Disse firmaer har deres egne regnskabs- og rapporteringssystemer i overensstemmelse med accepterede erhvervsstandarder, og de revideres af Kirkens revisionsafdeling og/eller uafhængige revisionsfirmaer. Brigham Young University og andre højere uddannelsesinstitutioner revideres af uafhængige revisionsselskaber.

Baseret på vores gennemgang af retningslinier og fremgangsmåder for finansiel kontrol, budgetkontrol og andre former for kontrol samt vores gennemgang af alle revisionsrapporter udarbejdet i 1997 og svar herpå er det Kirkens revisionskomites opfattelse, at Kirkens midler modtaget og anvendt i året, der udløb den 31. december 1997, i alle væsentlige henseender er blevet varetaget i overensstemmelse med åbenbaringerne og Kirkens fastlagte retningslinier og procedurer. □

Med venlig hilsen
Kirkens revisionskomité
Ted E. Davis, formand
Donald D. Salmon
Frank M. McCord

Statistisk rapport for 1997

Præsenteret af F. Michael Watson
Det Første Præsidentskabs sekretær

Brødre og søstre, til oplysning for Kirkens medlemmer har Det Første Præsidentskab udsendt følgende statistiske rapport vedrørende Kirkens vækst og status pr. 31. december 1997. Disse statistikker er baseret på rapporter for 1997, som var til rådighed forud for denne konference

KIRKEENHEDER

Stave 2.424
Distrikter 649
Missioner 318
Ward og grene 24.670

Disse ward og grene ligger i 143 nationer og 19 territorier og besiddelser.

KIRKENS MEDLEMSTAL

Totalt medlemstal 10.070.524
Vækst i indskrevne
børn i 1997 ..... 75.214
Omvendte døbt i 1997 .... 317.798

MISSIONÆRER

Fuldtidsmissionærer 56.531

FREMTRÆDENDE MEDLEMMER, SOM ER DØDE SIDEN SIDSTE APRIL

Ældste Paul H. Dunn, emeritus-generalautoritet; *ældste Oscar H. Aguayo*, halvfjerdser-områdeautoritet; *søster Helen Kearnes Richards*, enke efter ældste Franklin D. Richards, tidligere medlem af De Halvfjerds' Præsidium; *søster Janet Elaine Weech Sorensen*, hustru til ældste Lynn A. Sorensen, tidligere medlem af De Halvfjerds; *søster Carma Neilsen Cutler*, enke efter ældste Clinton L. Cutler, tidligere medlem af De Halvfjerds; samt *søster Maurine Johnson Turley*, tidligere rådgiver i Unge Pigers præsidentskab. □

Trosartiklerne

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Hvis I vil bruge dem som hjælp til at vejlede jeres studium af Frelserens lærdomme, vil I være beredt til at forkynde jeres vidnesbyrd om Herrens genoprettede og sande kirke.

1997 var et vidunderligt år i Kirken. Festligholdelsen af 150-året for mormonpionerernes ankomst til Salt Lake-dalen vakte opmærksomhed over hele verden. Aviser, tidsskrifter, TV og radio fortalte vores historie. Hvilken storslået mulighed for verdens befolkning til at lære mere om, hvem vi er. Nu må vi afgøre, om vi vil lade det forblive en mediebegivenhed, eller om det vil være en mulighed for bedre at opfylde vores befaling om at bringe evangeliet til alle nationer, stammer, tungemål og folk.

Jeg er sikker på, at Herren forventer af os, at vi gør det sidste. Da vi blev bragt op af dåbens vande og blev bekræftet som medlem af Jesu Kristi Kirke, indgik vi en pagt med Herren om, at vi ville tage del i at bringe budskabet om hans evangelium til hans børn. Jeg har tænkt over denne nye mulighed, vi har fået, og begyndte at vurdere mig selv. Hvor beredt er jeg på at yde et bidrag til riget?

Da jeg gennemgik mine kvalifikationer, gik mine tanker til undervisningen tidligt i livet i Primary, da jeg var mellem 3 og 12 år gammel. Primary havde en stor indflydelse i mit liv og styrkede ædle forældres belæringer. Før jeg kunne gå videre til Det Aronske Præstedømme, blive spejder og deltage i de voksnes søndagsskole, måtte jeg klare kravene for at rykke op fra Primary. To af kravene var at lære navnene på de nulevende tolv apostle og de 13 trosartikler udenad. Jeg skulle stå ved siden af min biskop til et nadvermøde og svare på et spørgsmål fra ham for at vise, at jeg havde opfyldt kravene for at rykke op fra Primary. Jeg vidste, at biskoppen normalt ville bede en primary-kandidat om at gentage en af trosartiklerne. Biskoppen var min far, og I kan godt regne med, at han ikke lod mig slippe nemt. Han bad mig selvfølgelig om at gentage den 13. trosartikel, den længste, før han gav mig mit opryknings bevis fra Primary.

Da jeg tænkte tilbage på denne oplevelse, testede jeg mig selv. *Hvor godt husker jeg disse to krav om udenadslære.* Jeg opdagede, at jeg stadig kunne opremse de tolv apostle på det tidspunkt – Rudger Clawson, Reed Smoot, George Albert Smith, George F. Richards, David O. McKay, Joseph Fielding Smith, Stephen L Richards, Richard R. Lyman, Melvin J. Ballard, John A. Widtsoe, Marriner W. Merrill og Charles A. Callis. Men efter de fem første trosartikler havde jeg svært ved at huske deres rækkefølge og hele indholdet. Jeg havde brug for et repetitionskursus. Jeg fotokopierede Trosartiklerne fra skrifterne og satte dem med tape op på væggen i mit badeværelse, hvor jeg kunne se dem hver morgen, når jeg børstede tænder og barberede mig. I løbet af ganske få dage sad de igen solidt i min hukommelse. Denne oplevelse har givet mig en dyb overbevisning om, at de blev givet ved åbenbaring til profeten Joseph Smith. Jeg nåede frem til den konklusion, at hvis jeg studerede indholdet af hver af trosartiklerne, kunne jeg forklare og forsvare hvert eneste evangelisk princip, som jeg måtte få lejlighed til at udlægge for nogen, der søgte efter den gengivne sandhed.

Det ville være en stor velsignelse, hvis hvert eneste medlem af Kirken lærte Trosartiklerne udenad og fik kundskab om de principper, de hver især omfatter. Vi ville være meget bedre beredt til at fortælle andre om evangeliet.

Lad os kort gennemgå, hvordan Trosartikler kom frem. Profeten blev ofte bedt om at forklare mormonismens lærdomme og skikke. »John Wentworth, redaktør for *The Chicago Democrat*, [bad] Joseph Smith om at give ham en kort beskrivelse af ›fremkomsten, udviklingen, forfølgelsen og de sidste dages helliges trosretning.‹« Mr. Wentworth var oprindeligt fra New Hampshire og ønskede disse informationer for at hjælpe en ven med at udarbejde sin fødestats historie. »Joseph opfyldte denne anmodning og sendte Wentworth et flere siders dokument med optegnelser over de mange tidlige begivenheder vedrørende genoprettelsen, deriblandt det første syn og Mormons Bogs fremkomst. Dokumentet indeholdt også 13 erklæringer, der beskrev de sidste dages helliges tro; de er senere blevet til trosartiklerne.« De oplysninger, der blev sendt til Wentworth blev ikke trykt i *Chicago Democrat*, men i Kirkens avis, *Times and Seasons*, og udgivet i marts 1842. »I 1851 blev

trosartiklerne trykt i den første udgave af Den Kostelige Perle, som blev udgivet i Den Britiske Mission. Efter at Den Kostelige Perle i 1878 blev revideret og godkendt som hellig skrift i 1880, blev trosartiklerne Kirkens officielle læresætninger« (se *Kirkens historie i tidernes fylde*, Kirkens Uddannelses System, 1997, s. 256-257).

En kort gennemgang af indholdet af hver af de 13 trosartikler vil være nyttig i forbindelse med at lære dem udenad til at forklare Kirkens grundlæggende lærdomme.

Den første trosartikel forankrer vores tro på Gud, vores evige Fader, på hans Søn, Jesus Kristus, og på Helligånden. Vi er yderst taknemmelige for kundskab om de højeste væsener, som regerer og hersker over denne verden. Vores tro kommer ikke fra menneskers spekulationer om Guds eksistens og natur, men fra profeten Joseph Smiths førstehåndsoplevelse i den hellige lund. Hans oplevelse afklarede for menneskeheden eksistensen af Gud Faderen, Gud Sønnen og Gud Helligånden. Således fik verden forståelsen af, at tre personer udgør dette store præsiderende råd i universet, og at de har åbenbaret sig selv for menneskeheden som tre særskilte personer, fysisk forskellige fra hinanden som tilkendegivet i den accepterede optegnelse om deres guddommelige optræden over for mennesker. Vi kender de situationer, hvor de har vist sig for mennesker som tre særskilte væsener. Det er klart, at Faderen er en person, der har en veldefineret form med krop, legemsdele og åndelige følelser; at Jesus Kristus var hos Faderen i ånden, før han kom for at leve i kødet, og at ved ham blev verdener skabt. Han levede blandt mennesker som et menneske med alle et menneskes fysiske karakteristika. Efter hans opstandelse viste han sig i samme skikkelse. Helligånden, som også kaldes Ånden eller Herrens Ånd, Talsmanden og sandhedens ånd, er ikke iklædt et legeme af kød og ben, men er en person, som består af ånd. Helligånden er et vidne om Faderen og Sønnen, som over for mennesker forkynder deres egenskaber og bærer vidnesbyrd om Guddommens andre personer.

Den anden og tredje trosartikel bekendtgør vores tro på vor Herres og Frelsers forsoning, at gennem ham vil hele menneskeheden blive velsignet med udødelighed. De angiver, at det er vores ansvar at acceptere ham som vores Frelser, og at vi kun vil være ansvarlige for vore egne synder og ikke for Adams overtrædelser (Trosartiklerne 1:2).

Den fjerde og femte trosartikel henviser til vores tro på evangeliets første grundsætninger. De er tro på Herren Jesus Kristus og omvendelse. Vi lærer også, at de første ordinanser i evangeliet er dåb og Helligåndens gave. Disse ordinanser overdrages af mænd, som er kaldet »af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil« (Trosartiklerne 1:5).

Vi tror, at Herren helt fra begyndelsen har fastlagt en plan for sine børn på jorden. Han vil, når tiden er dertil, have præstedømmet på jorden for at velsigne menneskeheden med myndighed til at udføre de hellige ordinanser, der vil vise et menneskes lydighed over for hans vilje. Der var prøver, der skulle udføres, når vi udviklede os på hvert trin mod at opnå Guds største gave – det evige livs gave. Det er da grundlæggende at have tro på hans plan, på hans lov, at være ren og hellig

Udsigt over Tabernaklet på Tempelpladsen.

samt at omvende sig fra sine synder, at tage del i den hellige dåbsordinanse, som er nødvendig for at komme ind i hans celestiale rige. Og efter dåben at få den store gave, selve talsmanden, som kan forblive hos os, til at lede, undervise og vejlede os, mens vi udvikler os gennem livet på jorden – alt dette udføres under myndighed givet menneskeheden fra Gud. Hver eneste mand, som handler således, kan føre den myndighed direkte tilbage til Herren selv, som overdrog denne ret til menneskeheden.

Byggende på den grundvold, som blev etableret i de første fem trosartikler, fortæller den sjette trosartikel os, at en organisation er nødvendig, og at den samme organisation, som eksisterede i den oprindelige kirke, er blevet genoprettet. Den genoprettede kirke eksisterer på jorden i dag med den hellige magt, der blev modtaget gennem genoprettelsen af det hellige præstedømme.

Den syvende og niende trosartikel forkynder, at himlene ikke er lukkede, at Gud fortsætter med at åbenbare sin vilje til menneskeheden, som han har gjort i fortiden, gør nu og vil gøre i fremtiden. Åndelige gaver bliver modtaget af menneskeheden i dag, ligesom de blev i fordums dage.

Den ottende trosartikel fremsætter vores tro på Bibelen som »Guds ord, for så vidt, som den er rigtigt oversat; vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord.« Mormons Bog giver os det andet vidnesbyrd om ægtheden af den hellige skrift, der er nedskrevet i Bibelen. Herren har i sin guddommelige plan for genoprettelsen af evangeliet i de sidste dage frembragt Mormons Bog som dette yderligere vidne om vor Herres og Frelsers mission. Den bidrager også med en religiøs historie, der er af stor betydning for vor himmelske Faders børn.

Den tiende trosartikel fortæller om vores bogstavelige tro »på Israels virkelige indsamling«, at Zion igen vil blive bygget, og at Kristus vil komme tilbage og personligt »regere på jorden.« Det var i juni 1830, at Samuel Smith, profetens bror, drog ud på den første missionsrejse for at forkynde Mormons Bogs sandhed. Dette indledte indsamlingen af Zion. Ordet udgik fra Zions bjerg til jordens befolkning, at evangeliet var gengivet. I dag fortsætter arbejdet med at forene vor himmelske Faders børn, mens vi forbereder hans endelige tilbagekomst og hans tusindårige regering over jorden. Vi er inderligt og personligt engageret i denne store og bogstavelige indsamling, når vi forkynder hans evigtvarende evangelium for vore venner, vore naboer og for jordens andre folk.

Den elvte og tolvte trosartikel forkynder vores tro på religionsfrihed, tolerance og handlefrihed. Handlefrihed er en af Guds store gaver til sine børn. Den giver alle mænd og kvinder retten til selv at vælge og til at opnå deres egen personlige frelse. Der beskrives også vores tro på verdslige regeringer og på at »adlyde, ære og holde lovene« i landet (Trosartiklerne 1:12).

Den trettende trosartikel bidrager med et særligt indblik i, hvordan vi bør opføre os og præsentere os for verdens befolkning. Den lyder: »Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.«

Trosartiklerne var ikke resultatet af et hold lærdes indsats, men blev forfattet af en enkelt, inspireret mand, som omfattende og præcist forkyndte Jesu Kristi evangeliums grundlæggende lærdomme. De indeholder direkte og enkle udtalelser om vores religions principper, og de udgør et stærkt bevis på den guddommelige inspiration, som hvilede over profeten Joseph Smith.

Jeg opfordrer jer hver især til at studere Trosartiklerne og de lærdomme, de beskriver. De udgør »en af de vigtigste erklæringer angående inspiration, historie og lærdomme for Kirken ... Hvert punkt er en positiv erklæring om forskellene mellem mormonismen og« andre trosretninger i verden (*Kirkens historie i tidernes fylde*, s. 257). Hvis I vil bruge dem som hjælp til at vejlede jeres studium af Frelserens lærdomme, vil I være beredt til at forkynde jeres vidnesbyrd om Herrens genoprettede og sande kirke. I vil blive i stand til at forkynde med overbevisning: »Vi tror dette.«

Jeg føjer mit vidnesbyrd til sandheden i disse særligt åbenbarede sandheder i vor Herres og Frelsers, ja, i Jesu Kristi navn. Amen. □

»En lærer, der er kommet fra Gud«

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Vi skal give nyt liv til og prioritere bedre undervisning i Kirken – derhjemme, fra talerstolen, ved vore administrative møder og især i klasseværelset.

Da Nikodemus kom til Jesus i begyndelsen af Frelserens tjenestegerning, talte han for os alle, da han sagde: »Rabbi, vi ved, du er en lærer, der er kommet fra Gud.«[1]

Kristus var selvfølgelig meget mere end en lærer. Han var selve Guds Søn, den Hellige i evangeliets evige plan, verdens Frelser og Forløser.

Men Nikodemus begyndte på omtrent den samme måde, som I og jeg begyndte, på den samme måde som et barn eller en ung studerende eller nyomvendt begynder – ved at erkende og reagere på en spændende lærer, som rører vores hjertes inderste følelser.

I de sidste måneder har præsident Gordon B. Hinckley kaldet os til at holde vores medlemmer tæt til Kirken, især de nyomvendte medlemmer. Ved udstedelsen af dette kald har præsident Hinckley mindet os om, at vi alle har brug for mindst tre ting for at forblive faste i troen – en ven, et ansvar og at »få næring gennem Guds gode ord.«[2]

Inspireret undervisning i hjemmet og i Kirken er med til at tilvejebringe denne afgørende bestanddel af »næring gennem Guds gode ord.« Vi er så taknemmelige for alle, som underviser. Vi elsker jer og værdsætter jer mere, end vi kan udtrykke. Vi har stor tillid til jer. At undervise effektivt og føle, at man har succes, er i sandhed et krævende arbejde. Men det er det værd. Vi kan ikke modtage noget større kald.[3] Muligheden for at forstørre dette kald findes absolut overalt. Behovet for det er evigt. Fædre, mødre, søskende, venner, missionærer, hjemmelærere og besøgslærerinder, præstedømmeledere og hjælpeorganisationsledere, undervisere – alle er på deres egen måde kommet »fra Gud« til vores undervisning og vores frelse. I denne Kirke er det bogstavelig talt umuligt at finde nogen, som ikke er en vejleder i en eller anden form for dem, som også er medlemmer af flokken. Det er intet under, at Paulus sagde i sine skrivelser: »I Kirken har Gud sat nogle til at være for det første apostle, for det andet profeter, for det tredje lærere.«[4]

For os alle hver især er det at »komme til Kristus«[5] at holde hans befalinger og følge hans eksempel tilbage til Faderen, i sandhed det højeste og helligste formål med den menneskelige tilværelse. At hjælpe andre med også at gøre det – at undervise, overtale og bønsomt lede dem til også at gå på forløsningens sti – det må i sandhed være den næstvigtigste opgave i vores tilværelse. Måske er det derfor, at præsident David O. McKay engang sagde: »Der hviler ikke noget større ansvar på noget menneske end at være lærer for Guds børn.«[6] Vi er i virkeligheden alle omtrent som den etiopiske hofmand, til hvem Filip blev sendt. Ligesom ham ved vi nok til at søge religion. Vi fordyber os måske i skrifterne. Vi opgiver måske endog jordiske skatte, men uden tilstrækkelig undervisning går vi glip af betydningen af alt dette samt de krav, der stadig stilles os. Vi siger sammen med denne mand, der havde stor myndighed: »Hvordan skal [vi forstå] det, når der ikke er nogen [lærer], der vejleder [os]?«[7]

Apostlen Paulus lærte os: »For ›enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses.‹

Men hvordan skal de påkalde ham, som de ikke er kommet til tro på? Hvordan skal de tro på ham, som de ikke har hørt om?

Troen kommer altså af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord.«[8]

På dette tidspunkt, hvor vores profet beder om mere tro ved at høre Guds ord, skal vi give nyt liv til og prioritere bedre undervisning i Kirken – derhjemme, fra talerstolen, ved vore administrative møder og især i klasseværelset. Inspireret undervisning må aldrig blive en uddød kunstart i Kirken, og vi skal sikre os, at vores søgen efter den ikke bliver en uddød tradition.

Præsident Spencer W. Kimball bad os engang: »Vær venlig stavspræsidenter, biskopper og grenspræsidenter i særdeleshed at interessere jer for at forbedre kvaliteten af undervisningen i Kirken ... Jeg frygter, at alt for mange af vore medlemmer alt for ofte kommer i

kirke, overværer en klasse eller et møde, og derpå går hjem, stort set [uinspirerede]. Dette er i særdeleshed uheldigt,« sagde han, »hvis det sker på et tidspunkt ... periode med problemer, fristelser og kriser [i livet]. Vi har alle behov for at blive rørt og næret af Ånden, og *effektiv undervisning* er en af de vigtigste måder, hvorpå dette kan ske. Ofte gør vi et stort arbejde,« sluttede præsident Kimball, »for at få medlemmerne til at komme til Kirken, men holder derpå ikke i tilstrækkelig grad øje med, hvad de modtager, når de kommer.«[9] Om dette emne har præsident Hinckley sagt: »*Effektiv undervisning er selve kernen i lederskab i Kirken.*« Må jeg gentage det. »Effektiv undervisning er selve kernen i lederskab i Kirken. Evigt liv,« fortsatte præsident Hinckley, »kommer kun, når mænd og kvinder bliver undervist med en sådan *effektivitet*, at de ændrer sig og disciplinerer deres liv. De kan ikke tvinges ind i retfærdighed eller ind i himlen. De skal føres, og det betyder undervisning.«[10]

Blandt de sidste ord, som Frelseren sagde til sin disciple, og blandt de første ord, han siger til os i dag er: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple ... idet i lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.«[11] Til Peter, den apostolske leder af Kirken, sagde den opstandne Kristus, der skulle til at stige op til himlen: »Vogt mine lam ... Vær hyrde for mine får ... Følg mig!«[12]

I alt dette skal vi huske, at Herren aldrig har givet noget mere eftertrykkeligt råd til Kirken, end at vi skal undervise i evangeliet »ved Ånden, ja, Talsmanden, der blev udsendt for at lære menneskene sandheden.«

Underviser vi i evangeliet »gennem sandhedens Ånd«? har han spurgt. Eller underviser vi i det »på anden måde? Sker det på anden måde,« advarer han os, »er det ikke af Gud.«[13] I et sprog, som gentager andre befalinger, har han sagt: »Dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise.«[14]

Der kan ikke forekomme nogen evig indlæring uden ansporing af Ånden fra himlen. Som forældre, lærere og ledere skal vi møde vore opgaver på samme måde, som Moses forholdt sig til det forjættede land. Moses, der vidste, at han ikke kunne få held med sig på nogen anden måde, sagde til Jehova: »Hvis du ikke selv går med, skal du ikke føre os op herfra.«[15]

Det er det, vore medlemmer i virkeligheden ønsker, når de samles til et møde eller på enhver måde kommer til undervisning. De fleste kommer ikke i Kirke for blot at få nogle få nye facts om evangeliet eller for at se gamle venner, selv om alt dette er vigtigt. De kommer for at søge åndelige oplevelser. De ønsker fred. De ønsker at få deres tro befæstet og deres håb fornyet. De ønsker kort sagt at »få næring gennem Guds gode ord« og blive styrket ved hjælp af himlens kræfter. De af os, som er kaldet til at tale eller undervise eller lede, har en forpligtelse til at sørge for dette, så godt som vi overhovedet kan. Vi kan kun gøre det, hvis vi selv stræber efter at kende Gud, hvis vi selv hele tiden søger hans Enbårne Søns lys. Hvis vores hjerte så er ret, hvis vi er så rene, som vi kan blive, hvis vi har bedt og grædt og forberedt os og bekymret os, indtil vi ikke mere ved, hvad vi kan gøre, kan Gud sige til os, som han gjorde til Alma og Mosiahs sønner: »Rejs ... hovedet og glæd dig ... jeg vil give jer fremgang.«[16]

Vi bekymrer os med rette om nye medlemmer og ønsker, at de hver især skal blive hos os og nyde Kirkens fulde velsignelser. Jeg er naiv nok til at tro, at hvis vi fortsætter med at *undervise dem* – med den samme kristuslignende ånd, overbevisning, lærdom og personlig interesse, som missionærerne viste dem – vil de nyomvendte ikke alene blive hos os, men de vil bogstavelig talt ikke være til at holde væk. Behovet for at fortsætte denne undervisning er tydelig. I tider som disse har vi alle brug for det, som Mormon kaldte »Guds ords kraft,« fordi, som han sagde: »Det havde øvet større indflydelse på folkets sind end sværdet eller noget andet, der var hændt dem.«[17] Når kriserne kommer til os, og det vil de gøre, vil menneskets filosofi blandet med et par skriftsteder og digte ikke være tilstrækkeligt. Nærer vi virkelig vore unge og vore nye medlemmer på en måde, som vil støtte dem, når livets stress sætter ind? Eller giver vi dem en form for teologisk kage – åndeligt tomme kalorier? Præsident John Taylor kaldte engang sådan undervisning for »stegt skum«, noget man kunne spise hele dagen og alligevel stadig ende med at føle sig sulten.[18] I forbindelse med en streng vinter for nogle år siden, bemærkede præsident Boyd K. Packer, at et betragteligt antal hjorte var døde af sult, mens deres maver var fulde af hø.

I et oprigtigt forsøg på at hjælpe havde forskellige virksomheder sørget for det overflødige foder, hvor der havde været brug for mere kraftigt foder. Beklageligvis havde de *fodret* hjortene, men de havde ikke *næret* dem.

Jeg elsker det, som præsident J. Reuben Clark sagde om vores ungdom for mere end et halvt århundrede siden. Det samme kan siges om nye medlemmer. »[De] hungrer efter det, som hører Ånden til,« sagde han. »De er ivrige efter at lære evangeliet, og de ønsker det helt direkte, ufortyndet ... I behøver ikke at gå omveje med [dem] og hviske religion i deres ører ... I kan fortælle dem disse sandheder helt åbent.«[19]

Satan er bestemt ikke diskret med sine lærdomme, hvorfor skulle vi så være det? Om vi underviser vore børn derhjemme eller står foran en tilhørerskare i Kirken, må vi *aldrig* gøre det vanskeligt for dem at opdage, hvad vi tror på. Husk – vi skal være lærere, »der er kommet fra Gud.« Så aldrig tvivlens sæd. Undgå at henlede opmærksomheden på jer selv samt forfængelighed. Forbered lektionerne godt. Forkynd ud fra skrifterne. Undervis i åbenbaret lærdom. Bær vidnesbyrd fra hjertet. Bed og efterlev og prøv at forbedre jer. Lad os ved vore administrative møder »belære og opbygge«, som åbenbaringerne siger, så at vore lærdomme selv der må være »fra det høje.«[20] Kirken vil så blive bedre, og det vil du også, for som Paulus sagde til romerne: »Du, som belærer andre ... belærer [du] ikke dig selv!«[21]

En mindeværdig beretning om kraften i en sådan undervisning ser vi i profeten Jeremias' tilværelse. Denne storslåede mand havde det på samme måde, som de fleste lærere eller talere eller kirkeledere har det, når de bliver kaldet – uerfarne, utilstrækkelige, bange. »Ak, Gud Herre, jeg er ung; jeg forstår ikke at tale!«

Men Herren beroligede ham: »Du skal ikke frygte dem, for jeg er med dig ... Men du skal spænde bæltet om lænden, stå frem og tale til dem.«[22]

Så Jeremias talte til dem, men i begyndelsen ikke med meget held. Det gik fra slemt til værre, indtil han til sidst blev sat i fængsel og gjort til grin for hele folket. Vred over at han var blevet så dårligt behandlet og bagtalt, svor Jeremias faktisk, at han aldrig ville undervise i nogen lektion, om det så var for en undersøger, et primarybarn, en nyomvendt eller – himlen forbyde det – de 15 årige. »Jeg vil ikke tænke på ham og ikke mere tale i hans navn,« sagde den modløse profet. Men så kom vendepunktet i Jeremias' tilværelse. Der var sket noget med hvert vidnesbyrd, han havde båret, hvert skriftsted, han havde læst, hver sandhed, han havde undervist i. Der var sket noget, som han ikke havde regnet med. Selv da han svor på at lukke sin mund og forlade Herrens værk, fandt han ud af, at det kunne han ikke. Hvorfor? Fordi der »kom i mit hjerte en brændende ild, den rasede i min knogler. Jeg kan ikke holde det ud.«[23]

Det er det, der sker i evangeliet med både læreren og eleven. Det er det, der skete med Nephi og Lehi, da, som der står i Helamans Bog, »Guds hellige ånd kom ned fra himlen og tog bolig i deres hjerter, og de blev ligesom opfyldt med ild og kunne tale forunderlige ord.«[24] Det må med sikkerhed have været den form for himmelsk glæde, som Maria Magdalene følte, da hun nær ved graven i haven uventet så sin elskede opstandne Herre og ganske enkelt sagde til ham: »›Rabbuni!‹ – det betyder [lærer].«[25]

Fra alle os, som er blevet undervist, til alle jer, som underviser – vi takker jer af hjertet. Må vi højne undervisningen i hjemmet og i Kirken og forbedre hele vores indsats for at belære og opbygge. Må vi ved alle vore møder og i alle vore budskaber give »næring gennem Guds gode ord.« Og må vore børn og nyomvendte, vore naboer og nye venner sige om vores ærlige indsats: »Du er en lærer, der er kommet fra Gud.« I Mesterlærerens Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

NOTER:

1. Joh 3:2.
2. Moroni 6:4; se Gordon B. Hinckley: »Nyomvendte og unge mænd,« *Stjernen*, juli 1997, s. 47.
3. *Undervisning – Ingen større kaldelse*; se også Spencer W. Kimball: »Teaching No Greater Call,« Søndagsskolekonference, den 1. oktober 1967.
4. 1 Kor 12:28.
5. L&P 20:59.
6. David O. McKay, *Conference Report*, oktober 1916.
7. Se ApG 8:26-31.
8. Rom 10:13, 14, 17, fremhævelse tilføjet.
9. *Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 524, fremhævelse tilføjet.
10. »How to Be a Teacher When Your Role as a Leader Requires You to Teach,« General Authority Priesthood Board Meeting, den 5. feb. 1969; fremhævelse tilføjet.
11. Matt 28:19-20.
12 Joh 21:15-21.
13. L&P 50:14, 17-18.
14. L&P 42:14.
15. 2 Mos 33:15.
16. Alma 8:15; 26:27.
17. Alma 31:5.
18. Se John Taylor: *The Gospel Kingdom*, s. 78.
19. »Den fastlagte kurs for Kirken i uddannelse,« s. 3, 9.
20. L&P 43:8, 16.
21. Rom 2:21.
22. Jer 1:6, 8, 17.
23. Se Jer 20:7-9.
24. Helaman 5:45.
25. Joh 20:16; fodnoten i Kirkens engelske Bibel angiver betydningen af det græske originalord som lærer.

Kristus kan ændre menneskers adfærd

Ældste Richard E. Cook
De Halvfjerds

Når vores nyomvendte »bliver levende« – og de har brug for at blive næret – bliver de hurtigt »levende« som elever, som forældre, i deres arbejde og som borgere.

Søster Cook og jeg blev kaldet som missionærer til Mongoliet, et år før det formelt blev organiseret som mission. Vi ser tilbage på den tid som en af de mest mindeværdige, fyldestgørende og velsignede perioder i vores liv. Den tid belønner os stadig med værdifulde erfaringer.

Herren har sagt til missionærerne: »Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!« (L&P 18:15)

Dette løfte er en kilde til inspiration for alle missionærer, men som om det ikke var nok, kommer der andre velsignelser gennem missionering, og de er mange og forskelligartede. Nogle kommer straks, andre kommer kun med tiden.

Vi havde en af disse »kun med tiden«-velsignelser i februar i år, da vi overværede navngivningen og velsignelsen af en lille pige fra Mongoliet i vores udvidede missionærfamilie. Hun hedder Tungalag. Hendes mor hedder Davaajargal. Hun er en nutidig pioner og den første kvinde, der blev døbt i Mongoliet. Tungalags far, Sanchir, studerer erhvervsledelse på BYU.

Jeg kendte Sanchir et stykke tid, før han blev medlem. Det var først efter et år og mange, mange samtaler med pligttro missionærer, at han blev døbt. Det er intet mindre end et mirakel, at denne unge far efter kun to år i Kirken kunne udtale ordene i denne smukke velsignelse, som begyndte således: »Tungalag, jeg velsigner dig med, at du vil være et godt menneske.« Jeg glemmer aldrig den indledning!

I velsignelsen sagde han ting, som han før sin dåb ikke kan have vidst eller bare forestillet sig. At overvære denne velsignelse og indse i hvor høj grad evangeliet har forandret denne unge mand – og denne familie – var sandelig en belønning for vores mission.

Præsident Hinckley har sagt: »Den største tilfredshed, jeg får, er at se, hvad dette evangelium gør for mennesker. Det giver dem et nyt syn på livet. Det giver dem et perspektiv, som de aldrig har oplevet før. Det hæver deres blik mod det ædle og guddommelige. Der sker noget med dem, som er mirakuløst at betragte. De ser hen til Kristus og bliver levende« (*Stjernen*, juli 1997, s. 48).

Jeg har erfaret, at når vores nyomvendte »bliver levende« i evangeliet – og de har brug for at blive næret – bliver de hurtigt »levende« som elever, som forældre, i deres arbejde og som borgere. Deres liv og deres efterkommeres liv ændres for evigt.

Kort tid efter at søster Cook og jeg var kommet til Mongoliet, blev vi bedt om at ledsage to unge ældster til en by, der hedder Muren. Ved slutningen af vores rejse blev vores hjemrejse forsinket på grund af dårligt vejr. Vi tog hver dag til lufthavnen for at se, om vores fly ville komme, så vi kunne rejse tilbage. Vi ventede sammen med de andre passagerer, indtil vi fik at vide, om vi kunne rejse den dag eller var nødt til at tage tilbage til byen om aftenen.

Der var en gruppe turister, som gerne ville med samme fly. De fortalte os, at de havde redet på hest i nogle af de fjerneste og mindst udforskede dele af Mongoliet.

Mens vi ventede i lufthavnen, henvendte en af disse turister sig til en af vores ældster og sagde: »Jeg ved, hvem I er! Hvad laver I her? Disse mennesker har ikke brug for jer. Det er et uspoleret folk med en rig arv. Hvorfor tager I ikke bare hjem og lader dem være i fred?«

Ældsten kom hen til mig og var meget ked af det, og vi talte om flere svar, som han kunne have givet. Men det var først to uger senere, at jeg læste en udtalelse af præsident Benson, som forklarede, hvad der havde været det perfekte svar:

»Nogle vil måske spørge, hvorfor vi som et folk og som kirke stille og vedvarende søger at ændre den enkelte, mens der er så store problemer omkring os ... Men byer i forfald er simpelthen en forsinket afspejling af enkeltpersoner i forfald ... Guds befalinger lægger vægt på forbedring af den enkelte som den eneste rigtige vej til at tilvejebringe en virkelig forbedring af samfundet.

Herren arbejder fra det indre til det ydre. Verden arbejder fra det ydre til det indre. Verden vil tage folk ud af slumområderne. Kristus fjerner snavset i folk, og derefter bringer de sig selv ud af dette miljø. Kristus ændrer mennesker, som så ændrer deres miljø. Verden søger at forme menneskets adfærd, men Kristus kan ændre menneskets adfærd« (*A Plea for America*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1975, s. 18).

Præsident Kimball har engang kaldt missioneringen for Kirkens livsnerve, og det er den sandelig. Det er ikke kun, fordi nyomvendte giver Kirken livskraft og styrke, men missionærerne selv opnår et nyt mål af livskraft og styrke, når de deltager i den nyomvendtes omvendelse til Kristus. Denne livskraft og styrke er en enorm styrke, et redskab i Guds hænder til at få evangeliet til at rulle frem og opfylde hele jorden, ligesom Daniel så i sin drøm (L&P 65:2).

Vi har vores handlefrihed, men missioneringen i dens mange afskygninger er ikke et frivilligt program. Vi taler om missioneringens velsignelser, men i virkeligheden bør vi missionere, fordi det er vores pligt. Skrifterne og alle profeterne siden Joseph Smith har mindet os om, at det er vores pligt at gå ud til alle nationerne og advare vores næste.

Wilford Woodruff gjorde det klart, da han sagde: »Der har aldrig været en gruppe mænd, siden Gud skabte jorden, som har haft et større ansvar for at advare denne slægt, at opløfte vores stemme længe og højt, dag og nat, i det omfang vi har mulighed herfor og forkynde Guds ord for denne slægt. Det kræves af os. Det er vores kald. Det er vores pligt. Det er vores opgave« (*Journal of Discourses*, 21:122).

Jeg beder til, at vi vil gøre missioneringen til vores opgave og ikke lade andre mindre vigtige opgaver komme i vejen. Vi bliver velsignede, når vi holder alle Guds bud. Men der er få velsignelser så store som missioneringens velsignelser! Dette værk er så skønt. I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Rigets fuldkommengørende vej«

Ældste Dale E. Miller
De Halvfjerds

Når vi bruger vores tid, talenter og midler til at opbygge Zion, bliver vores hjerte renset, vores visdom øges, celestiale vaner begynder at dannes.

Profeten Joseph Smith talte om fordums profeter, der jublede i uudsigelig glæde, da de i et syn så vore dage. De profeterede, de sang, de priste og de skrev om dette store, kulminerende klimaks i historien. Gud udgyder bestemt sin Ånd i rigt mål over sit jordiske rige.

Vi erklærer til verden, at Herrens rige på ingen måde er et lukket samfund. Herren inviterer alle mennesker til at følge denne fuldkommengørende vej med guddommelig sandhed. Han lover glæde og evig lykke som belønning. Adgangsprisen: Et sønderknust hjerte, en angergiven ånd og villighed til at fortsætte i hans fodspor.

Lyt til Herrens røst om dette emne: »Se, jeg taler til alle, som attråer det gode og har grebet til seglen for at høste.

Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er verdens liv og lys

... sandelig, sandelig siger jeg dig, at så mange, som antager mig, vil jeg give magt til at blive Guds sønner, ja, de, som tror på mit navn« (L&P 11:27-30).

Brødre og søstre, at gribe vores segl for at bidrage til opbygningen af Herrens rige bør være den primære opgave i vores liv. Det virker meget rimeligt at antage, at vi hver især gik med til det i vores førjordiske tilværelse. De centrale beslutninger vedrørende uddannelse, karriere, ægteskab, anvendelse af vores tid, talenter og midler, bør bønsomt afhænge af, hvordan vi bedst kan tjene Mesteren, opbygge hans rige og blive fuldkomne i ham.

Vores værk med at opbygge Zion foregår på flere forskellige måder. I en sammenhæng er Zion geografisk og har et centrum, mens det udbreder sine grænser og til sidst fylder hele jorden. Vi udvider Zions grænser, når vi deler evangeliet med andre. Det er en del af vores opgave her.

En anden sammenhæng viser Zion som en organisation, hvori vi arbejder for at styrke dens stave gennem vore kaldelser. Hver stav drives så dybt ned i evangeliets gode jord

og yder et forsvar og et tilflugtssted, således at Kristi disciple selvsikkert kan modstå modstanderens snarer. Stave skaber fundamentet til at fuldkommengøre Guds folk på jorden.

Skrifterne antyder, at Zion har en tredje sammenhæng, en meget personlig betydning. Det er processen, der fuldkommengør, i vores indre. De, der er villige til at tjene, bliver opfordret til at arbejde i Herrens vingård, hvor de roligt og sikkert ændrer sig selv og bliver de rene af hjertet.

Symbiosen mellem Kirken og medlemmet er uhyre effektivt. Når vi bruger vores tid, talenter og midler til at opbygge Zion, bliver vores hjerte renset, vores visdom øges, celestiale vaner begynder at dannes, og Helligånden forbereder os til at modtage Faderens og Sønnens nærvær. Ved at gribe vores segl, høster vi dobbelt – for os selv og for riget.

Disse selvransagende spørgsmål er derfor af stor og evig betydning: Kan jeg regnes som værende ren af hjertet? Kan jeg uden forbehold tilslutte mig kong Benjamins folks stemme, da de sagde: »Ja, vi tror alle de ord, du har talt til os, og vi ved også, at der ligger sikkerhed og sandhed bag dem ved Herren, den Almægtiges ånd, som har bevirket stor forandring hos os eller i vore hjerter, så at vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt« (Mosiah 5:2).

Hvis præsident Hinckley skulle bede om vores svar ved afslutningen af denne konference, ligesom kong Benjamin spurgte sit folk, kunne vi da sige, at vi har følt denne store forandring i vores hjerte? Er vores indstilling blevet styrket tilstrækkeligt til at sige nej til det, der mishager Gud, og har det forandret os, så vi bestandigt søger at gøre godt?

De tidlige nephitiske hellige kan give os et enestående overblik over vore muligheder, både som kirke og som enkeltperson. Herren arbejder med os på begge niveauer.

Mens vi bevæger os mod fuldkommenhed er det let at føle, at vi ikke slår til. Vi kan hente styrke i vores tillid til, at Herren kender os indgående; han kender vores hjertes hensigter. Han vil ganske bestemt vise os vej, når vi ydmyger os, er lydige og arbejder frem mod stadige forbedringer. Selv nu forbereder han os på måder, som vi endnu ikke ser. Vores forstands øjne vil blive åbnet, når vi overholder befalingerne og søger at tjene ham. Vi har mulighed for med tiden at blive fuldkommengjort i Kristus. Det er en guddommelig arv.

Som vejledning har præsident Kimball peget på tre grundlæggende ting for at bringe Zion ind i vores hjerte og vores nærhed:

»For det første må vi fjerne den personlige tendens til egoisme, som lægger snarer for sjælen, får hjertet til at svigte og formørker sindet.

For det andet skal vi samarbejde og arbejde fuldstændig i harmoni med hinanden. Vore beslutninger skal være enstemmige, og der skal være enighed i vore handlinger.

For det tredje: Hvad som helst Herren kræver af os må vi lægge på alteret og ofre. Vi begynder med at ofre ›et sønderknust hjerte og en angergiven ånd‹ (L&P 58:8). Vi følger dette op ved at yde vores bedste i de opgaver og kaldelser, vi får tildelt. Vi lærer, hvad vores pligt er, og udøver den fuldstændigt. Til sidst indvier vi vores tid, vore talenter og vore midler, efterhånden som vi opfordres dertil af vore ledere og som Ånden hvisker det til os« (*Den danske Stjerne*, oktober 1978, s. 136, 137, 138).

Hjemmet er det store laboratorium, hvor man kan praktisere og undervise i uselviskhed. Og jeg kan ikke komme i tanke om nogen bedre måde end hele tiden at holde de råd for øje, der er givet i »Familien: En proklamation til verden« af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd. Blot to sætninger i dette dybsindige råd skaber en fuldkommengørende vej i vore hjem.

For det første: »Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlydige samfundsborgere, uanset hvor de bor.«

Og for det andet: »Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed

opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme.« Dette giver mulighed for en næsten uendelig liste af emner til familieråd og familieaftener.

Brødre og søstre, riget er ikke som nogen anden organisation på jorden. Lad mig bruge en vending fra erhvervslivet: Den udkonkurrerer langt alt andet. Kun den vil føre os til det evige liv. Kun den er bygget på solid klippegrund, åbenbaringens klippe. Kun den har hele det gengivne Jesu Kristi evangelium. På det personlige niveau giver den os en disciplin, som renser os. Den skubber os ud af vores trygge verden, så vi kan udvikle os. Den fremmer udviklingen af store åndelige gaver og forståelse, som vi kan tage med os til det næste liv. Den giver dåben med ild. Den giver os personlig styrke på måder, som kun kan komme fra Gud.

I taknemmelighed og glæde er jeg et vidne om, at dette er Guds store rige på jorden, som der er blevet profeteret om i alle tidsaldre. Det er den eneste sande vej, som leder os på vores rejse tilbage til en kærlig himmelsk Fader, idet vi er blevet forløst gennem hans Enbårnes forsoning. Dette vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Herrens åbenbaringer er forunderlige

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Vi bør modtage, studere og påskønne de åbenbarede sandheder, som vi har fået. Vi bør rundhåndet og venligt forkynde evangeliet for alle vor Faders børn.

En af de mest bemærkelsesværdige begivenheder i menneskehedens historie fandt sted en forårsdag i 1820, da Joseph Smith jun. gik ud i en lund ved sin families hjem for at bede Gud om vejledning, lys og sandhed. Han sagde ifølge sin egen beretning om begivenheden, at da han knælede i ydmyg, oprigtig bøn, »så jeg en lyssøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig ...

... Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*«[1]

I det øjeblik blev verden en anden. Himlen, som længe havde tiet, var atter åben og åbenbarede det lys og den sandhed, som blev udgydt, og som efterhånden resulterede i organiseringen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige på jorden.

Dette var utrolige tider, da åbenbaringens ånd kraftigt påvirkede profeten Joseph Smith. Der var ofte andre til stede sammen med ham, når der blev givet åbenbaringer, og de bar vidnesbyrd om Ånden og de ydre tilkendegivelser, der var til stede ved disse lejligheder. De talte typisk om et hvidt skær eller et lys, der omgav Joseph. Da for eksempel afsnit 76 i Lære og Pagter blev givet, skrev Philo Dibble, at Joseph »syntes at være omhyllet af et prægtigt hvidt lys, og hans ansigt skinnede klart.«[2] Og Brigham Young bevidnede, at »de, som kendte [Joseph], vidste, når åbenbaringens Ånd var over ham, for hans ansigt havde et ganske særligt udtryk, når han var under denne påvirkning. Han prædikede gennem åbenbaringens Ånd og belærte i sit råd om den, og de, som kendte ham, kunne straks se det, for på disse tidspunkter var der en sælsom klarhed og åbenhed i hans ansigt.«[3]

Nogle, der overværede denne forunderlige begivenhed, når der blev givet åbenbaring, var imponerede over, hvor let disse åbenbaringer fra Herren flød, og hvordan de, med undtagelse af nogle mindre rettelser såsom stavning og tegnsætning, ikke skulle rettes. Parley P. Pratt sagde: »Hver sætning blev udtalt langsomt og meget tydeligt, og med en pause mellem hver, lang nok til, at den kunne skrives ned af en gennemsnitlig skriver, hvor ordene blev skrevet helt ud ... Der var aldrig nogen tøven, ændringer eller oplæsning fra skriverens side for at kunne holde emnet flydende. Ej heller gennemgik disse udtalelser revision, tilføjelser eller rettelser. De blev skrevet, som han dikterede dem, alle dem, som jeg har overværet; og jeg var til stede og bevidnede dikteringen af adskillige udtalelser på flere sider hver.«[4]

Interessant nok var det dem, der kendte Joseph bedst, som var mest forundrede over denne proces. De kendte bedre end nogen andre hans formelle uddannelses og naturlige evners begrænsning. Derfor fik de det klareste billede af den mirakuløse måde, hvorpå Gud talte gennem sin levende profet.

Josephs hustru Emma bar et lignende vidnesbyrd som Parley P. Pratt, derved at hun stadig forbløffedes over den måde, hvorpå åbenbaringerne kom. Adskillige år efter profetens død sagde hun: »Jeg er sikker på, at intet menneske kunne have dikteret manuskripternes indhold, medmindre han var inspireret. For når jeg var [Josephs] skriver, dikterede han for mig time efter time, og når han kom tilbage efter at have spist eller at være blevet afbrudt, kunne han straks begynde der, hvor han havde sluppet, uden hverken at se manuskriptet eller få noget af det læst op.«[5]

Mine kære brødre og søstre, påskønner vi åbenbaringens forunderlige mirakel? Vi har fået Mormons Bog, Lære og Pagter samt Den Kostelige Perle gennem åbenbaring, hvilke indeholder Guds ord til os, hans børn. Hvor er de åbenbaringer, som vi har modtaget fra Herren, forunderlige! Jeg har ofte sagt, at enten var Joseph Smith Herrens redskab, gennem hvem oprettelsen af Jesu Kristi evangelium i dets fylde er blevet tilvejebragt, eller også var han det ikke. Der er ikke noget kompromis muligt i denne lære. Jeg oplader min røst til hele

verden for at vidne om, at jeg uden forbehold eller tvivl ved, at profeten Joseph Smith indledte denne uddeling gennem guddommelig åbenbaring og påbegyndte Jesu Kristi Kirkes genoprettelse på jorden.

Blandt de mest forunderlige åbenbaringer, som mennesket nogensinde har fået, er afsnit 76 i Lære og Pagter, der ofte blot omtales som »Synet«. Dette syn er måske en af profeten Josephs mest kraftfulde og betydningsfulde åndelige oplevelser. Da han og Sidney Rigdom bad for at få en forståelse af de retfærdiges og de uretfærdiges opstandelse, vældede dette prægtige syn frem – eller faktisk en række af seks syner. Joseph og Sidney talte bogstavelig talt med Herren i omkring halvanden time, mens Frelseren viste dem det, som Joseph senere beskrev som »evigheden skitseret i et syn fra Gud om det, som var og nu er, og som vil komme.«[6] Da det begyndte, så de to mænd Sønnens herlighed, ved Faderens højre hånd, og blev bevæget til at udbryde: »Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne ...«[7]

Derefter så Joseph og Sidney Lucifer i forudtilværelsen, da han faldt fra Guds nærhed på grund af sin opstand. Dernæst så de fortabelsens sønner, og hvad der vil ske med dem i de evige verdener. Derefter fik de syn af de celestiale, terrestriale og telestiale riger, og de lærte kravene at kende for at kunne opnå hvert af disse riger og forskellen på herligheden i hvert rige. De lærte, at de, som kvalificerer sig til celestial herlighed, »skal bo i Guds og Kristi nærhed fra evighed til evighed.«[8]

Hvilken vidunderlig oplevelse for profeten Joseph og Sidney. I mere end en time viste Herren dem vores forudtilværelse, livet på jorden og livet efter døden. Som resultat af denne åbenbaring øgedes og forbedredes menneskehedens forståelse af vor himmelske Faders plan for vores evige lykke og fred i meget høj grad.

Det bør selvfølgelig bemærkes, at Joseph fik besked på ikke at skrive alt, som han så i synet. De hellige var på den tid ikke klar til at modtage al den nye viden, som han havde fået. Men når vi ser på profetens lærdomme senere hen, ser vi, at der bliver belært om, hvad der viser sig at være små stykker af denne store åbenbaring – lidt her og lidt der – efterhånden som de helliges åndelige forståelse voksede.

Derfor fremhæver Herren konstant undervisning – især åndelig undervisning. Vi kan ikke blive frelst i uvidenhed,[9] men Herren kan kun åbenbare os lys og sandhed, når vi er klar til at modtage det. Og derfor påhviler det os hver især at gøre alt, hvad vi kan for at øge vores åndelige viden og forståelse ved at studere skrifterne og de levende profeters ord. Når vi læser og studerer åbenbaringerne, kan Ånden i vores hjerte bekræfte sandheden af det, som vi lærer. Således taler Herrens stemme til os hver især.[10] Når vi tænker over evangeliets lærdomme og anvender dem i vores hverdag, bliver vi bedre beredt til at modtage yderligere lys og sandhed. Jeg håber, at vi i dag er beredt og ivrige efter at forstå det, som præsident Hinckley lærer os, for han vil sammen med de andre apostle lære os, hvordan vi skal klare tingene, og hvordan vi skal leve i disse svære tider.

Som skrifterne lover: »I ... har endnu ikke forstået, hvor store velsignelser Faderen har i sine hænder i beredskab for jer. I kan ikke tåle alle ting nu, men vær dog ved godt mod; thi jeg vil lede jer frem. Riget er jeres, og dets velsignelser er jeres, og evighedens skatte er jeres.«[11]

Hvor er jeg taknemmelig for åbenbaringer, der har fremmet min forståelse for vor himmelske Fader og hans elskede Søn Jesus Kristus og evangeliet. Denne viden har været en velsignelse i mit liv og i min families liv. For flere år siden sad vi sammen i templet i Kirtland og prøvede at forestille os, hvordan det har været for profeten Joseph og Oliver Cowdery i den åbenbarede sandhed at se »Guds strålende trone, hvorpå Faderen og Sønnen sad,«[12] eller at se »Herren stå på talerstolens brystværn« og høre ham sige: »Jeres synder er tilgivet jer, I er rene for mig, løft derfor jeres hoveder og fryd jer.«[13]

Brødre og søstre, kan I forestille jer, hvad Joseph og Oliver må have følt, da Moses, Elias og profeten Elias viste sig for dem og overdrog nøgler, uddelinger og beseglingsmagt – i lighed med det, som fandt sted på Forklarelsens Bjerg omkring 2.000 år tidligere.

Jeg tror ikke, at der er nogen, der kan læse den åbenbaring, som præsident Joseph F. Smith modtog i oktober 1918, og ikke mærke ånden og kraften i den åbenbarede sandhed. Afsnit 138 i Lære og Pagter er fyldt med læren om menneskets evige natur og denne Kirkes store værks formål. Præsident Smith sagde:

»Min forstands øjne [åbnedes], og Herrens ånd kom over mig, og jeg så de døde skarer, både store og små.

Dér var samlet en utallig skare af retfærdige ånder, som havde været trofaste i Jesu vidnesbyrd, mens de levede på jorden.

Alle disse var døde med et sikkert håb om en herlig opstandelse, ved Gud Faderens og hans enbårne Søns, Jesu Kristi nåde.

Jeg så, at de var fyldt med lykke og glæde, og de frydede sig sammen, fordi deres forløsnings time var nær.

Mens denne store skare ventede og samtalede og glædede sig til deres forløsningstime fra dødens lænker, viste Guds Søn sig ...

og han forkyndte det evige evangelium for dem, læren om menneskehedens opstandelse og forløsning fra faldet og fra egne synder på betingelse af omvendelse.

Og de hellige glædede sig til deres forløsning og knælede ned og priste Guds Søn som deres Forløser og Befrier fra døden og helvedes lænker.

Deres ansigter lyste, udstrålingen fra Herrens nærvær hvilede på dem, og de sang lovsange til hans hellige navn.

Således blev evangeliet forkyndt for dem, der var døde i deres overtrædelse uden kundskab om sandheden eller i synd, idet de havde forkastet profeterne.

Disse blev undervist om tro på Gud, omvendelse fra synd, stedfortrædende dåb til syndernes forladelse, håndspålæggelse for Helligåndens gave,

samt alle andre evangeliske principper, det var nødvendigt for dem at kende ... Og således forkyndtes evangeliet blandt de døde, både store og små, de uretfærdige såvel som de trofaste, samt at forløsning var blevet tilvejebragt gennem Guds Søns offer på korset.«[14]

Præsident Smith så profeternes værk, både fordums og i vor tid, »bebude det store arbejde, der skal gøres i Herrens templer i tidernes fyldes uddeling, for at forløse de døde og besegle børn til deres forældre, for at ikke hele jorden skal blive slået med band og fuldstændig lægges øde ved hans komme.«[15]

Han »så, at denne uddelings trofaste ældster fortsætter med at forkynde omvendelsens og forløsningens evangelium ved Guds Enbårne Søns offer, når de forlader det jordiske liv, og de prædiker blandt dem, der er i mørke og under syndens åg i de dødes store verden.

De døde, der omvender sig, vil blive forløst ved lydighed mod Guds hus' forordninger,

og efter at de har lidt straffen for deres overtrædelser og er vasket rene, vil de modtage en belønning i overensstemmelse med deres gerninger, for de er arvinger til frelse.«[16]

Hvilket stort og evigt lys og kundskab der kommer til os fra de forunderlige åbenbaringer fra Gud til hans trofaste profeter. Hvor bør vi være taknemmelige for den forståelse, der kommer til os som resultat af *alle* de åbenbaringer, som er givet os i denne sidste, store uddeling. Over alt, hvor jeg kommer i verden, er der trofaste medlemmer af Kirken, der, ligesom jeg, ved, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand, fordi det er blevet os åbenbaret gennem Åndens kraft. Alle, der oprigtigt ønsker at vide, kan også få bekræftet disse sandheder gennem den samme Ånds kraft.

Mine brødre og søstre, vi bør modtage, studere og påskønne de åbenbarede sandheder, som vi har fået. Vi bør rundhåndet og venligt forkynde evangeliet for alle vor Faders børn, så at enhver sjæl kan gå i Jesu Kristi genoprettede evangeliums sandheds lys. Må Herren velsigne hver enkelt af os med større viden og vidnesbyrd, og må vi være åbne og modtagelige for åbenbaringens Ånd, som har virket på vores profeter førhen, og som den endnu vil virke på vores profeter i fremtiden. Dette er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Joseph Smith-Historie 1:16-17.
2. »Early Scenes in Church History,« *Four Faith Promoting Classics*, SLC: Bookcraft, 1968, s. 81.
3. *Journal of Discourses*, 9:89.
4. *Autobiography of Parley Parker Pratt*, s. 48.
5. Uddrag fra »Testimony of Sister Emma,« *Saints Herald*, 1. okt. 1879, s. 289.
6. *Times and Seasons*, 1. februar 1843, s. 82.
7. L&P 76:22-23.
8. L&P 76:62.
9. Se L&P 131:6.
10. Se L&P 18:34, 36.
11. L&P 78:17-18.
12. L&P 137:3.
13. L&P 110:2, 5.
14. L&P 138:11-12, 14-15, 18-19, 23-24, 32-35.
15. L&P 138:48.
16. L&P 138:57-59.

En ny høsttid

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

En ny tid for slægtsforskning er kommet.

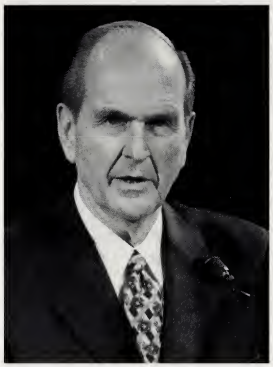

Familiens kærlighed er vidunderlig. Intet er så konkret som et lille barns kærlighed til sin mor. Intet er så forudsigeligt som børns kærlighed til deres forældre eller forældres kærlighed til deres børn.

For nylig gav jeg forsigtigt et af vores femårige børnebørn et knus og sagde til hende: »Jeg elsker dig, skat.«

Hun svarede meget venligt, men udtryksløst: »Det ved jeg godt.«

Jeg spurgte: »Hvor ved du fra, at jeg elsker dig?«

»Fordi! Du er min bedstefar!«

Det var grund nok for hende. Vi elsker virkelig vores børnebørn. Vi elsker også vores bedsteforældre. Jeg skatter mine minder om at have levet samtidig med tre af mine fire bedsteforældre. Jeg har aldrig mødt min bedstefar Nelson.[1] Han døde, da min far kun var 16 år. Da bedstefar døde, var han leder af den offentlige undervisning i staten Utah. Han ejede et fint lommeur, som min far senere gav mig. Nu er dette ur et håndgribeligt forbindelse mellem os.

Jeg tænker på min bedstefar Nelson med dyb taknemmelighed. Jeg fik meget af min første skolegang på skoler, som han havde hjulpet med at udvikle. Og jeg skatter mit medlemskab af denne Kirke, som begge hans forældre blev omvendt til i Danmark for omkring halvandet århundred siden. Alle mine otte oldeforældre blev faktisk omvendt til Kirken i Europa. Af de andre tilsluttede en sig Kirken i Sverige, to i England og tre i Norge. Hvor er jeg disse pionerforgængere taknemmelig! Min gæld til dem skildres i disse vers fra Bibelen: »Én sår, og en anden høster«, så at »den, der sår, og den, der høster, kan glæde sig sammen.«[2]

I dag indsamler vi en høst af familiekærlighed af den sæd, der blev sået for mange år siden. Der blev i 1823 truffet forberedelser til at styrke familiebåndene, da englen Moroni første gang viste sig for profeten Joseph Smith. Moroni bekendtgjorde profeten Elias' komme, som ville vende børnenes hjerter til deres fædre.[3]

Profeten Elias' genkomst til jorden fandt sted i det første tempel, der blev bygget i denne uddeling, hvor han og andre himmelske sendebud under Herrens ledelse[4] overdrog præstedømmemyndighedens særlige nøgler til den genoprettede Kirke.

- Moses overdrog nøglerne til Israels indsamling;[5]
- Elias overdrog os Abrahams evangeliums uddeling,[6] og
- profeten Elias kom for at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene.[7]

Med dette begyndte den naturlige hengivenhed mellem generationerne at beriges. Denne genoprettelse blev fulgt af det, som til tider kaldes Elias' ånd – en tilkendegivelse fra Helligånden, som vidner om familiens guddommelige natur.[8] Derfor samler folk i hele verden – uanset deres tro – optegnelser om afdøde slægtninge i et stadigt stigende tempo.[9]

Profeten Elias kom ikke kun for at anspore til at søge oplysninger om vores forfædre. Han gjorde det også muligt, at familier kan blive forbundet med hinanden for evigt ud over det jordiske livs grænser. Muligheden for at familier kan blive beseglet for evigt er virkelig den egentlige grund til vores slægtsforskning. Herren erklærede gennem profeten Joseph Smith: »Disse ... grundsætninger med hensyn til de døde og levende kan ikke forbigås i ligegyldighed, da de berører vores frelse. Thi deres frelse er nødvendig og væsentlig for vores frelse ... de kan ikke fuldkommes uden os, ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde.«[10]

Brødrene Orson og Parley P. Pratt, medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum, var blandt de første i denne uddeling, der sådede sæden til interessen for slægtshistorie. Deres indsats resulterede i familien Pratts slægtshistorie og udførelse af tempelordinanser for ca. 3.000 af deres forfædre.[11]

Og dog var der mange medlemmer af Kirken, som ikke fuldt ud forstod deres ansvar for deres egen slægt. Præsident Wilford Woodruff var så optaget af dette, at han bad om dette emne i en inderlig bøn. Til aprilkonferencen[12] i 1894 forelagde han så en åbenbaring for Kirkens medlemmer. Jeg citerer herfra: »Vi ønsker, at de sidste dages hellige fra nu af sporer deres slægt så langt tilbage, som de kan, og at de bliver beseglet til deres fædre og mødre. Få børnene beseglet til deres forældre og før denne kæde så langt tilbage, som I kan ... Dette er Herrens vilje til sit folk.«[13]

Senere samme år oprettede Det Første Præsidentskab og De Tolv Genealogical Society of Utah.[14] Fra

en beskeden start oven på Church Historian's Office[15] (Kirkens historikers kontor, o.a.) er deres samling og faciliteter vokset. I dag fylder Family History Library (slægtshistorisk bibliotek i Salt Lake City) en moderne femetagers bygning med adgang til 280.000 bøger, 700.000 mikrofiche og mere end 2 millioner ruller mikrofilm, hvilket gør det til det største bibliotek i verden af sin art.

I 1964 begyndte de at oprette filialer af biblioteket. I dag er over 3.000 slægtshistoriske centre strøet ud over hele kloden.[16]

Den teknologi, som bruges i dette vigtige arbejde, har ændret sig enormt gennem årene. I 1927 blev der oprettet et kartotek med kort til at opføre alle udførte tempelbegavelser i.[17] Kartoteket blev ført indtil 1969, hvor nye tempelbegavelser blev registreret i det første store computersystem, kendt under initialordet GIANT.[18] Det blev anvendt i over 20 år.[19]

Foreningens omfattende optagelse af mikrofilm har muliggjort indsamling af optegnelser fra selve deres kilde med kopier, der senere blev gjort tilgængelige på det slægtshistorisk bibliotek i Salt Lake City og på slægtshistoriske centre. Fotografering på mikrofilm er blevet foretaget i 110 lande og udgør mere end 2 mia. fotografier med ca. 13 mia. navne. Fotografering på mikrofilm har sat slægtshistorisk bibliotek i Salt Lake City i stand til at udvide deres samling enormt og tilbyde kilder til en eksplosiv vækst af slægtsforskning i hele verden. Disse mikrofilm er kernen i den information, som vores nuværende automatiserede systemer indeholder.

I løbet af 1980'erne havde hjemmecomputeren revolutioneret behandlingen af information. Slægtshistorisk afdeling anvendte denne teknologi til at udvikle PAF® til at hjælp medlemmerne med at organisere oplysningerne om deres forfædre. I 1990 blev FamilySearch® præsenteret. Til oktoberkonferencen samme år beskrev ældste Richard G. Scott bestanddelene i FamilySearch, nemlig: Ancestral File™, Family History Library Catalog™, International Genealogical Index® med mere.[20] Hans budskab ansporede søster Nelson og mig til at bruge disse redskaber til at organisere de oplysninger, som vi og vores slægtninge havde indsamlet i løbet af mange år.

Mål med hensyn til decentralisering og forenkling førte til navneuddragningsprogrammer, hvor tusindvis af medlemmer af Kirken har deltaget.[21] Uddragningsprojekter har nu resulteret i optegnelser over mere end 300 millioner mennesker.[22]

Der er mange, som sammen med Kirkens medlemmer, har gjort en indsats for at udarbejde kartoteker over den voksende mængde af slægtshistoriske oplysninger. Et eksempel herpå er den britiske folketælling fra 1881. Over 8.000 frivillige fra slægtshistoriske foreninger på De Britiske Øer har i forbindelse med dette projekt afskrevet 30 millioner navne. Vi bekendtgør med taknemmelighed, at frugterne af dette arbejde nu findes på mikrofiche og snart vil kunne fås på CD på Kirkens distributionscentre.

Vi er også glade for at kunne bekendtgøre, at optegnelser fra folketællingen 1880 i USA snart vil blive udgivet på CD. I mellemtiden arbejder frivillige på andre projekter, som f.eks. ankomstoptegnelser for immigranter til USA via Ellis Island.

Lad mig give udtryk for min store påskønnelse for alle tapre frivillige – førhen, nu og i fremtiden – for deres flittige arbejde på disse og andre projekter.

Når jeg beskriver disse resultater, er jeg klar over, at jeg hos nogle, der er mindre involverede i dette arbejde, kan have forstærket deres skyldfølelser. Det beklager jeg. Jeg ved, at frygt og uvanthed måske hindrer jer. For andre kan blot det at nævne en computer være endnu en ting, der afskrækker. Nogle går i det stille og håber, at de kan slippe gennem resten af deres liv på jorden uden nogensinde at røre en computer. Til dem, der har adgang til en computer, siger jeg: »Begynd! Hav håb! Prøv! Jeg har spændende nyt til jer!«

»Høstens tid er kommet.«[23] En ny tid for slægtsforskning er kommet. Som præsident Gordon B. Hinckley engang bemærkede: »Herren har inspireret dygtige mænd og kvinder til at udvikle ny teknologi, som vi med stor fordel kan bruge til at føre dette hellige værk frem.«[24] Førhen blev der fokuseret på at samle navne og datoer og sætte disse oplysninger i orden. Nu findes der computerprodukter, der ligefrem kan vejlede jer til at finde jeres slægtninge.

Må jeg præsentere jer for den nye Family History SourceGuide™.

Denne CD kan nu fås på Kirkens distributionscentre.[25] Den kan føre jer gennem slægtshistoriske optegnelser i lande, stater og provinser i hele verden og viser, hvordan man kan bruge disse optegnelser til at finde sine forfædre med. Den indeholder andre hjælpemidler så som kort, brevskrivningsvejledning, oversættelse af ord fra adskillige ikke-engelsktalende lande, definitioner samt udtryk, der ofte findes i slægtshistoriske optegnelser. Family History SourceGuide giver jer meget af den samlede viden og mange hundrede slægtsforskningseksperters erfaringer. Det kan altsammen blive jeres – så let som at trykke på en knap. Brug det, og glæd jer!

Et nyt Vital Records Index™ vil gøre resultaterne af uddragningsprogrammer, der er taget fra mange borgerlige og kirkelige optegnelser, tilgængelige. Der vil forekomme en vis overlapning af disse kilder og optegnelse i International Genealogical Index, men der er endnu ikke udført tempelordinanser for de fleste navne i Vital Records Index. Hele dette indeks vil omfatte omtrent 25 millioner optegnelser. I løbet af de næste par måneder vil det blive udgivet stykvis efter geografisk område, så som De Britiske Øer (5 millioner optegnelser) og Nordamerika (4,5 millioner optegnelser). Denne fil repræsenterer mange uddrageres arbejde gennem adskillige år.

Jeg er begejstret over denne og andre former for udvikling. Opgaver, der førhen syntes umulige at fuldføre, ligger nu inden for vores rækkevidde. »Thi intet er umuligt for Gud.«[26] En ny tid til at høste er kommet. Den vej åbner sig, ad hvilken vi kan adlyde hans vilje[27] og tilvejebringe sammenføjende led[28] mellem alle uddelinger og generationer.

I behøver *ikke* udstyr for at begynde. Begynd med en anetavle og et familiegruppeskema.[29] Skriv navnet ned på dem, som I kender. Tilføj oplysninger, som I har fra levende slægtninge. Denne enkle begyndelse derhjemme vil forberede jer til at modtage yderligere hjælp. Og når I bliver døbt for en afdød slægtning, vil I få en bekræftende følelse af dette guddommelige værk, som vil bringe stor glæde.

Når vi overvejer betydningen af vores ansvar for vores slægt, bør vi også mindes om Herrens omfattende tjeneste. Jeg citerer præsident Joseph F. Smith: »Jesus havde heller ikke fuldendt sin gerning, da hans legeme blev dræbt, ej heller fuldendte han det efter sin opstandelse fra de døde; selv om han havde opnået det formål, hvorfor han kom til jorden, havde han ikke fuldendt al sin gerning. Og hvornår vil han gøre det? Ikke førend han har forløst og frelst enhver af vor fader Adams sønner og døtre, der er blevet eller som nogensinde vil blive født på denne jord, indtil tidernes ende ... Det er hans mission. Vi har ikke fuldendt vores gerning, førend vi har frelst os selv og derefter alle, der er afhængige af os; for vi skal være frelsere på Zions Bjerg, ligesom Kristus. Vi er kaldet til denne mission. De døde er ikke fuldkomne uden os, og vi er heller ikke fuldkomne uden dem.«[30]

Med dette formål har Herren indprentet præsident Hinckley sin vilje med at bygge flere templer.[31] Sidste dages hellige skal været et folk, der har modtaget deres begavelse, og de skal besegles til deres efterkommere og forfædre.

Min bedstefars ur minder mig om, at vores bedsteforældre betragter os – og venter – på at vi skal finde dem, blive sammenkædet med dem og udføre tempelordinanser for dem. Må Gud velsigne os alle med succes i denne hellige tjeneste. Dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Andrew C. Nelson.
2. Joh 4:37, 36.
3. Se L&P 2:1-3.
4. Se L&P 110:2-10.
5. Se L&P 110:11.
6. Se L&P 110:12.
7. Se L&P 110:13-16.
8. Elias' ånd kan være en varig, stærk kraft i menneskers omvendelse, fastholdelse og aktivering.
9. Slægtsforskning er nu én af de hurtigstvoksende anvendelser af ikke-kommercielt brug af computere i hjemmet. Popularíteten af en TV-serie ved navn »*Ancestors*« (forfædre, o.a.), der blev sendt for nylig, er hidtil uset. Den blev sendt af 340 af de 353 PBS (ikke-kommercielle) TV-stationer – det største seertal i deres historie. I forbindelse med denne indsats blev der udarbejdet en bog med titlen *Ancestors: A Beginner's Guide to Family History and Genealogy*. Der blev solgt over 35.000 eksemplarer af den på mindre end et år. Nogle eksperter har anslået, at 20% af brugen af Internet er relateret til slægtsforskning.
10. L&P 128:15. Se Matt 5:48. Der og i andre skriftsteder i Det Nye Testamente er *fuldkommen* oversat fra det græske ord *teleios*, hvilket begynder »ført til ende, afsluttet; færdiggjort.«
11. Se Breck England, *The Life and Thought of Orson Pratt*, 1985, s. 183. I 1853 reagerede Orson Pratt på en avisannonce, da han var på mission i Washington D.C., der søgte oplysninger om efterkommere af William Pratt fra Massachusetts. Gennem denne kontakt fik ældste Pratt bindeled mellem ham og sin første forfader i New England. 20 år senere sagde ældste Pratt, at han havde sporet sine efterkommere 11 generationer tilbage, og at Pratt-brødrenes familier var blevet døbt for omkring 3.000 af deres forfædre (se *Journal of Discourses*, 16:300).
12. Præsident Woodruff talte den 5. april 1894 med Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum om åbenbaring. Se Wilford Woodruff Journal,

5. april 1894, Wilford Woodruff collection, Church Archives.

13. *The Discourses of Wilford Woodruff*, red. G. Homer Durham, 1946, s. 157. Også trykt i *Millennial Star*, 28 maj 1894, s. 339; *Stjernen*, jan. 1995, s. 84.

14. De godkendte stiftelsesvedtægterne og instruerede ældste Franklin D. Richards om at begynde at organisere foreningen. Han blev også udpeget til at blive dens første præsident. Se James B. Allen, Jessie L. Embry og Kahlile B. Mehr, *Hearts Turned to the Fathers: A History of the Genealogical Society of Utah*, 1894-1994, 1995, s. 45.

15. Samlingen begyndte med omkring 300 bøger. Se *Hearts Turned to the Fathers*, s. 47.

16. Se *Hearts Turned to the Fathers*, s. 280. Navnet blev ændret i 1987 i forbindelse med, at Genealogical Department fik det nye navn Family History Department (se *Hearts Turned to the Fathers*, s. 278).

17. Kaldet Temple Index Bureau (TIB) kortindeks. Det blev brugt til at mindske gentagelse af ordinanser. Se *Hearts Turned to the Fathers*, s. 96-103.

18. Genealogical Index and Names Tabulation.

19. Tjente også som hjælp til at mindske gentagelse af hellige ordinanser. Se *Hearts Turned to the Fathers*, s. 304-309. Afdelingen begyndte at behandle navne gennem TempleReady i maj 1991.

20. »Forløsningen: Kærlighedens høst,« *Stjernen*, jan. 1991, s. 4-6.

21. Over 50.000 medlemmer har sået arbejdets sæd i Family Record Extraction Program (FREP) (familieuddragningsprogrammet, o.a.)

22. Pr. 24. februar 1998 var der uddraget 329.434.125 optegnelser.

23. L&P 101:64.

24. Ikke offentliggjort udtalelse, 29. september 1997; brugt med tilladelse.

25. Første version er lavet til brug i *Windows 95™*.

26. Luk 1:37.

27. Se L&P 128:15.

28. Se L&P 128:18.

29. Den nyttige folder »*Hvor begynder jeg?*« kan fås af wardets slægtshistoriske konsulent. Alle de omtalte produkter og computerhjælpemidler er tilgængelige på de slægtshistoriske centre.

30. Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 372.

31. Herunder mindre templer, der er lettere tilgængelige for mange medlemmer.

Præstedømmets møde
Den 4. april 1998

»Lad os lægge ryggen til«

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

Arbejde er altid en åndelig nødvendighed, selv om det for nogle ikke er en økonomisk nødvendighed.

Brødre, da jeg var i Det Aronske Præstedømme, var jeg svinehyrde! Dengang for længe siden lærte jeg at arbejde ved at deltage i et landbrugsprojekt, hvor vi avlede svin af racen Duroc. Som bevis på, at det, jeg nu vil fortælle, ikke bare er glorificerede minder, vil jeg lige med hjælp fra ældste Nelson vise dette klæde med over 100 præmier, som mine præmiesvin vandt ved forskellige dyrskuer gennem årene.

I nærheden af ældste Nelsons hånd er der en lyserød præmie, som jeg fik for næsten 60 år siden. Det var den første, jeg nogensinde fik. Dommeren var meget overbærende, og grisen var ikke særlig fremragende, men han vidste, at jeg havde brug for opmuntring, og derfor fik jeg en fjerdepræmie. De lilla præmier var for præmiesvin, der blev udstillet senere!

Tak, ældste Nelson.

Brødre, jeg lærte af bitter erfaring at holde øje med de svingende flæskepriser hos det lokale slagteri. Omhyggelige optegnelser over fortjeneste og tab blev ført med hjælp fra min regnskabsfører – min far. Som med så meget andet, endte mine forældre, der altid støttede mig, med selv at måtte tage en del af slæbet, og også en vidunderlig mor, som blev født for 95 år siden i dag. Hun lærte mig at arbejde, og hun elskede mig så meget, så hun også rettede mig.

For at skaffe billig svinefoder købte jeg ofte daggammelt brød i snesevis hos et lokalt bageri for blot et par øre pr. brød. Og hvis jeg mødte op på det lokale mejeri på det rigtige tidspunkt, kunne jeg få 250 liter skummetmælk *gratis*! I dag må jeg betale 2,50 $ for fire liter – det er skæbnens ironi. Ved på den måde at spare kunne jeg købe det nødvendige svinefoder for de få kontanter, jeg havde.

Ofte farede en drægtig so langt over midnat. Man blev meget træt af at skulle tage sig af alt dette og

meget mere. Men jeg følte alligevel, at jeg udrettede noget, herunder at bidrage til familiens måltider. De fleste unge mænd på min egen alder havde lignende arbejde. Dengang, brødre, var vi alle fattige sammen, og vi var ikke klar over det. Arbejde var en selvfølge. I dag er det for nogle en selvfølge at modtage.

Men der var visse sociale ulemper ved at opdrætte svin. Jeg var meget genert, og jeg husker tydeligt, at min skoleinspektør en gang kom ind i klassen og, mens alle hørte på det, sagde: »Neal, din mor har ringet. Dine svin er sluppet ud.« Jeg havde lyst til at kravle ned under bordet og gemme mig, men i stedet løb jeg hjem og hjalp til med at indfange svinene.

Min far var kærlig, men krævende. Han bemærkede, at skønt jeg arbejdede hårdt, blev mit arbejde ofte udført sjusket. Omhyggelighed var ikke min stærke side. En sommerdag besluttede jeg at glæde far ved at grave nye hegnspæle ned. De skulle graves solidt ned og stå snorlige. Jeg knoklede hele dagen, og derefter stod jeg og kiggede forventningsfuldt ned ad den vej, som far ville komme hjem ad. Da han kom, så jeg nervøst til, mens han inspicerede hegnspælene og endda tjekkede dem efter med et vaterpas, inden han sagde, at de var gode nok. Derefter fulgte hans ros. Mit ansigts sved havde vundet fars ros, og den havde blødgjort mit hjerte.

Jeg håber, at I kan tilgive denne korte biografiske indledning, som jeg har brugt til at udtrykke min dybe taknemmelighed over, at jeg lærte at arbejde i en ung alder. Alligevel lagde jeg bestemt ikke altid ryggen til »med frejdigt mod«, men jeg lærte dog at lægge ryggen til, og det kom mig til gavn senere i livet, da opgaverne blev større. Nogle af vor tids ellers gode unge mænd tror fejlagtigt, at det at lægge ryggen til er det samme som at ligge på ryggen!

Vor himmelske Fader har beskrevet sin storslåede plan for sine børn med disse ord: »Thi se, dette er min *gerning* og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39; fremhævelse tilføjet). Overvej betydningen af, at Herren bruger ordet »gerning«. Det, han så kærligt udvirker til vores frelse, er ikke desto mindre arbejde – selv for ham! Vi taler også om, at »arbejde med frygt og bæven på jeres frelse«, om »høstens lov« og om »vort ansigts sved« (se Moses 5:1; også JSO 1 Mos 4:1). Det er ikke bare tomme floskler. De understreger derimod betydningen af at arbejde. Faktisk, brødre, er arbejde altid en åndelig nødvendighed, selv om det for nogle ikke er en økonomisk nødvendighed.

Jeg taler derfor til jer unge mænd, herunder syv børnebørn, der lytter i aften, bl.a. to missionærer og tre nyligt ordinerede diakoner. Jeg minder jer om, at arbejdets evangelium er en del af »evangeliets fylde«. Missionering er sjovt, men det er stadig arbejde. Tempeltjeneste er rig på glæder, men det er stadig arbejde. Ak, nogle af vores underanstrengte unge arbejder ganske vist, men for det meste for at glæde sig selv.

Desværre er nogle få af vores ellers gode unge underanstrengte og kører næsten helt friløb. De får alle goder, som bl.a. biler med fri benzin og forsikring – det hele betalt af forældre, som sommetider venter forgæves på et høfligt eller taknemligt ord.

Unge mænd, jeres personlig sammensætning af arbejdstimer varierer selvfølgelig, efter årstiden og jeres omstændigheder som timerne brugt på *lektier, familiepligter, kaldelser i Kirken, deltidsarbejde* og *arbejde på tjenesteprojekter*. Enhver af disse former for arbejde kan udvikle jeres talenter. Hold alligevel øje med advarselssignalerne. Hvis I for eksempel har *deltidsarbejde*, bruger I så hele jeres løn på jer selv? Betaler I tiende? Lægger I lidt til side til mission? Præsident Spencer W. Kimball gav os dette gode råd: Hvis den unge mand »får lov til at bruge alle sine penge på sig selv, kan den egoistiske ånd følge ham hele livet« (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 1982, s. 560).

Lektier er bestemt nødvendige, men presser det mentale virke fuldstændig det åndelige virke ud? Selvfølgelig er gode karakterer vigtige, men hvad er jeres karakterer i kristen tjenestegerning?

Kaldelser i Kirken kan udvikle livsvigtige evner, og behovet for den form for virke ophører aldrig. Men udfører I bare jeres opgaver mekanisk?

Pligter i familien er også vigtige, men går det længere end til blot at rydde op på jeres værelser og samle jeres eget tøj op?

Uanset hvordan arbejdet er sammensat, er det hårdeste arbejde, som I og jeg nogensinde må udføre, at aflægge vores selviskhed. Det kræver, at man virkelig giver sig fuldt ud.

Man er nødt til at skabe en balance i det, for nogle former for arbejde har en tendens til at dominere

andre, som fx fædre, der for ofte bliver på kontoret for sent. Vores yndlingsopgaver behøver ingen opmuntring – det er lidt ligesom ældste Spencer Condies gengivelse af Strauss' instruks til dirigenter: »Giv aldrig messingblæserne et anerkendende nik, for så hører du aldrig strygerne igen!«

Men, fædre, vær varsomme, når I i for høj grad ønsker at gøre livet bedre for jeres børn, end det var for jer. Lad være med ubevidst at gøre det hele værre ved at fjerne kravet om at yde et rimeligt stykke arbejde som en del af deres opvækst, for derved fratager I jeres børn det, der gjorde jer til det, I er!

Selvfølgelig har visse forhold ændret sig. De færreste unge mænd har køer, de skal malke, eller svin, de skal fodre osv. Ja, nogle af vor tids arbejdsopgaver virker lidt kunstige og konstruerede. Men, unge mænd, vær tålmodige over for jeres forældre, når de forsøger at finde meningsfyldt arbejde til jer. Vi ville i den forbindelse være velsignede, hvis flere sønner kunne arbejde sammen med deres fædre, selv om det blot er nu og da. Fædre og sønner, hvis I aldrig gør det, hvad så om I i løbet af de næste tre måneder finder en eller anden krævende opgave, som I kan udføre sammen?

Unge mænd, jeg ved ikke, hvad jeres individuelle gaver er, men I har dem! Gør brug af de gaver og udnyt jeres talenter – samtidig med at I går ud med skraldespanden, slår græs, river visne blade sammen eller skovler sne for enker, enkemænd eller en syg nabo.

Det giver jer en fordel i livet, hvis I lærer at arbejde, og hvis I lærer at udføre et godt stykke arbejde, giver det jer en ekstra fordel!

Lad os være hurtige og gavmilde med at rose vore unge for det arbejde, de udfører, især når de gør det godt!

Den opvoksende generation kommer til at afgøre, om sidste dages hellige stadig vil være kendt for deres arbejdsomhed. For mange år siden gav præsident Brigham Young dette råd: »Jeg ønsker at se vores ældster så fulde af retskaffenhed, at de vil blive foretrukket ... Hvis vi efterlever vores religion og er værdige til at bære navnet sidste dages hellige, er vi netop de mænd, som alle sådanne virksomheder kan blive betroet med fuld sikkerhed; hvis ikke, vil det bevise, at vi ikke efterlever vores religion« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, s. 24).

Når tiden kommer, unge mænd, skal I træffe jeres valg af karriere. I skal vide, at hvorvidt man skal være neurokirurg, skovrider, mekaniker, landmand eller lærer, er det blot et spørgsmål om præferencer, ikke principper. Selv om disse karrierevalg er meget vigtige, så markerer de ikke jeres virkelige karriere. Brødre, I er i stedet sønner af Gud på rejse, som er blevet opfordret til at følge den sti, der fører hjem. Der vil bedemænd erfare, at deres erhverv er ikke det eneste, der er blevet overflødigt. Men evnen til at arbejde og til at arbejde klogt vil aldrig blive overflødig. Og det bliver evnen til at lære heller ikke. I mellemtiden, mine unge brødre, har jeg ikke fundet nogen arbejdsfri genvej til det celestiale rige. Der findes ikke nogen let elevator derop.

Uanset om I bærer Det Aronske Præstedømme eller Det Melkisedekske Præstedømme, har det på intet tidspunkt været vigtigere for jer at vide, *hvem* I er, end i den verden, vi lever i i dag. I lang, lang tid har hver enkelt af jer taget del i et stort og vedvarende drama. I var faktisk sammen med Gud i begyndelsen (L&P 93:29). I var til stede i det store, førjordiske råd, hvor I som hans åndelige sønner råbte af glæde over udsigten til denne jordiske tilværelse, der var en del af vor himmelske Faders frelsesplan.

Der venter mere dramatik forude for de trofaste, som blandt andet den dag, hvor hvert knæ skal bøje sig, og hver tunge skal bekende, at Jesus er Kristus, og hvor alle skal erkende, at Gud er Gud, og at han er fuldkommen i sin retfærdighed og nåde (se Mosiah 27:31; 16:1; Alma 12:15). De, der elsker Herren, skal arve hans celestiale rige, hvor intet øje har set og intet øre hørt det, som Gud har beredt for dem (se 1 Kor 2:9). Jesus har allerede arbejdet for at forberede et sådant storslået sted til os.

Mine brødre, unge og gamle, *overvældende* er nok det eneste ord, der beskriver jeres åndelige historie og jeres fremtidsmuligheder! Der vil altid være meget arbejde at gøre, især for dem, der ved, hvordan man udfører Herrens værk! Jeg kan fuldt ud tilslutte mig præsident Hinckleys vurdering, at »vi har den bedste generation af unge mennesker nogensinde i denne Kirkes historie« (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 714; se også *Stjernen*, juli 1992, s. 65).

Jeg tror på jeres fremtidsmuligheder. I er særlige ånder, der er sendt ned for at udføre særlige opgaver. Det er dem, jeg her i aften har forsøgt at give jer et venligt puf henimod i aften!

Jeg elsker jer! Må Gud velsigne jer og bevare jer på den vej, der vil føre jer hjem. Det er min bøn i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Missionærtjeneste

Ældste Earl C. Tingey
De Halvfjerds' Præsidium

Begejstringen og spændingen ved at være fuldtidsmissionær er en af de største velsignelser, som en ung mand i Det Aronske Præstedømme kan stræbe efter.

I aften taler jeg til alle jer unge mænd i Det Aronske Præstedømme, der forbereder jer til at udføre en mission, samt til alle fuldtidsmissionærer og alle fædre og bedstefædre, der motiverer og forbereder unge mænd til at tjene.

For nogle måneder siden besøgte jeg Far West i Missouri. Det var engang hjem og tilflugtssted for tre til fire tusinde medlemmer af Kirken. I dag er hjemmene væk, og der er kun græsmarker tilbage. I juli 1838 modtog profeten Joseph Smith åbenbaring om, at De Tolv skulle rejse fra Far West den 26. april 1839 for at påbegynde missioneringen i Storbritannien.[1]

I *Discourses of Wilford Woodruff* kan vi læse: »Da denne åbenbaring blev givet, åndede alt forholdsvis ro og fred i dette område. Men da tiden var inde til, at de tolv apostle skulle opfylde denne åbenbaring, var alle de hellige blevet fordrevet ...

Præsident Young spurgte de tolv, som var sammen med ham: ›Hvad skal vi gøre med hensyn til opfyldelsen af denne åbenbaring?‹«[2] Nogle af brødrene sagde, at Herren ville godtage De Tolvs hensigt, og at Herren ikke ville forlange, at de satte livet til for at opfylde åbenbaringen.

Wilford Woodruff fortsætter: » . . . Herrens Ånd hvilede på De Tolv, og de sagde: ›Gud Herren har talt, og vi vil opfylde denne åbenbaring og befaling‹; og dette følte præsident Young og de, som var sammen med ham.«

De Tolv tog i lydighed mod åbenbaringen afsted på deres mission. Wilford Woodruff var så syg, at han knap kunne stå på benene. Heber C. Kimball skrev, at Brigham Young var så syg, at han ikke kunne gå 150 meter uden støtte. Han efterlod sin hustru og sine børn syge og sengeliggende. Da Brigham Young forlod sit hjem, havde han et langt vattæppe over skuldrene, fordi han ingen frakke havde.[3]

Den 28. august 1852, fem år efter at de hellige ankom til Saltsødalen, indkaldte Brigham Young til en særlig konference, hvor omkring 100 mænd blev kaldet til at tage på mission til jordens fire hjørner. Den instruks, som missionærerne fik af George A. Smith fra De Tolv, lød som følger: »De missioner, som vi vil kalde jer på til denne konference, vil generelt ikke være særlig langvarige: Mellem tre og syv år vil en mand sikkert være væk fra sin familie.«[4]

I dag tjener eller tager vores missionærer ikke afsted på mission under så ekstreme forhold. De rejser rimeligt komfortabelt og med lethed, passende klædt, tilstrækkeligt med føde, og de rejser med fly.

I øjeblikket tjener flere end 58.000 fuldtidsmissionærer i 136 lande og territorier. Til juli vil der være 331 missioner. Begejstringen og spændingen ved at være fuldtidsmissionær er en af de største velsignelser, som en ung mand i Det Aronske Præstedømme kan stræbe efter.

De fleste missionærer får særlig oplæring på et af de 15 missionærtræningscentre i verden. På det største, der ligger i Provo, bor der i øjeblikket 3.000 missionærer. Jeg tænkte, at I måske var interesseret i nogle statistiske udregninger, som jeg for nylig blev fortalt om under et besøg på MTC i Provo. På én måned fortærer missionærerne over 2300 kg cornflakes, havregryn o.lign. Det er næsten to et halvt tons. Af denne mængde er de 1000 kg »Lucky Charms«. »Lucky Charms« indeholder meget sukker, men er en populær morgenmad. Måske er en af de bedste forberedelser til at blive missionær at spise »Lucky Charms«. For jer forældre, der prøver at fokusere jeres unge mænds spisevaner på det, som I måtte mene er mere nærende mad, skal I vide, at på én måned spiste missionærerne kun 6 kg »All Bran«, som er rigt på fibre.

Unge mænd i Det Aronske Præstedømme, må jeg foreslå seks måder, hvorpå I kan forberede jer til jeres mission:

For det første: I skal sikre jer, at I har et personligt vidnesbyrd om Jesu Kristi evangeliums sandhed. I må selv vide, at I bærer præstedømmet, og at Jesus Kristus er jeres Frelser.

For det andet: Studér og overvej Mormons Bog i den udstrækning, at I kan sige, at den blev givet til Joseph Smith af englen Moroni, og at profeten Joseph Smith oversatte bogen fra guldpladerne.

For det tredje: Vær hele og rene. For dem, der er snublet, findes der omvendelse, hvis I vil gå til jeres biskop og søge hans hjælp og råd.

For det fjerde: Betal jeres tiende og offerydelser, så I kan bære vidnesbyrd om dette store evangeliske princip. Spar penge op, så I kan tage på mission. En mission er ikke gratis, og en missionær bør forvente at skulle bidrage økonomisk til sin missions omkostninger.

For det femte: Lær at arbejde. Vær villige til at stå tidligt op, arbejde hårdt hele dagen og gå i seng til tiden. Lær at arbejde, når I forbereder jer til jeres mission.

For det sjette: Tjen som hjemmelærere i jeres ward for at lære at kende glæden ved tjeneste.

Til alle fuldtidsmissionærer har jeg flere forslag:

For det første: I skal åbne munden. Herren siger til os: »Du skal oplade din mund til enhver tid og forkynde mit evangelium med glæde . . . «[5]

Tal med alle, butiksejere, passagerer på bussen, folk på gaden og alle, som I møder.

For det andet: Arbejd hårdt. Der følger mange afvisninger med missionering. Det er let at tabe modet. »I er blevet kaldet til at bringe mine udvalgtes indsamling i stand, thi mine udvalgte hører min røst og forhærder ikke deres hjerter.«[6]

For det tredje: Vær lydige, trofaste og tro. Missionærer tjener i kammeratskaber for sikkerhedens skyld. En missionær beskytter sin kammerat bedst, når han er loyal mod Herren og hjælper sin kammerat. Ved at holde missionærreglerne får I den frihed, det er at have Ånden til hjælp.

For det fjerde: Undervis og bær vidnesbyrd. »Og I skal gå ud i min Ånds kraft og prædike mit evangelium, to og to i mit navn, og opløfte jeres røst som med en basuns lyd og forkynde mit ord ligesom Guds engle.«[7]

For det femte: Når I afslutter jeres mission, så behold missionærens ånd, optræden og troværdighed. Brigham Young sagde engang til den hjemvendte missionær: »Kom hjem med oprejst pande. Hold jer rene, fra isse til tå; vær rene af hjertet . . . «[8]

Til fædre og bedstefædre til unge mænd i Det Aronske Præstedømme:

Motivér og anspor jeres sønner og jeres børns sønner til at tage på mission.

Sørg for at have et hjem med retfærdighed og en atmosfære af fred og stabilitet, hvor unge mænd kan opdrages og forberedes til at tjene.

Vær selv et eksempel ved at holde befalingerne. Betal tiende og offerydelser, kom til nadvermøderne, læs i skrifterne og hold familieaften, så jeres sønner vil være forberedt til deres mission.

Som missionærægtepar bør du og din hustru forberede jer til at kunne tjene, når tiden er inde. Vi har brug for mange, mange flere missionærægtepar.

Glæderne og velsignelserne ved en fuldtidsmission er så personligt hellige, at de er svære at finde ord for. 35 år efter at jeg var på min første mission, modtog jeg et brev fra en familie, som jeg havde undervist, men som jeg ikke døbte. I brevet stod der, at deres familie på fire små børn, som jeg engang kendte, nu bestod af fire tempelægteskaber, tre fuldtidsmissionærer, tre biskopper, en hjælpeforeningspræsidentinde og et dusin børnebørn, der voksede op og udviklede sig i evangeliet. I kan nok forestille jer den begejstring og glæde, jeg følte ved at vide, at jeg havde hjulpet med at finde dem og undervise dem i Jesu Kristi evangelium.

Må jeg til sidst bære vidnesbyrd om missioneringens velsignelser. Sidste år døde min far, 88 år gammel. Som ung blev han kaldet på mission under den økonomiske depression, hvor meget få kunne tjene. Det var hårdt og svært. Han sagde altid, at hans beslutning om at tage på mission var den bedste beslutning, som han nogensinde havde truffet. Da han døde, efterlod han sig 10 børn, 9 der stadig levede, 56 børnebørn og 116 oldebørn.

Af hans efterkommere er der 32, der har været på fuldtidsmission; 15 ægtefæller, der giftede sig ind i familien, havde været på mission, hvilket bliver til 47 fuldtidsmissioner eller næsten 100 års fuldtidsmissionering. Alt dette skete, til dels, fordi én mand tog på mission. Derfor vil jeg for evigt være taknemmelig for, at min far tog på mission, og for at jeg blev motiveret og lærte at følge hans eksempel.

Jeg bærer vidnesbyrd om dette store privilegium, som vi alle har i Kirken – at være missionærer. Det at være missionær er uløseligt forbundet med vores ansvar i forbindelse med at bære præstedømmet. Jeg beder til, at vi alle vil opfylde den forpligtelse, som vi har mod Herren. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. L&P 118.
2. *Discourses of Wilford Woodruff*, red. G. Homer Durham, 1969, s. 309.
3. Se Orson F. Whitney: *Life of Heber C. Kimball*, 1888, s. 275-276; Wilford Woodruff: *Leaves from My Journal*, 2. udg., 1882, s. 69.
4. »Minutes of Conference,« *Deseret News*, 18. september 1852, s. 1.
5. L&P 28:16.
6. L&P 29:7.
7. L&P 42:6.
8. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, s. 248.

»Hjertet og et villigt sindelag«

Ældste James M. Paramore
De Halvfjerds

I kan gøre så meget godt, at I vil blive forbløffet, når I har forandret jer og ser, at andre har forandret sig.

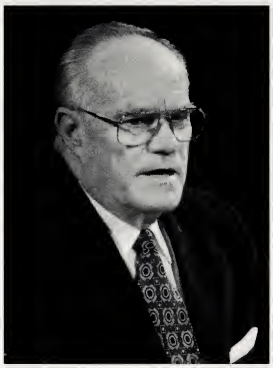

Jeg hilser Kirkens præstedømme her på jorden. Det er en ære at være sammen med jer i aften. Det præstedømme, der er her og over hele verden, er forunderligt. For et par måneder siden var jeg i forhallen i Kirkens administrationsbygning, hvor jeg ventede på en elevator, da der kom tre mænd ind og spurgte receptionisten ved skranken: »Er det her, brødrene er?« Receptionisten smilede, og jeg tænkte: »Er det ikke en flot hilsen.«

Hvor end jeg tager hen, er vi brødre. Man føler det straks, og det er beroligende. Når jeg har udført en opgave, kommer jeg altid hjem og takker Gud for dette broderskab og den kærlighed og de gode gerninger, jer ser. I er utrolige, mine venner.

Brødre i præstedømmet, jeg kan huske en historie om en skolelærer, der efter sommerferien spurgte en klasse, hvad deres fædre havde lært dem i sommerferien om at klare sig selv. Efter at der var blevet aflagt adskillige beretninger, spurgte hun Johnny, hvad hans far havde gjort. Og Johnny svarede: »Min far har lært mig at svømme. Han tog mig med ud på midten af Utah Lake, smed mig over bord og sagde, at jeg skulle svømme tilbage til bredden.« »Nåda,« sagde læreren, »det var modigt.« Og Johnny sagde: »Det var slet ikke så slemt, da jeg først var kommet ud af sækken.« Ja, mine unge venner, livet vil være en udfordring, men vor himmelske Fader har givet os midlerne til at kunne komme sikkert igennem det. Lad os tale om dette i et par minutter.

Herren ønsker, at I skal have de største af alle oplevelser, mens I foretager jeres jordiske rejse. Den kan være en storslået rejse, fyldt med bogstavelig talt tusindvis af fantastiske oplevelser og åndelige bekræftelser, hvis I finder vej gennem de mange valg, der vil være jeres langs vejen. Den vej, som vor himmelske Fader har givet os, er tydeligt markeret, men verdens skikke og veje kan bedrage jer. Men husk: »I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab« (1 Pet 2:9). I er det middel, hvorved sandhed og godhed og evigt liv vil blive kendt af hele verden. Vi er alle en del af det. Som Herren sagde til Joseph Smith i 1831, vil vi alle få brug for »hjertet og et villigt sindelag« (L&P 64:33-34).

Unge mænd, livet er evigt. Herren Jesus Kristus og hans tjenere giver håb og vidner for verden om, at den rejse, som vi foretager, er fra vor Faders nærvær til jorden og dernæst hjem igen til vor Fader i Himlen, så vi kan leve evigt. Vi bringer alle dette gode budskab til verden. Det er et guddommeligt budskab om evigt liv og evige forhold – ja, evige ægteskaber og familier. Intet overgår dets betydning, dets værdi og dets forjættelse. Med denne kundskab og kærlighed kan vi være med til at forvandle håb og drømme og hjælpe andre med at finde evige sandheder og den indre fred og tryghed, som det giver.

Tag for eksempel min ven Bob og hans omsorg over for en ældste, der røg. Næsten hver morgen besøgte han dette medlem af sit kvorum og bad en bøn sammen ham om, at han måtte kunne overvinde sin rygning og gav ham en æske pebermynter eller en pakke tyggegummi, der kunne hjælpe ham gennem dagen. Senere så Bob denne broder og hans hustru holde hinanden i hånden over alteret i templet, beseglet for evigt. Hvad var det, der forårsagede denne forandring og fik dette til at ske? Evangeliet og »hjertet og et villigt sindelag.«

Kære unge, må jeg efterlade jer nogle overvejelser, der vil hjælpe jer med at skabe et sådant hjerte og et villigt sindelag. *For det første* forkynder vi for denne verden, at *der findes en Gud, og han sendte sin elskede Søn* for at fastslå, hvor vigtig denne rejse til jorden og tilbage igen er. Han har givet os planen for, hvordan vi kan gøre denne rejse vellykket. Vi skal blot stole »på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt« (Ordsp 3:5). Menneskets filosofier vil altid være til stede, men de giver ikke et løfte om evigt liv, ej heller fred på denne jord. Stol fuldt ud på Herren. Hans hellige skrifter og hans levende profeter vidner om ham og viser vejen.

For det andet har Gud, ved sin søn Jesus Kristus, *sat grænser*. Disse er *befalinger*, som han giver os for at

hjælpe os med at klare rejsen i sikkerhed. Når vi med »hjertet og et villigt sindelag« er lydige mod disse befalinger, gennemgår vi en forandring, der ændrer måden, hvorpå vi tænker, føler, går klædt, lever, hvad vi spiser og drikker, og hvordan vi tjener andre. Som Alma den Yngre sagde: »Og således bliver de nye mennesker« (Mosiah 27:26). Disse grænser beskytter os. De er afgørende for en sikker rejse.

Da jeg var fem år gammel, hjalp min mor mig med at lære om grænser, da hun næsten dagligt sagde til mig: »Jimmy, kom ikke i nærheden af kviksandet,« som var et par hundrede meter fra vores hus. Ja, hvad tror I Jimmy og hans venner gjorde? Vi gik derhen. Da vi kom nærmere kviksandet, trådte en af mine venner ud i dette temmelig våde og lidt mørkere sand. Det så næsten ud som resten af sandet. I begyndelsen kunne han ikke flytte fødderne, og vi grinede alle sammen. Og så sank de lidt dybere ned i kviksandet, og han gik i panik. Han kunne ikke komme op af kviksandet, og han begyndte at skrige. Vi andre løb så hurtigt, som vi kunne, til en cowboys hus, mens vi skreg, så højt vi kunne. Han snuppede straks et reb og løb med os tilbage til drengen, der nu var sunket i til livet. Cowboyen kastede hurtigt rebet om drengen, og vi holdt rebet, mens han lagde en tyk gren ud og kravlede ud på den for at kunne trække drengen op af kviksandet.

Vi lærer sommetider, at når vi overskrider Herrens grænser, bliver vi ofte fanget i en slags kviksand. Verdens veje er ofte som dette kviksand, og de kan være yderst ødelæggende. De søger at føre os bort fra Herrens grænser – hans befalinger. Disse verdslige veje (narkotika, alkohol, rygning, samliv uden for ægteskabet, nogle slags musik osv.):

- synes meget tillokkende,
- synes at være det normale,
- synes at være accepteret af alle og
- forherliges i fjernsynet, i film, på internettet, på videoer osv.

Disse ting fører os uden for de grænser, som Herren har fastlagt. Hvis de følges, medfører de fortvivlelse og de alvorligste problemer med vores helbred, økonomi og andet.

Herrens grænser er beskrevet i jeres hæfte *Til gavn og styrke for de unge*, og de er klare og en stor velsignelse for enhver, der følger dem. Vi går fremad som missionærer og medlemmer for at hjælpe mennesker med at finde og sætte pris på Herrens befalinger eller grænser. Hvis det gøres med »hjertet og et villigt sindelag,« eller med andre ord med iver, glæde og begejstring på samme måde som når præsident Hinckley rejser rundt på hele jorden, vil det gøre os anderledes, mere opmærksomme og taknemmelige for hver mulighed, vi benytter.

For det tredje, til unge og, ja, også til gamle, *begynd med målet for øje*. Hvor vil I gerne være, når I er 19 år, eller når I skal pensioneres? På mission? Træf en beslutning allerede i aften. Jeg lover jer, at den vil ændre jeres liv og andres, når Gud leder jer på jeres mission. Alt, hvad Herren fordrer, er »hjertet og et villigt sindelag.« I kan gøre så meget godt, at I vil blive forbløffet, når I har forandret jer og ser, at andre har forandret sig.

Kan I forestille jer min overraskelse, da en ung mand til et vidnesbyrdmøde i Bari i Italien rejste sig og sagde: »Hvis det ikke havde været for missionærerne, ville jeg ikke havde været her i dag.« Han fortsatte med at fortælle, hvordan hans mor og bedsteforældre var blevet fundet i Paris af ældsterne Ben Walton og James Paramore 30 år tidligere. Efter mange møder i deres hjem blev familien døbt. Nu var denne søn på mission. Jeg fandt senere ud af, at gennem årene er over 170 mennesker blevet døbt af denne familie, og at medlemmer af denne familie havde tjent mange missioner. Jeg havde været så privilegeret at tjene på en mission, og de to et halvt år var afgørende for mit vidnesbyrd, og jeg kan ikke takke Gud nok.

Jeg vidner om, at Gud lever, at hans Søn er denne verdens Forløser, og dette evangelium vil velsigne hele menneskeheden overalt. Måtte vi alle:

- *Stole på Gud og hans Søn.*
- *Leve inden for de grænser, de har sat.*
- *Begynde med målet for øje med »hjertet og et villigt sindelag.«*

Husk, at Herren har sagt: »Dem, der ærer mig, vil jeg ære« (1 Sam 2:30). Måtte dette blive vores rejse i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Vi tragter efter dette«

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Vi håber, at I er mænd, »der til enhver tid (er) pålidelige i alt, hvad der (bliver jer) betroet« (Alma 53:20) . . . Jeg beder om større overensstemmelse mellem vores tro og gerninger.

Brødre, jeg er glad for at være her sammen med jer i aften. Kun få ansvar vejer tungere end det at tale til denne store forsamling af præstedømmebærere, fordi præstedømmet er den største kraft på jorden. Som B. H. Roberts minder os om: »Præstedømmet er noget højtideligt. At have magt, som den almægtige Gud har overdraget én – at have myndighed til at tale og handle i hans navn og at have det med den samme bindende magt, som havde Guddommen selv talt eller handlet, er både en ære og et ansvar.«[1] For mig ser I unge mænd ud som Helamans unge krigere, »overmåde stærke og virksomme, tapre og modige.« Lige som de var, håber vi, at I er mænd, »der til enhver tid (er) pålidelige i alt, hvad der (bliver jer) betroet.«[2]

I aften beder jeg jer om større overensstemmelse mellem vores tro og gerninger. Jeg tager udgangspunkt i den trettende trosartikel. »Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.«[3] Brødre, afspejler Kristi Ånd, som vi har taget på os, vores adfærd i vores arbejde? Brigham Young har sagt: »Vi ønsker, at de hellige skal blive bedre mennesker, indtil for eksempel vore mekanikere er så ærlige og pålidelige, at dette jernbaneselskab vil sige: ›Giv os en mormon-ældste som togfører, og ingen vil behøve at have den mindste frygt for at køre, for hvis han ved, at er der fare på færde, vil han gøre alt, hvad der er nødvendigt for at bevare de liv, som han har ansvar for.‹ Jeg ønsker at se vore ældster så fulde af retskaffenhed, at de vil blive foretrukket af jernbaneselskabet som deres lokomotivførere, kontorister og ledere. Hvis vi efterlever vores religion og er værdige til at bære navnet sidste dages hellige, er vi netop de mænd, som alle sådanne virksomheder kan blive betroet med fuld sikkerhed; hvis ikke, vil det bevise, at vi ikke efterlever vores religion.«[4] Det, som præsident Young bad præstedømmebærerne så indtrængende om på hans tid, er lige så vigtigt i vore dage. Kristi Ånd bør gennemtrænge alt, vi gør, hvad enten det er på arbejdet, i skolen eller derhjemme.

Præsident Kimball belærte os om at »tage engangsbeslutninger om at gøre det rette.« Han tog vigtige beslutninger tidligt i sit liv, således at han ikke var nødt til at tage disse beslutninger igen i det uendelige. Han sagde: »Vi kan afvise nogle ting én gang for alle, så vi ikke mere behøver at beskæftige os med dem . . . (og) gå og ruge over beslutninger, som skal træffes igen og igen hundredvis af gange, om vi nu vil gøre en ting eller ej.«[5]

Under Anden Verdenskrig lagde jeg mærke til nogle enestående unge mænd fra trofaste sidste dages hellige hjem, som slækkede på deres standarder lidt efter lidt og mistede noget af deres åndelighed. Nogle steder uden for Amerika var det ikke sikkert at drikke vandet, og de kemikalier, der skulle rense vandet, fik det til at smage værre. Nogle begyndte at drikke kaffe for at skjule smagen. Fra tid til anden gav hæren os cigaretter og en ration spiritus. Nogle tog slet ikke imod deres rationer. Andre tog imod dem for at bytte dem for varer og penge, skønt de hverken røg eller drak. Nogle få tog imod dem for at eksperimentere og blev slavebundne resten af livet. De vaner, som de tillagde sig under krigen, berøvede dem deres åndelige muligheder og mange af Herrens velsignelser.

Bærere af Guds præstedømme bør være mænd med en ulastelig karakter. Jeg har altid beundret fader Abrahams retskaffenhed, da han vendte tilbage fra Egypten til Palæstina. Han ankom sammen med sin nevø Lot. Der opstod snart strid mellem hyrderne for Abrahams kvæg og hyrderne for Lots kvæg. »Da sagde Abram til Lot: ›Der må ikke være splid mellem dig og mig, mellem dine og mine hyrder, for vi er jo i slægt med hinanden.‹«[6] Abraham lod Lot vælge det land, han ville have, enten det til venstre eller det til højre. Lot valgte det mere frugtbare land mod øst, og således tog Abraham landet mod vest. Efter et stykke tid blev Lot og hele hans hus taget til fange i kamp og ført til Dan, over 160 kilometer mod nord. Da Abraham hørte om hans

skæbne, bevæbnede han 318 af sine tjenere og optog forfølgelsen af dem. Han reddede ikke blot Lot og hans familie, men bragte dem deres ejendele i Sodoma tilbage. Sodomas konge vendte tilbage fra sin landflygtighed og tilbød sit krigsbytte som tak. Men Abraham afviste det og sagde: »Jeg vil ikke have noget af dit, ikke så meget som en tråd eller en sandalrem! Du skal ikke kunne sige: Jeg har gjort Abraham rig!«[7] Gennem disse episoder viste Abraham sin ærlighed, hæderlighed og tro. Og Herren belønnede ham med både åndelige og jordiske velsignelser, således at han til slut havde større fremgang end Lot.

Ærlighed er en meget vigtig del af menneskets karakter. Vi har alle set mennesker, der tror, at de ikke skal stilles til regnskab for menneskers eller Guds love. De synes at mene, at reglerne for menneskelig opførsel ikke gælder dem. En populær filosofi er denne: »Hvad kan jeg slippe afsted med?« Som én engang sagde: »Forskellen mellem en mand med moral og en mand med ære er, at den sidste fortryder en vanærende handling, selv om han opnåede det, han ville.«[8]

Ærlighed begynder, når vi er unge. Da jeg var elleve år gammel, så jeg ivrigt frem til min magiske tolvårs fødselsdag, hvor jeg kunne blive diakon og spejder. Min mor hjalp mig med at lære trosartiklerne, spejderloven og -mottoet og andre krav, sådan at jeg kunne få en god begyndelse, når den særlige fødselsdag oprandt.

Eftersom jeg ingen søstre havde, fik min bror og jeg nogle af de indendørs pligter så vel som de udendørs så som at malke og passe dyrene. En dag lod min mor mig vaske op og gøre rent i køkkenet, mens hun besøgte en syg nabo. Jeg indvilligede i at udføre disse pligter, men lod opvasken stå. Tiden udløb, og jeg fik ikke vasket op. Faktisk fik jeg slet ikke begyndt. Da mor kom hjem og så køkkenet, tog hun sit forklæde på og gik hen til vasken. Hun sagde kun tre ord, som sved mere end ti hvepsestik. Det var de tre første ord i spejderloven: »På min ære.« Den dag besluttede jeg mig for aldrig at give min mor anledning til at gentage de ord for mig igen.

Vores ære bør gøre os ærlige i alt, hvad vi gør. Nogle unge indfrier ikke deres gæld til deres forældre. »Må jeg låne 50 kroner til en biograftur?« Dette indebærer et underforstået løfte om at betale gælden tilbage, men løftet gives så flygtigt, at det er glemt, i samme øjeblik det udtales.

Vi må være påpasselige med ikke at misbruge kredit. Brugen af kreditkort har mange steder forøget forbrugernes gæld til svimlende beløb. Jeg mindes en historie om »en ældre landmand, der skrev følgende til et postordrefirma: ›Send mig venligst en af de benzinmotorer, der er vist på side 787, og hvis den er noget værd, sender jeg en check.‹ Efter et stykke tid modtog han følgende svar: ›Send venligst check. Hvis den er noget værd, sender vi motoren.‹«[9]

Vore dages samfund styrter hovedkuld rundt for at samle sig denne verdens materielle goder. Det får mange til at tro, at de kan ændre høstens lov, at de kan høste uden at betale prisen gennem slid og anstrengelse. De vil gerne have øjeblikkelig fremgang og spekulerer i yderst risikable finansielle projekter, der lover øjeblikkelig rigdom. Dette fører alt for ofte til økonomiske tab, somme tider endog økonomisk ruin. I Ordsprogenes Bog læser vi: »En pålidelig mand er rig på velsignelse, den, der har travlt med at blive rig, forbliver ikke ustraffet.«[10]

Som medlemmer af Kirken og især som bærere af præstedømmet tror vi på, at vi skal være kyske. Der findes ingen forskellig moral eller dobbeltmoral for moralsk renlighed for mænd og kvinder i Kirken. Faktisk tror vi på, at bærere af præstedømmet har et større ansvar for at bevare standarder for kyskhed før ægteskabet og troskab i ægteskabet. Herren har sagt: »Vær rene, I som bærer Herrens kar.«[11] Dette betyder, at vi skal være rene såvel i tanke som i gerning. Profeten Joseph Smith har udtalt: »Dersom vi ønsker at komme til Gud, må vi holde os rene, ligesom han er ren.«[12] Hvis ægtemand og hustru vil forblive

rene og kyske og være hinanden fuldstændig hengivne i livets uvejr og solskin, vil deres kærlighed til hinanden udvikle sig til himmelsk tilfredshed. En af Kirkens første apostle, Parley P. Pratt, har sagt: »Fra denne forening i kærlighed udspringer alle andre forhold, selskabelige glæder og hengivenhed, der gennemtrænger enhver del af menneskets eksistens.«[13]

Som profeten Joseph har skrevet i den trettende trosartikel, så tror vi, at vi må være velgørende og gøre gode gerninger. Siden Kirkens begyndelse har fuldtidsmissionærer gjort gode gerninger. Vi er taknemmelige for de flere end 58.000 missionærer, der tjener i øjeblikket. Det Første Præsidentskab har mulighed for at mødes med mange ambassadører, statsministre, regenter og fremtrædende offentlige og politiske personer fra hele verden. Ofte siger de: »Vi har mødt jeres missionærer. Vi har set dem mange steder.« Sommetider besøger disse fremtrædende mennesker missionærernes træningscenter i Provo og ser de tusindvis af missionærer, der er dér. Disse embedsmænd synes altid at være meget imponerede. Missionærerne er velplejede og værdige. Sommetider siger de: »Vi kunne godt tænke os, at vore børn kunne omgås jeres unge på en af jeres skoler.«

Ansvaret som missionær fortsætter efter missionen. Hjemvendte missionærer må være eksempler på de principper, som de belærte andre om i missionsmarken. Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »I hjemvendte missionærer ... svigt ikke i jeres udseende, i principper eller vaner missionsmarkens herlige oplevelser, da I var ligesom Alma og Mosiahs sønner, som selveste Guds engle for de mennesker, I mødte og underviste og døbte. Vi forventer ikke, at I har slips, hvid skjorte og mørkeblå jakkesæt på hver dag, nu da I er tilbage i skolen. Men det er vel ikke for meget at forlange, at I fortsætter med at være soignerede, og at jeres personlige vaner afspejler renlighed og værdighed og stolthed over for de af evangeliets principper, som I underviste i. Vi beder jer om dette for rigets skyld og for alle dem, der har været stolte af jer, og som stadig er.«[14]

Paulus' formaning omfatter, at »vi håber at kunne udholde alt.« Ældste Clinton Cutler var et eksempel på, hvordan håb, udholdenhed og standhaftighed nedkalder Himlens velsignelser. Han blev bogstavelig talt et redskab i Herrens hånd. Clint og Carma Cutler var kærester i gymnasiet. De begyndte deres ægteskab med at gå på universitetet med penge fra et basketball-legat. Men de kom hurtigt i økonomisk knibe, så Clint begyndte at arbejde for telefonselskabet. Hans første arbejde gik ud på at vaske, smøre og vedligeholde selskabets lastbiler. Det førte til arbejde på hovedkontoret som reparatør. I tre et halvt år havde Clint fuldtidsarbejde og fuldtidsstudium. Han tog sin eksamen i 1960 med glans. På det tidspunkt havde han fire børn.

Så fulgte der en række forflyttelser og forfremmelser. I 1963, mens Clint tjente i Riverdale i Utah, blev han kaldet til biskop. Tre år senere flyttede de til Midvale i Utah, hvor Clint blev kaldet til andenrådgiver i stavspræsidentskabet.

Efter endnu tre år blev Clint forflyttet til Denver, hvor kan blev kaldet til præsident for Littleton Stav i Colorado. De flyttede flere gange, og på et tidspunkt kom de til Boise i Idaho, hvor kan blev kaldet til præsident for den vestlige stav i Boise. Endnu en forflyttelse førte dem tilbage til Salt Lake City, hvor Clint blev kaldet til regionalrepræsentant. Hans sidste forfremmelse i 1984 var til vicedirektør/marketingchef. Hans firma syntes at forflytte ham derhen, hvor Herren havde brug for ham.

Da han blev pensioneret, vendte de tilbage til Utah, og Clint modtog snart en kaldelse til at tjene som præsident for Seattle-missionen i Washington. I april 1990 kom hans sidste kaldelse til at tjene som generalautoritet i De Halvfjerds' Andet Kvorum. Hans kaldelse til at tjene endte med hans død den 9. april 1994 efter en heltemodig kamp mod kræft.

Jeg ønsker ikke at antyde, at kaldelser til lederstillinger eller karriereforfremmelser er en målestok for trofasthed og værdighed. De er ikke og har aldrig været det. Vi er alle

blevet rigt velsignet af de ydmyge, trofaste lærere, som har undervist os i evangeliet ved forskrift og eksempel. Men ældste Cutlers eksempel viser, at tro, håb og standhaftighed hjælper vor Fader i Himlen med at styrke os og øge vore evner og muligheder, hvor beskedne de end måtte være.

Medlemmer af Kirken må tragte efter det elskelige. Vi stræber ikke efter en fernis, der er strøget på med en verdslig pensel, men efter den rene, medfødte skønhed, som Gud har sået i vores sjæl. Vi bør tragte efter det, der indgyder højere tanker og ædlere tilskyndelser. Mennesket er, som præsident John Taylor engang sagde: »bestemt til, hvis det forbedrer dets muligheder, højere og større velsignelser og herlighed, end der er knyttet til denne jord i dens nuværende tilstand ... det kan fremstå rent, dydigt, intelligent og ærefuldt, som en Guds søn, og stræbe efter at blive vejledt og ledt af dets Faders råd.«[15] Ja, vi kan sige sammen med præsident Brigham Young, at vi håber »at være mild og venlig, beskeden og sandfærdig, at være fuld at tro og retskaffenhed ... (thi) godhed giver en stråleglans af skønhed omkring alle, som besidder den og får deres ansigt til at stråle af lys og gør deres selskab ønskværdigt på grund af dens fremragenhed.«[16]

I denne kirkes historie har vi udholdt meget. Når vi nu ser fremtiden i møde, håber vi at kunne udholde alt. Jeg er sikker på, at vi vil gøre dette, skønt ingen til fulde ved, hvad der ligger forude. Hvordan vil vi udholde alt? Svaret er forbløffende enkelt. Vi vil gøre det ved tro, ved enighed og ved at følge Guds profeter. Sådan har det været før i tiden. Sådan vil det være i fremtiden.

I Guds uendelige visdom siden verdens begyndelse har han ledt sit folk gennem profeter. Men der er imidlertid kun én person, der kan besidde alle myndighedens nøgler på en gang. I vore dage er denne profet præsident Gordon B. Hinckley. Nu da vi ser Kirkens vidunderlige, verdensomspændende programmer, hvem kan da tvivle på præsident Hinckleys profetiske lederskab. Vi beder alle for, at Gud vil fortsætte med at støtte ham og velsigne ham hver dag. Hvis vi fuldt ud opretholder præsident Hinckley og dem, der arbejder sammen med ham som profeter, seere og åbenbarere, vil det hjælpe os med at udholde alt. At vi må gøre dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Den øverste række af generalautoriteternes pladser viser medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab står ved talerstolen.

NOTER:

1. *New Witnesses for God*, 3 bind, 1911, 1:195.
2. Alma 53:20.
3. Trosartiklerne 1:13.
4. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 24.
5. *Stjernen*, juni 1985, s. 44.
6. 1 Mos 13:8.
7. 1 Mos 14:23.
8. H. L. Mencken, *Dictionary of Humorous Quotations*, red. Evan Esar, 1949, s. 141.
9. Jacob M. Braude, *Braude's Treasury of Wit and Humor*, 1964, s. 45.
10. Ordsp 28:20.
11. L&P 38:42.
12. *Profetens Joseph Smiths lærdomme*, s. 273.
13. *Writings of Parley Parker Pratt*, red. Parker Pratt Robinson, 1952, s. 54.
14. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 593.
15. *The Government of God*, 1852, s. 29-30.
16. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, s. 219.

I fare

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Der foregår en kamp med betydningsfulde konsekvenser i unge mænds tilværelse. Med enkle ord er det en kamp mellem at gøre det rigtige eller gøre det forkerte.

Den 16. juli 1945 afsejlede *USS Indianapolis* fra flådestationen Mare Island i Californien med en hemmelig last til Tinian i Marianerne. Lasten omfattede meget avanceret udstyr, som meget vel kunne afslutte Anden Verdenskrig med al dens lidelse, anger og død. Skibet afleverede sin last den 26. juli og sejlede alene mod Leyte på Filippinerne.

Eftersom man rejste gennem fjendtlige områder i Stillehavet, havde kaptajnen ordre til efter eget valg at følge en zig-zag-rute for at undgå at blive opdaget og angrebet af fjenden. Det gjorde han ikke. Lige før midnat, søndag den 29. juli 1945, da *Indianapolis* fortsatte mod Leytebugten, blev den tunge krydser opdaget af en fjendtlig undervandsbåd. Undervandsbåden undgik let at blive opdaget, mens den dykkede ned i periskopdybde og fyrede en vifte af torpedoer fra en afstand af omkring 1400 meter. Da torpedoerne ramte målet, flåede eksplosioner af ammunition og flybrændstof skibets bov væk og ødelagde dets generator. Uden elektricitet var telegrafisten ude af stand til at sende nødssignaler. Ordren til at forlade skibet måtte, da den kom, gå fra mund til mund på grund af, at kommunikationen ikke virkede. Blot 12 minutter efter at være ramt, rejste agterstavnen sig lodret op i en højde af omkring 30 meter, og så forsvandt skibet i havets dyb.

Ud af besætningen på omkring 1200 mand blev omkring 400 dræbt på stedet eller gik ned med skibet. Omkring 800 overlevede og sprang i vandet.

Fire dage senere, den 2. august 1945, lagde piloten i et Lockheed Ventura-fly, som var ude at patruljere, mærke til en usædvanlig olieplet på vandet og fulgte den ca. 25 km. Så fik de, der sad i flyet, øje på de mænd, som havde haft held til at overleve, siden *Indianapolis* var gået ned.

En større redningsaktion gik igang. Skibe hastede til området, og fly blev afsendt for at kaste mad, vand og overlevelsesudstyr ned til mændene. Ud af de omkring 800, som var sprunget i vandet, var kun 316 stadig i live. Det farefulde hav, der myldrede med hajer, havde gjort krav på resten.

To uger senere var Anden Verdenskrig overstået. Tabet af *Indianapolis*, som blev kaldt »den sidste store flådetragedie i Anden Verdenskrig,« er nu en legende.

Er der noget, vi kan lære af disse mænds rædselsvækkende oplevelse fra *Indianapolis*? De var i fare. Faren lurede; fjenden listede sig ind på dem. Skibet sejlede videre, ignorerede befalingen om at sejle i zig-zag og blev derfor et let mål. Resultatet var katastrofe.

Den dag *Indianapolis* sejlede mod Leyte, lod jeg mig hverve i De Forenede Staters flåde. I flådetræningslejren nær San Diego i Californien udholdt jeg den meget strenge disciplin i træningslejren og den intense træning til kamp.

Endelig kom vores første orlov, og vi fik at vide, at alle de, som kunne svømme, nu kunne tage flådebussen til San Diego, men de, som ikke kunne, skulle blive og få svømmeundervisning. Hvor var jeg glad for, at jeg kunne svømme og havde gjort det i mange år. Så kom der en uventet ordre. Vi, der svarede, at vi kunne svømme, blev ført væk – ikke hen til den ventende bus, men i stedet til basens svømmebassin. Vi samledes ved bassinets dybe ende og fik befaling om at tage tøjet af og derpå at springe i én ad gangen og svømme en bassinlængde. De fleste fuldførte bedriften uden nogen særlig anstrengelse og glædede sig forventningsfuldt til busturen til San Diego. Men der var mænd, der havde løjet, som svarede, at de kunne svømme, selv om de i virkeligheden ikke kunne. Befalingsmændene ventede, indtil mændene næsten var ved at gå under for anden eller tredje gang, før de rakte en bambusstang ud for at slæbe dem i sikkerhed. Hvad lærte vi? *Sig sandheden.* Det kan i sidste ende frelse dit liv, hvis du er i fare?

Vores rejse gennem jordelivet vil af og til bringe os i fare. Er der et landkort til sikkerhed? Er der nogen, som vi kan bede om hjælp?

Må jeg i aften tilbyde jer seks vejskilte, som, når de overholdes og følges, vil føre jer i sikkerhed. De er:

1. **Vælg gode venner.**
2. **Søg forældres vejledning.**
3. **Studér evangeliet.**
4. **Adlyd befalingerne.**
5. **Tjen med kærlighed.**
6. **Bed med et formål.**

Der foregår en kamp med betydningsfulde konsekvenser i unge mænds tilværelse. Med enkle ord er det en kamp mellem at gøre det rigtige eller gøre det forkerte.

I tidligere tid tilbød Moroni os et råd: »Thi se, Kristi ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt; derfor viser jeg jer, hvorledes I bør dømme. Thi alt, hvad der indbyder til at gøre godt og tilskynder til at tro på Kristus, kommer gennem Kristi gave og kraft; derfor kan I vide med fuldkommen sikkerhed, at det er af Gud.

Men I kan vide med fuldkommen sikkerhed, at det, der overtaler mennesket til at gøre ondt og til ikke at tro på Kristus, til at fornægte ham og ikke tjene Gud, kommer fra djævelen.«[1]

Må jeg komme med nogle få tanker vedrørende hvert af de seks vejskilte, som jeg tidligere nævnte, skulle holde jer uden for fare.

1. Vælg gode venner. Venner er med til at afgøre din fremtid. Du vil have tilbøjelighed til at blive som dem og være der, hvor de vælger at være. Husk, at den sti, vi går ad i dette liv, leder til den sti, vi skal gå ad i det næste.

I en undersøgelse i udvalgte ward og stave i Kirken fandt vi ud af noget meget betydningsfuldt: De personer, hvis venner gifter sig i templet, gifter sig normalt i templet, mens de personer, hvis venner ikke gifter sig i templet, sædvanligvis heller ikke gifter sig i templet. Den samme kendsgerning gjaldt også fuldtidsmissionstjeneste. Venners påvirkning så ud til at være en meget dominerende faktor – ligesom forældres formaninger, undervisning eller det at bo tæt på et tempel.

De venner, du vælger, vil enten hjælpe dig eller hindre dig i at få succes.

2. Søg forældres vejledning. Din mor, din far, din familie elsker dig allesammen og beder for din evige lykke. Fædre, vær et eksempel for jeres sønner. Vis dem den vej, de skal gå. Gå med dem i retfærdighed og tro.

Vær langsomme til at dømme. I en skolebog læste jeg en beretning, som beviser visdommen i dette råd. I en stor fabrik med mange maskiner, måtte de ansatte arbejde sammen for at få succes. Ved en bestemt maskine var de ansatte handicappet på grund af, at én af arbejderne ofte kom for sent. Værkføreren irettesatte den forsinkede person og fortalte ham: »Hvis du igen kommer for sent på arbejde, er du fyret!«

Allerede næste dag var den genstridige igen sent på den. Eleverne blev spurgt: »Hvad ville I gøre, hvis I var værkføreren?«

Omkring halvdelen af eleverne svarede: »Jeg ville holde mit ord og fyre personen.« Resten forbarmede sig og svarede: »Jeg vil give ham endnu en chance.« Læreren gav os derpå det rette svar: »Jeg ville spørge ham, *hvorfor* han kom for sent. Hans forsinkelse kunne være helt rimelig.«

3. Studér evangeliet. Jesus beder os: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.«[2]

I denne uddeling har Herren erklæret: »Søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.«[3]

Udvikl en længsel efter at kende Herren, at forstå hans befalinger og følge ham. Så spredes fortvivlelsens skyer ved hjælp af håbets stråler, sorgen giver efter for glæden og følelsen af at være glemt i mængden forsvinder med den sikre kundskab om, at vor himmelske Fader er opmærksom på os hver især.

4. Adlyd befalingerne. Beslut dig til at tjene Gud. Lær hans ord og følg det.

En ung bærer af Det Aronske Præstedømme sammenfattede fordelene ved at vælge ret, da han stod over for vurderingskomiteen for hans forfremmelse i spejderprogrammet til Stjernespejder, ved som svar på spørgsmålet om, hvad spejderprogrammet gjorde for ham, at sige: »Det får mig til at gøre det, jeg bør, og afholder mig fra at gøre det, jeg ikke burde.« Han bestod.

En anden påmindelse er talemåden: »Du kan ikke gøre ret ved at gøre det forkerte, og du kan ikke gøre det forkerte ved at gøre ret.« Med en velkendt salmes ord:

Vælg kun ret, når du skal til at vælge.
Lyt til Helligåndens blide ord.
Kristi lys vil altid være hos dig,
når til det rette du dig selv betror.[4]

Præsident George Albert Smith, Kirkens ottende præsident rådede os: »Bliv på Herrens side af stregen.«[5]

5. Tjen med kærlighed. Dette råd kommer fra »Det talte ord«: »Vi skylder os selv at opdage vore talenter og finde muligheder for at bruge dem. Og vi skylder vores familie, venner og naboer at bruge vore evner på en nyttig måde. Selv når vi føler os mismodige, ensomme eller

af og til unyttige, så skal vi huske, at Gud har givet os hver især store muligheder. Vi har alle en plads i livet og i deres liv, som vi elsker.«[6]

Jesus var indbegrebet af tjeneste. Det blev sagt om ham, at han »færdedes overalt og gjorde vel.«[7] Gør vi, mine brødre, ligeså? Vi har mange muligheder, men nogle er forgængelige og flygtige. Brødre, hvor er den glæde himmelsk, som man føler, når nogen husker et råd, man gav, det eksempel man var, en sandhed, man underviste i, den påvirkning man havde i forbindelse med at tilskynde en anden til at gøre godt.

Ungdomsledere, husk apostlen Paulus' ord til Timotheus: »Vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«[8] Biskopper, sæt værdige, retskafne mænd som ledere i Det Aronske Præstedømme, og de samme krav bør forventes af spejderledere.

En mand kan ikke kaldes til at arbejde med de unge, før hans medlemskort er i biskoppens hænder. Desuden kan en mand ikke kaldes til at arbejde med spejderprogrammet, før han er fuldt registreret ved spejderkomiteen og hans fortid gør ham værdig til, at han kan overvejes til en kaldelse. Disse retningslinier er blevet fremsat mange gange, og alligevel fortsætter ulvene med at komme ind i den hensigt at ødelægge flokken. Præsident Hinckley har bedt mig om at understrege disse anvisninger.

6. Bed med et formål. Med Gud er alle ting mulige. Mænd i Det Aronske Præstedømme, mænd i Det Melkisedekske Præstedømme, husk Joseph Smiths bøn, som blev bedt i en lund, der kaldtes hellig. Se jer omkring og se resultatet af denne besvarede bøn. Bøn er midlet til åndelig styrke. Bøn er nøglen til fred.

Hvis vi er i fare, er vores kraftledning i modsætning til krydseren *Indianapolis*' ikke afskåret og skadet – heller ikke til Gud, vor himmelske Fader. Han vil hjælpe os, hvis vi blot vil give ham en mulighed i vores tilværelse for at gøre det.

Jeg mindes en oplevelse for nogle få år siden. En gruppe af mine venner var ude at ride på en sti på stærke Morgan-heste, da vi kom til en lysning, som åbnede sig på en frodig græseng med et lille, rent vandløb, som bugtede sig gennem den. Ingen hjort kunne ønske noget bedre hjem. Der lurede dog en fare. De kloge dyr kan opfange den mindste bevægelse i det omgivende krat; de kan høre en kvist knække og få færden af et menneske. De er kun sårbare fra en retning, oppefra. I et gammelt træ havde jægerne bygget en platform højt oppe over det fristende sted. Selv om det mange steder er ulovligt, så rammer jægeren sit bytte, når det kommer for at spise eller drikke. Ingen kviste knækker, ingen bevægelser forstyrrer, ingen lugt afslører jægerens opholdssted. Hvorfor? Den storslåede buk, med dens højtudviklede sanser til at advare om truende farer, har ikke evnen til at se direkte op og derved afsløre fjenden. Bukken er i fare. Mennesket er ikke begrænset på samme måde. Dets største sikkerhed findes i dets evne og dets ønske til at se opad, at »se frem til Gud og lev[e].«[9]

Digteren skrev:

Men størst i dit underfulde værk,
det ypperste i hele din pagt.
Et ønske og en stræben opad
i menneskets hjerte er lagt.[10]

Brødre, er vi beredt til livets rejse? Livets hav kan til tider blive oprørt. De følelsesmæssige konflikters store bølger slår ind over os allevegne fra. Planlæg din kurs, vær forsigtig, og følg de sikkerhedsregler, der er angivet.

1. Vælg gode venner.
2. Søg forældres vejledning.
3. Studér evangeliet.
4. Adlyd befalingerne.
5. Tjen med kærlighed.
6. Bed med et formål.

Ved at gøre dette, vil vi sejle sikkert på livets hav og ankomme til vores hjemhavn – Guds celestiale rige. Så kan vi, som jordelivets sømænd høre bifaldet: »Godt, du gode og tro tjener ... Gå ind til din herres glæde.«[11]

Om denne velsignelse beder jeg inderligt. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Moroni 7:16, 17.
2. Matt 11:28, 29.
3. L&P 88:118.
4. »Vælg kun ret«, *Salmer og sange*, nr. 155.
5. I Conference Report, okt 1945, s. 118.
6. Det talte ord, »Finding a Niche,« *Musik og det talte ord*, 15. februar 1998.
7. Se ApG 10:38.
8. 1 Tim 4:12.
9. Alma 37:47.
10. *Stjernen*, jan. 1994, s. 47.
11. Matt 25:21.

Lev værdigt til at få den pige, I en dag vil ægte

Præsident Gordon B. Hinckley

Gør jer værdige til at få den skønneste pige i hele verden. Hold jer selv værdige alle jeres livs dage.

For en uge siden talte præsident Faust og Unge Pigers præsidentskab til Kirkens unge piger i dette tabernakel.

Mens jeg så ud over forsamlingen af smukke unge piger, opstod dette spørgsmål i mit sind: »Opdrager vi en generation af unge mænd, der vil være værdige til dem?«

Disse piger er så kække og levende. De er smukke. De er kvikke. De er dygtige. De er trofaste. De er dydige. De er sanddru. De er simpelthen nogle vidunderlige og dejlige unge piger.

Og her i aften til dette storslåede præstedømmemøde vil jeg gerne tale til jer unge mænd, deres modstykke. Jeg har kaldt min tale: »Lev værdigt til at få den pige, I en dag vil ægte.«

Den pige, I bliver gift med, løber en frygtelig risiko ved at vælge jer. Hun vil give alt, hun har i sig, til den unge mand, hun bliver gift med. Han vil i høj grad være afgørende for resten af hendes liv. Hun vil endog afstå sit eget navn for at få hans.

Som Adam sagde i Edens have: »Nu er det ben af mine ben og kød af mit kød ...

Derfor forlader en mand sin far og mor og binder sig til sin hustru, og de bliver ét kød« (1 Mos 2:23-24).

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og som unge mænd, der bærer Guds præstedømme, har I et kolossalt ansvar over for den pige, I gifter jer med. Det tænker I måske ikke meget over nu. Men det varer ikke længe, før I vil tænke over det, og det er nu, I må forberede jer til den yderst vigtige dag i jeres liv, hvor I vil tage jer en hustru og ledsager, der er jer lig i Herrens øjne.

Den forpligtelse begynder med fuldstændig troskab. Som den gamle, engelske kirkes vielsesritual siger, vil du ægte hende »i velstand eller i nød, i sygdom og i sundhed, i medgang eller i modgang.« Hun vil være jeres og kun jeres, uanset hvilke forhold I måtte leve under. I vil være hendes og kun hendes. I kan ikke have øje for andre. I må være fuldstændigt trofaste, ufravigeligt trofaste over for hinanden. Forhåbentlig vil I gifte jer med hende for evigt – i Herrens hus med det evige præstedømmes myndighed. Gennem hele jeres liv må I være så trofaste over for hinanden som Nordstjernen.

Den pige, I gifter jer med, kan forvente, at I kommer til vielsesalteret fuldstændigt rene. Hun kan forvente, at I er unge mænd, der er dydige i tanke og ord og gerning.

I aften beder jeg jer unge mænd indtrængende om at holde jer selv fri for verdens vanære. I må ikke indlede jer på tarvelig snak i skolen. I må ikke fortælle sjofle vittigheder. I må ikke fjolle rundt på Internettet for at finde pornografisk materiale. I må ikke ringe til et særnummer for at lytte til sjofelheder. I må ikke leje videofilm, der indeholder nogen form for pornografi. Denne slags slibrigheder er simpelthen ikke noget for jer. Hold jer fra pornografi, som I ville undgå en alvorlig sygdom. Pornografi er lige så ødelæggende. Den kan blive en vane, og de, der hengiver sig til den, kan til sidst ikke lade være. Den er vanedannende.

De, der producerer den, har en omsætning på fem milliarder dollars om året. De gør den så kildrende og tillokkende, som de kan. Den forfører og ødelægger sine ofre. Den findes overalt. Den findes alle vegne omkring os. Jeg beder jer unge mænd indtrængende om ikke at have noget med den at gøre. I kan simpelthen ikke tillade jer det.

Den pige, I gifter jer med, fortjener en ægtemand, hvis liv ikke er blevet besmittet af disse afskyelige og nedbrydende materialer.

Se på visdomsordet som mere end noget banalt. Jeg anser det for at være det mest bemærkelsesværdige dokument om sundhed, jeg kender. Det kom til profeten Joseph Smith i 1833, da man kun kendte relativt lidt til ernæring. Jo mere videnskaben forsker, des mere sikkert bliver beviset på visdomsordets principper. Beviset mod tobak er nu uimodsigeligt, og alligevel ser vi, at et voldsomt stigende antal unge mænd og kvinder ryger. Beviset mod spiritus er lige så stort.

For mig er det ironisk, at tankstationer ofte sælger øl. En person kan blive lige så fuld af øl og lige så farlig på vejen, som han kan af en hvilken som helst anden alkoholisk drik. Det er udelukkende et spørgsmål om, hvor meget han drikker. Hvor

er det fuldstændigt modstridende for en tankstation, hvor man kan få benzin, så man kan køre, også at sælge øl, som kan gøre, at man kører »i påvirket tilstand« og blive en forfærdelig trussel på vejene.

Hold jer fra det. Det gavner jer ikke. I kan lide ubodelig skade. Hvad nu hvis I drikker og kører og er skyld i en andens død. I vil aldrig komme over det, så længe I lever. Det vil plage jer dag og nat. Det enkleste at gøre er aldrig at røre det.

På samme måde: Hold jer fra narkotika. De kan ødelægge jer fuldstændigt. De vil berøve jer jeres dømmekraft. De vil slavebinde jer på en skadelig og forfærdelig måde. De vil ødelægge jeres sind og krop. De vil give jer en sådan trang, at I vil gøre alt for at tilfredsstille den.

Vil nogen pige, der er ved sine fulde fem, nogensinde ønske at blive gift med en ung mand, der tager stoffer, der er slave af alkohol, eller som er afhængig af pornografi?

Undgå blasfemi. Blasfemi findes overalt omkring jer i skolen. Unge mennesker synes at være stolte af sig selv, når de bruger beskidt og sjofelt sprog og bander og tager Herrens navn forfængeligt. Det bliver en skadelig vane, der, hvis I anlægger jer den som unge, vil komme til udtryk gennem hele jeres liv. Hvem kan tænke sig at blive gift med en mand, hvis tale er fuld af banden og bespottelse?

Der er endnu en alvorlig ting, som mange unge mænd bliver afhængig af. Det er vrede. Ved den mindste provokation går de amok i et anfald af ubehersket raseri. Det er ynkeligt at se nogen så svag. Men hvad endnu værre er, så er de tilbøjelige til at miste al fornuft, og gøre ting, som de senere fortryder.

Vi hører så meget i disse dage om opfarende trafikanter. Bilister provokeres af en eller anden lille irritation. De farer i flint, og det ender endda nogle gange med mord, som de fortryder resten af deres liv.

Som ordsprogenes forfatter har skrevet: »Hellere være sen til vrede end være krigshelt, hellere beherske sig selv end at indtage en by« (Ordsp 16:32).

Hvis I har temperament, så er det nu, I skal lære at kontrollere det. Jo mere I gøre dette, mens I er unge, des lettere vil det være. Lad intet medlem af denne kirke nogensinde miste sin selvbeherskelse på en så unødvendig og modbydelig måde. Lad ham tage rolige og fredfyldte ord med sig ind i ægteskabet.

Jeg behandler til stadighed sager om medlemmer af Kirken, der er blevet viet i templet, og som senere bliver skilt og dernæst ansøger om at få deres tempelbesegling annulleret. Når de først bliver gift, er de fulde af store forventninger og er vidunderligt lykkelige. Men kærlighedens blomst visner i en atmosfære af kritik og hakken på hinanden med ondskabsfulde ord og ubehersket vrede. Kærligheden forsvinder ud af vinduet, mens spliden gør sin entré. Jeg gentager, mine brødre: Hvis nogen af jer unge mænd har svært ved at styre jeres temperament, så bønfalder jeg jer om at begynde at arbejde på at få rettet op på dette nu. Hvis ikke, vil I ikke bringe andet end tårer og sorg ind i det hjem, som I en dag vil stifte. Jakob fordømmer i Mormons Bog sit folk for deres ondskab i deres ægteskaber. Han siger: »Se, I har gjort større misgerninger end lamanitterne, vore brødre. I har sønderknust jeres kære hustruers hjerter og mistet jeres børns tillid ved det dårlige eksempel, som I har vist, og deres hjertesuk vil stige op til Gud mod jer. Og på grund af Guds ords strenghed, som står imod jer, dør mange hjerter, gennemboret af dybe sår« (Jakobs Bog 2:35).

Arbejd på at få en uddannelse. Få al den uddannelse, I kan. Verden vil i høj grad betale jer for det, som den mener, I er værd. Paulus talte lige ud af posen, da han skrev til Timotheus: »Den, som ikke sørger for sine egne, og særlig for sin egen

husstand, har fornægtet troen og er værre end en vantro« (1 Tim 5:8).

Det er jeres primære ansvar at sørge for jeres familie.

Jeres hustru vil sandelig være heldig, hvis hun ikke er nødt til at tage ud og konkurrere på arbejdsmarkedet. Hun vil være dobbelt så velsignet, hvis hun kan blive hjemme, mens I bliver familiens forsørger.

Uddannelse er nøglen til de økonomiske muligheder. Herren har befalet os som folk at søge kundskab »ved læsning og ved tro« (L&P 109:14). I vil sandsynligvis blive bedre forsørgere, hvis jeres sind og hænder er oplært til at gøre noget, som er umagen værd i det samfund, I vil blive en del af.

Vær beskeden i jeres ønsker. I har ikke brug for et stort hus med en stor termin, når I begynder jeres liv sammen. I kan og bør undgå unødvendig gæld. Der er intet, der vil skabe et mere spændt forhold i ægteskabet end tyngende gæld, som vil gøre jer til jeres kreditorers slaver. I kan være nødt til at låne penge til at købe et hus for. Men lad det ikke være så dyrt, at det vil optage jeres tanker dag og nat.

Da jeg blev gift, sagde min kloge far til mig: »Få et beskedent hjem, og betal kreditforeningslånet ud, så hvis I løber ind i økonomisk uvejr, så vil din hustru og dine børn have tag over hovedet.«

Den pige, som bliver gift med jer, har ikke lyst til at blive gift med en fedtsyl. Hun ønsker heller ikke at blive gift med en ødeland. Hun har ret til at vide alt om familiens økonomi. Hun vil være jeres livsledsager. Medmindre der er fuld forståelse mellem jer og jeres hustru i disse sager, vil der sandsynligvis opstå misforståelser og mistænksomhed, som kan volde vanskeligheder, der kan føre til større problemer.

Hun vil ønske at blive gift med én, der elsker hende, der stoler på hende, der er ved hendes side, og som er hendes allerbedste ven og ledsager. Hun vil ønske at blive gift med en, der støtter hende i hendes arbejde i Kirken og i lokalsamfundet, som vil hjælpe hende med at udvikle sine talenter og yde et større bidrag til samfundet. Hun vil ønske at blive gift med en, der har sans for at tjene andre, der er villig til at yde noget i Kirken og for andre gode sager. Hun vil ønske at blive gift med en, der elsker Herren og stræber efter at gøre hans vilje. Det er derfor godt, hvis hver af jer unge mænd planlægger at tage på mission for uselvisk at give jeres himmelske Fader en tiende af jeres liv, at tage afsted med en fuldstændig uselvisk ånd for at forkynde fredens evangelium til verden, hvorend I måtte blive sendt hen. Hvis I er gode missionærer, vil I vende hjem med et ønske om at fortsætte med at tjene Herren, holde hans befalinger og at gøre hans vilje. En sådan adfærd vil forøge lykken i jeres ægteskab umådeligt.

Som jeg har sagt, så vil I ønske at blive viet ét sted og kun ét sted. Det er i Herrens hus. I kan ikke give jeres ledsager en større gave end at blive viet i Guds hellige hus under den beskyttelse, der findes i det evige ægteskabs beseglende pagt. Der findes ingen fyldestgørende erstatning for det. Der bør ikke være nogen anden vej for jer.

Vælg omhyggeligt og med visdom. Den pige, I gifter jer med, vil være jeres for evigt. I vil elske hende, og hun vil elske jer gennem tykt og tyndt, gennem solskin og regn. Hun vil blive mor til jeres børn. Findes der noget større i verden, end at blive far til et dyrebart barn, en søn eller datter af Gud, vor himmelske Fader, et barn, vi har fået den jordiske forvaltnings ret til og ansvar for.

Hvor dyrebart er ikke et spædbarn. Hvor vidunderligt er ikke et barn. Hvor vidunderlig er ikke en familie. Lev værdigt til at blive en far, som jeres hustru og børn kan være stolte af.

Herren har bestemt, at vi bør giftes, at vi skal leve sammen i kærlighed og fred og harmoni, og at vi skal have børn og opdrage dem på hans hellige måde.

Og nu, mine kære unge mænd, I tænker måske ikke alvorligt over det nu. Men der vil komme et tidspunkt, hvor I vil blive forelskede. Det vil optage alle jeres tanker og udgøre det, som jeres drømme er gjort af. Gør jer værdige til at få den skønneste pige i hele verden. Hold jer selv værdige alle jeres livs dage. Vær gode og trofaste og venlige over for hinanden. Der er så megen bitterhed i verden. Vrede ord er skyld i så megen smerte og sorg. Troløshed fremkalder så mange tårer. Men der kan findes så megen lykke, hvis I gør en indsats for at behage jeres ledsager og har et overvældende ønske om at hygge om hende og gøre hende lykkelig.

Når alt kommer til alt, så er det netop det, som evangeliet drejer sig om. Gud har skabt familien. Den er grundlæggende. Måden at styrke nationerne på er ved at styrke hjemmene.

Jeg er overbevist om, at hvis vi så efter hinandens dyder og ikke efter hinandens laster, ville der findes meget mere lykke i vore medlemmers hjem. Der ville være langt færre skilsmisser, færre tilfælde af utroskab, mindre vrede og nag og strid. Der ville være mere tilgivelse, mere kærlighed, mere fred og mere lykke. Det er sådan, Herren ønsker det.

Unge mænd, nu er det tid til at berede sig til fremtiden. Og i den fremtid findes der for de fleste af jer en smuk, ung kvinde, hvis største ønske er at blive knyttet til jer i et forhold, som er evigt.

I vil ikke kende større lykke end den, der findes i jeres hjem. I vil ikke have noget større ansvar, end det I står over for i jeres hjem. Det bedste kendetegn på jeres succes i livet vil være kvaliteten af jeres ægteskab.

Må Gud velsigne jer, mine kære unge mænd. Jeg kan ikke ønske jer noget mere vidunderligt end den kærlighed, den fuldstændige, uforbeholdne kærlighed, som jeres ledsager kan give jer, den ledsager, som I er værdige til at få i enhver henseende. Dette valg vil være det vigtigste af alle de valg, I vil træffe i jeres liv.

Jeg beder om, at Himlen må tilsmile jer i de valg, I træffer, at I må være vejledt, at I må leve uden at fortryde noget. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver

Præsident Gordon B. Hinckley

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

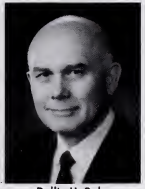

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

L. Aldin Porter

Joe J. Christensen

Monte J. Brough

W. Eugene Hansen

Jack H Goaslind

Harold G. Hillam

Earl C. Tingey

DE HALVFJERDS' FØRSTE KVORUM

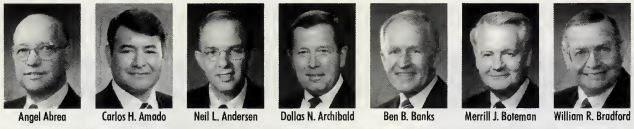

Angel Abrea | Carlos H. Amado | Neil L. Andersen | Dallas N. Archibald | Ben B. Banks | Merrill J. Bateman | William R. Bradford

F. Enzio Busche | John K. Carmack | Sheldon F. Child | D. Todd Christofferson | Gary J. Coleman | Spencer J. Condie | Gene R. Cook

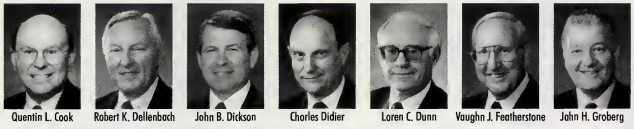

Quentin L. Cook | Robert K. Dellenbach | John B. Dickson | Charles Didier | Loren C. Dunn | Vaughn J. Featherstone | John H. Groberg

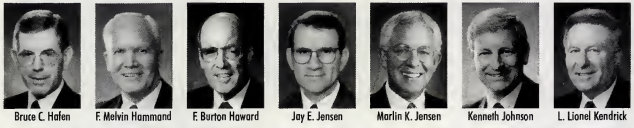

Bruce C. Hafen | F. Melvin Hammond | F. Burton Howard | Jay E. Jensen | Marlin K. Jensen | Kenneth Johnson | L. Lionel Kendrick

W. Rolfe Kerr | Yoshihiko Kikuchi | Cree-L Kofford | John M. Madsen | Lynn A. Mickelsen | Alexander B. Morrison | Dennis B. Neuenschwander

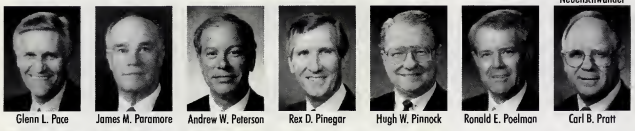

Glenn L. Pace | James M. Paramore | Andrew W. Peterson | Rex D. Pinegar | Hugh W. Pinnock | Ronald E. Poelman | Carl B. Pratt

Cecil O. Samuelson jun. | David E. Sorensen | Dieter F. Uchtdorf | Francisco J. Viñas | W. Craig Zwick

DE HALVFJERDS' ANDET KVORUM

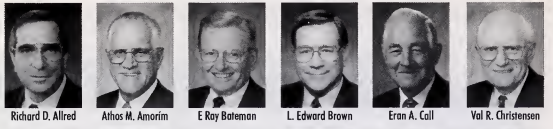

Richard D. Allred | Athos M. Amorim | E Ray Bateman | L. Edward Brown | Eran A. Call | Val R. Christensen

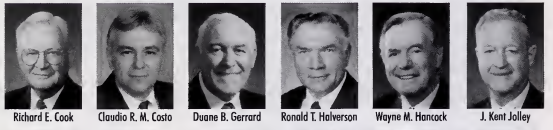

Richard E. Cook | Claudio R. M. Costa | Duane B. Gerrard | Ronald T. Halverson | Wayne M. Hancock | J. Kent Jolley

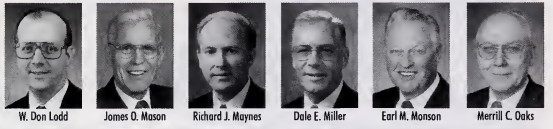

W. Don Ladd | James O. Mason | Richard J. Maynes | Dale E. Miller | Earl M. Monson | Merrill C. Oaks

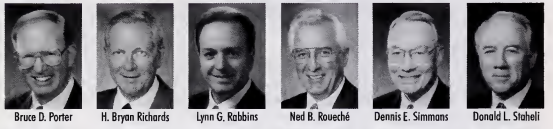

Bruce D. Porter | H. Bryan Richards | Lynn G. Robbins | Ned B. Roueché | Dennis E. Simmons | Donald L. Staheli

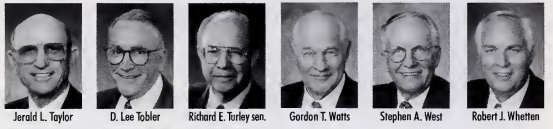

Jerald L. Taylor | D. Lee Tobler | Richard E. Turley sen. | Gordon T. Watts | Stephen A. West | Robert J. Whetten

Lance B. Wickman | Richard B. Wirthlin | Ray H. Wood

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

Richard C. Edgley
Førsterådgiver

H. David Burton
Præsiderende biskop

Keith B. McMullin
Andenrådgiver

Mødet søndag formiddag
Den 5. april 1998

Se til Gud og lev

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Når som helst vi har en tendens til at føle os nedslået af livets slag, så lad os huske, at andre har gået samme vej, har holdt ud og derefter har overvundet situationen.

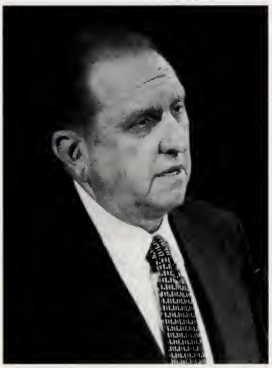

Jeg indleder mit budskab denne formiddag med et spørgsmål: Har I nogensinde været på ferie med hele jeres familie? Hvis ikke, så venter der et par overraskelser, når I gør det. Min hustru og jeg var for nogle år siden sammen med vore børn, deres ægtefæller og børnebørnene i Disneyland i det sydlige Californien. Da vi var forbi indgangen til den berømte forlystelsespark, styrtede gruppen hen til det, der på det tidspunkt var den nyeste attraktion – *Star Tours* (rumrejsen). Man går ind i en model af en raket, indtager sin plads og strammer sikkerhedsselen. Lige pludselig begynder hele raketten at ryste voldsomt. Jeg tror, at den mekaniske stemme, der høres fra højtaleren, kalder det for »kraftig turbulens.« (Jeg er aldrig vendt tilbage til denne berømte attraktion. Jeg får al den virkelige turbulens, som jeg behøver, ved at flyve fra sted til sted, mens jeg passer mine opgaver).

Efter nogle minutter, hvor vi kom til hægterne igen, gik vi hen til attraktionen med den længste kø. Den hedder *Splash Mountain* (Plask og sprøjt-bjerget). Køen snoede sig flere gange rundt om forlystelsen. Musikken, der kom ud fra højtalerne til den ventende mængde, havde denne tekst:

Zip-a-dee doo-dah, zip-a-dee-ay,
Hvor er det en herlig dag i dag!
Masser af solskin på vej til mig,
Zip-a-dee doo-dah, zip-a-dee-ay![1]

Nu var vi klar til at gå om bord på en båd, som ville føre os hen til et lodret fald, der fremkaldte skrig hos passagererne i båden foran os, da den styrtede ned af vandfaldet og gled hen og standsede i vandet længere nede. Men lige før det store dyk så jeg på væggen et lille skilt, som indeholdt en dybsindig tanke: »Man kan ikke løbe væk fra problemer; intet sted er så langt borte!«

Disse enkle ord har jeg ikke glemt. De vedrører ikke kun temaet for *Splash Mountain*, men gælder også for vores rejse i livet.

Livet er en erfaringens skole, en prøvetid. Vi lærer, når vi bærer vore lidelser og gennemlever vores hjertesorg.

Når vi tænker over det, vi alle kan blive udsat for – sygdom, ulykke, død og en mængde andre udfordringer – så kan vi som Job fordums sige: »Det er mennesket selv, der avler elendighed.«[2] Job var en »retsindig og retskaffen og gudfrygtig mand, der holdt sig fra det, der var ondt.«[3] Job, der var gudfrygtig i sin opførsel og ret velstillet, skulle klare en prøve, der kunne have ødelagt enhver. Berøvet sine ejendele, foragtet af sine venner, ramt af lidelser, knust over tabet af sin familie, lød opfordringen til ham: »Forband Gud, og dø!«[4] Han modstod fristelsen og erklærede helt inde fra sin ædle sjæl: »Også nu har jeg mit vidne i himlen, min forsvarer i det højeste.«[5]

»Dog ved jeg, at min løser lever.«[6] Job bevarede sin tro.

Man kan trygt regne med, at ingen person nogensinde har levet fuldstændig fri for lidelser og prøvelser, og der har heller aldrig været en periode i menneskehedens historie, som ikke havde sin fulde andel af uroligheder, forfald og elendighed.

Når livets vej tager en ubehagelig drejning, er man fristet til at spørge: »Hvorfor mig?« Selvanklage er almindeligt, selv når vi ingen kontrol havde over vores problem. Nogle gange synes der intet lys at være for enden af tunnelen, intet daggry der kan bryde nattens mørke. Vi føler os omgivet af smerterne fra knuste hjerter, skuffelserne fra knuste drømme og desperationen fra forsvundne håb. Vi tilslutter os den bibelske bøn: »Er der ikke balsam i Gilead . . . ?«[7] Vi føler os forladte, sønderknuste og alene.

Til alle, der er fortvivlede, lad mig da tilbyde den forsikring, der står i salmen: »Om aftenen slår gråden sig ned, om morgenen er der jubel.«[8]

Når som helst vi har en tendens til at føle os nedslået af livets slag, så lad os huske, at andre har gået samme vej, har holdt ud og derefter har overvundet situationen.

Der synes at være en uendelig mængde problemer til os alle. Vores problem er, at vi ofte forventer øjeblikkelige løsninger og glemmer, at den himmelske dyd, tålmodighed, ofte er nødvendig.

Lyder nogen af følgende udfordringer bekendte for jer:

- Handicappede børn.
- En af vore kæres bortgang.
- Fyringsrunder.
- Forældelse af vore færdigheder.
- En søn eller datter på afveje.
- Mentale eller følelsesmæssige sygdomme.
- Ulykker.
- Skilsmisse.
- Misbrug.
- Uoverkommelig gæld.

Listen er endeløs. I verden i dag er der nogle gange en tendens til at føle sig koblet af – tilmed isoleret – fra Giveren af alle gode gaver. Vi bekymrer os over at skulle gå alene. Vi spørger: »Hvordan kan vi klare det?« Det, der bringer den største trøst, er evangeliet.

Fra smertens seng, fra den tårevædede pude bliver vi løftet mod himlen af den guddommelige erklæring og det dyrebare løfte: »Jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke.«[9]

En sådan trøst er uvurderlig, mens vi følger livets vej med dens mange forgreninger og sving. Denne forsikring kommer sjældent med blinkende lys eller med høj røst. Åndens sprog er snarere blidt, stille, opløftende for hjertet og beroligende for sjælen.

For at vi ikke skal tvivle på Herren i forbindelse med vore problemer, så lad os huske, at Guds visdom kan se tåbelig ud for mennesker, men den største lektie, vi kan lære her på jorden, er, at når Gud taler, og et menneske adlyder, så vil det menneske altid have ret.

Tishbitten Elias' oplevelse er et eksempel på denne sandhed. Midt i en forfærdelig hungersnød, tørke og fortvivlelsen over sult, lidelser og måske tilmed død, »kom Herrens ord til ham: ›Gå nu til Sarepta ... og slå dig ned dér. Jeg har givet en enke dér befaling om at sørge for dig.‹«[10]

Profeten Elias tvivlede ikke på Herren. »Så gik han til Sarepta, og da han kom til indgangen til byen, gik der netop en enke og samlede brænde. Han kaldte på hende og sagde: ›Hent lidt vand til mig i en krukke, så jeg kan få noget at drikke.‹

Da hun gik for at hente det, kaldte han på hende og sagde: ›Tag også et brød med til mig!‹

Hun svarede: ›Så sandt Herren din Gud lever: Jeg ejer ikke et brød! Jeg har kun en håndfuld mel i krukken og en smule olie i kanden. Nu er jeg ved at samle et par stykker brænde, og så går jeg hjem og bager brød til mig og min søn; når vi har spist det, kan vi lægge os til at dø.‹

Men Elias sagde til hende: ›Du skal ikke være bange! Gå hjem og gør, som du har sagt, men bag først et lille brød til mig, og kom herud med det; bagefter kan du lave noget til dig selv og din søn.

For dette siger Herren, Israels Gud: Krukken skal ikke blive tom for mel og kanden ikke mangle olie, før Herren lader det regne på jorden.‹«[11]

Hun tvivlede ikke på dette usandsynlige løfte. »Så gik hun bort og gjorde, som Elias havde sagt. Og både han og hun og hendes familie fik føden i lang tid. Krukken blev ikke tom for mel, og kanden kom ikke til at mangle olie, efter det ord, Herren havde talt ved Elias.«[12]

Lad os nu hurtigt bladre fremad i historiens sider til den særlige nat, hvor hyrderne var hos deres hjord og hørte dette hellige udsagn: »Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren.«[13]

Med barnets fødsel i Betlehem kom en stor gave – en magt større end våben, en rigdom mere varig end Cæsars mønt. Det profetiske løfte blev opfyldt; Kristus-barnet var født.

Den hellige optegnelse fortæller, at drengen »Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.«[14] Senere nævner en enkel sætning, at »Jesus færdedes overalt og gjorde vel.«[15]

Ud af Nazaret og ned gennem tiden kommer hans fremragende eksempel, hans velkomne ord, hans guddommelige gerninger. De giver tålmodighed til at udholde trængsler, styrke til at bære sorg, mod til at se døden i øjnene og selvtillid til at klare livet. I denne verden med kaos, prøvelser og usikkerhed har vores behov for denne guddommelige vejledning aldrig være mere desperat.

Lektierne fra Nazaret, Kapernaum, Jerusalem og Galilæa overskrider afstande, tidens gang og vores begrænsede forståelse, når de giver sørgmodige hjerter lys og håb. Forude lå Getsemane Have og bakken Golgata.

Den bibelske beretning lyder: »Da kom Jesus med dem til et sted,

der hedder Getsemane, og han sagde til disciplene: ›Sæt jer her, mens jeg går derhen og beder.‹

Så tog han Peter og [Jakob og Johannes] med sig. Og han blev grebet af sorg og angst.

Da sagde han til dem: ›Min sjæl er fortvivlet til døden. Bliv her og våg sammen med mig!‹

Og han gik lidt længere væk, faldt ned på sit ansigt og bad:«[16]

»›Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din.‹

Da viste en engel fra himlen sig for ham og styrkede ham.

I sin angst bad han endnu mere indtrængende, og hans sved blev som bloddråber, der faldt på jorden.«[17]

Hvilke lidelser, hvilket offer, hvilken angst han gennemgik for at sone for verdens synder!

Til vores gavn skrev digteren:

I ungdommens vår er jorden
som en dag med latter og sang.
Sjælen er glad og hjertet let,
hører ej mørke toners klang.
Ukendt for os i vårens dans,
skjult bag aftenhimlens glans
ligger en have, vi må se –
og den hedder Getsemane

Vi går ad støvede veje
og følger vor Herres stemme.
Trods bristede drømme og håb
så må vi ham aldrig glemme.
Hvis vi vil tilbage til Gud,
lyder budet: Hold trofast ud.
Menneskets håb og livsbane
går igennem Getsemane.[18]

Verdens Frelsers mission på jorden nærmede sig hastigt sin ende. Forude lå Golgatas kors, forfærdelige gerninger udført af dem, som tørstede efter Guds Søns blod. Hans guddommelige svar er en enkel, men umådelig betydningsfuld bøn: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«[19]

Afslutningen kom: »›Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.‹ Da han havde sagt det,«[20] døde den store Forløser. Han blev begravet i en grav. Han opstod om morgenen den tredje dag. Han blev set af sine disciple. Ord, der stadig genlyder fra denne skelsættende begivenhed tværs gennem tidens gang og selv i dag bringer vores sjæl trøst, overbevisning, balsam, vished: »Han er ikke her; han er opstået.«[21] Opstandelsen blev en realitet for alle.

Sidste uge fik jeg et trosfremmende brev fra Laurence M. Hilton. Lad mig fortælle jer beretningen om at overleve personlig tragedie med tro, uden at tvivle.

I 1892 drog Thomas og Sarah Hilton, Laurences bedsteforældre, til Samoa, hvor Thomas blev indsat som missionspræsident efter deres ankomst. De medbragte en nyfødt datter; de fik to sønner, mens de var på mission dér. Det var tragisk, men alle tre døde på Samoa, og i 1895 vendte bror og søster Hilton barnløse hjem fra deres mission.

David O. McKay var en ven af familien og var dybt rørt over deres tab. I 1921 blev ældste McKay ledsaget af ældste Hugh J. Cannon på en verdensomrejse for at besøge Kirkens medlemmer i mange lande, og de kom til Samoa. Før ældste McKay rejste, havde han lovet søster Hilton, der nu var enke, at han personligt ville besøge hendes tre børns grave. Jeg læser det brev op, som David O. McKay skrev til hende fra Samoa:

»Kære søster Hilton

Netop da den nedadgående sols stråler sidst på eftermiddagen rørte toppene af de høje kokospalmer,

onsdag den 18. maj 1921, stod et selskab på fem med bøjede hoveder foran den lille Fagali'i Kirkegård ... Vi var der, som du husker, på grund af et løfte, som jeg gav dig, før jeg rejste hjemmefra.

Gravene og stenene er velbevarede ... Jeg gengiver her en kopi, som jeg skrev, mens jeg stod ... uden for muren, der omgiver stedet.

Janette Hilton
Født 10. sept. 1891
Død 4. juni 1892
›Hvil i fred, kære Jennie‹

George Emmett Hilton
Født 12. okt. 1894
Død 19. okt. 1894
›Må din søvn være fredfyldt‹

Thomas Harold Hilton
Født 21. sept. 1892
Død 17. marts 1894
›Hvil her på bakken, hvil dig‹

Da jeg så på disse tre små grave, prøvede jeg at forestille mig, hvad du måtte gennemgå i dine unge år som mor her på Samoa. Da jeg gjorde dette, blev de små sten til monumenter, ikke blot over de små børn, der hviler under dem, men også over en mors tro og hengivenhed over for evige principper om sandheden og livet. Søster Hilton, dine tre små har i tavshed på en yderst overbevisende og effektiv måde fortsat din ædle missionsgerning, der begyndte for næsten 30 år siden, og de vil fortsætte lige så længe, som der er blide hænder, der sørger for deres sidste jordiske hvilested.

Kærlige hænder lukkede deres døde øjne,
kærlige hænder lagde deres legeme smukt til rette.
Indfødte hænder udsmykkede deres ydmyge grav.
Fremmede ærede dem, og fremmede sørgede over dem.
Tofa Soifua (farvel)
David O. McKay«

Denne rørende beretning bringer det sørgende hjerte den »fred, som overgår al forstand.«[22] Vor himmelske Fader lever. Herren Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. Han vejledte profeten Joseph Smith. Han vejleder sin profet i dag, præsident Gordon B. Hinckley. Om denne sandhed bærer jeg dette personlige vidnesbyrd.

Det er min bøn, at vi må udholde vores sorg, bære vore byrder og se vores frygt i øjnene – ligesom vor Frelser gjorde. Jeg ved, at han lever. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Ray Gilbert, © 1945 Walt Disney Music Company.
2. Job 5:7.
3. Job 1:1.
4. Job 2:9.
5. Job 16:19.
6. Job 19:25.
7. Jer 8:22.
8. Sl 30:5.
9. Jos 1:5.
10. 1 Kong 17:8-9.
11. 1 Kong 17:10-14.
12. 1 Kong 17:15-16.
13. Luk 2:10-11.
14. Luk 2:52.
15. ApG 10:38.
16. Matt 26:36-39.
17. Luk 22:42-44.
18. Ella Wheeler Wilcox: »Gethsemane,« i *Sourcebook of Poetry*, red. Al Bryant, 1968, s. 435.
19. Luk 23:34.
20. Luk 23:46.
21. Matt 28:6.
22. Fil 4:7.

Er du frelst?

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Således som sidste dages hellige benytter ordene »frelst« eller »frelse« er der mindst seks forskellige betydninger.

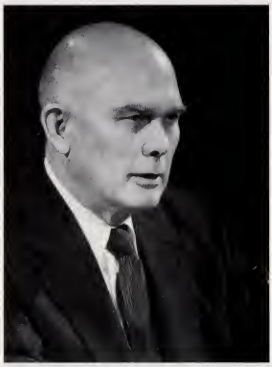

Hvad siger vi, når nogen spørger os: »Er du frelst?« Dette spørgsmål, der er så almindeligt i samtaler med nogle kristne, kan være forvirrende for medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, fordi det ikke er vores normale måde at tale på. Vi har en tendens til at tale om »frelst« eller »frelse« som en fremtidig begivenhed snarere end noget, der allerede er opnået.

Gode kristne tillægger sommetider nogle evangeliske nøglebegreber, som *frelst* eller *frelse*, forskellige betydninger. Hvis vi svarer i henhold til det, som den spørgende sandsynligvis mener med spørgsmålet, om vi er »frelst«, så må vores svar være »ja.« Hvis vi svarer i henhold til de forskellige betydninger, vi lægger i ordene *frelst* eller *frelse*, vil vores svar være enten »ja« eller »ja, men på visse betingelser.«

Som jeg forstår det, de gode kristne, som bruger disse ord, mener, er vi »frelst«, når vi oprigtigt erklærer eller bekender, at vi har accepteret Jesus Kristus som vores personlige Herre og Frelser. Denne betydning hviler på de ord, som apostlen Paulus belærte de kristne om på hans tid:

»For hvis du med din mund bekender, at Jesus er Herre, og i dit hjerte tror, at Gud har oprejst ham fra de døde, skal du frelses.

For med hjertet tror man til retfærdighed, med munden bekender man til frelse« (Rom 10:9-10).

For sidste dages hellige betyder ordene *frelst* og *frelse* i denne lærdom et gældende pagtsforhold med Jesus Kristus, hvor vi sikres frelse fra konsekvenserne af synd, hvis vi er lydige. Enhver oprigtig sidste dages hellig, er »frelst« i henhold til denne betydning. Vi er blevet omvendt til Jesu Kristi gengivne evangelium, vi er gået gennem omvendelsen og dåben, og vi har fornyet vore dåbspagter ved at deltage i nadveren.

Således som sidste dages hellige benytter ordene »frelst« eller »frelse« er der mindst seks forskellige betydninger. I henhold til nogle af disse betydninger er vores frelse sikret – vi er allerede frelst. I andre betydninger må frelse omtales som en fremtidig begivenhed (fx 1 Kor 5:5) eller som betinget af en fremtidig begivenhed (fx Mark 13:13). Men i alle disse betydninger er frelse i og ved Jesus Kristus.

For det første er alle dødelige gennem Jesu Kristi opstandelse frelst fra en permanent død. »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22).

Med hensyn til frelse fra synd og konsekvenserne af synd er vores svar på spørgsmålet om, hvorvidt vi er blevet frelst eller ej, et »ja, men på visse betingelser.« Vores tredje trosartikel erklærer vores tro:

»Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger« (Trosartiklerne 1:3).

Mange vers i Bibelen erklærer, at Jesus kom for at borttage verdens synder (fx Joh 1:29; Matt 26:28). Det Nye Testamente henviser ofte til Guds nåde og til frelse ved nåde (fx Joh 1:17; ApG 15:11; Ef 2:8). Men det indeholder også mange specifikke befalinger om personlig opførsel og mange henvisninger til betydningen af gerninger (fx Matt 5:16; Ef 2:10; Jak 2:14-17). Herudover belærte Frelseren os om, at vi må holde ud til enden for at blive frelst (se Matt 10:22; Mark 13:13).

Baseret på Bibelens samlede lærdomme og uddybende forklaringer i nutidige åbenbaringer vidner vi om, at renselse fra synd gennem Kristi forsoning er betinget af den individuelle synders tro, som skal tilkendegives ved lydighed over for Herrens befaling om at omvende sig, blive døbt og modtage Helligånden (se ApG 2:37-38). »Sandelig, sandelig siger jeg dig,« belærte Jesus os, »den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh 3:5; se også Mark 16:16; ApG 2:37-38). Troende, som har gennemgået denne påkrævede genfødsel ved hjælp af dem, som har myndighed, er allerede blevet frelst fra synd på visse *betingelser*, men de vil ikke blive frelst *endeligt*, før de har fuldendt deres jordiske prøvestand med den nødvendige vedvarende omvendelse, trofasthed, tjeneste og udholdenhed til enden.

Nogle kristne beskylder sidste dages hellige, som kommer med dette svar, for at fornægte Guds nåde ved at hævde, at de kan udvirke deres egen frelse. Vi besvarer denne beskyldning med ordene fra to profeter fra Mormons Bog. Nephi

sagde: »Thi vi arbejder flittigt ... for at få vore børn ... til at tro på Kristus og blive forsonet med Gud; thi vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst« (2 Nephi 25:23). Og hvad er »alt, hvad vi formår at gøre«? Det omfatter helt bestemt omvendelse (se Alma 24:11) og dåb, at holde befalingerne og holde ud til enden. Moroni bønfaldt: »Ja, kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham og fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt; og dersom I fornægter jer selv alt, hvad der er ugudeligt samt elsker Gud af hele jeres magt, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så at I gennem hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus« (Moroni 10:32).

Vi bliver ikke frelst *i* vore synder – i betydningen af at blive frelst betingelsesløst ved at bekende Kristus og derpå, uvægerligt, begå synder resten af livet (se Alma 11:36-37). Vi bliver frelst *fra* vore synder ved ugentlig fornyelse af vores omvendelse og renselse gennem Guds nåde og hans velsignede frelsesplan (se 3 Nephi 9:20-22).

Spørgsmålet om, hvorvidt en person er blevet frelst, formuleres nogle gange med, om denne person er blevet »født på ny.« At blive »født på ny« er en velkendt vending i *Bibelen* og i *Mormons Bog*. Som tidligere nævnt belærte Jesus om, at medmindre man er »født på ny« (Joh 3:3) af vand og ånd, kan man ikke komme ind i Guds rige (se Joh 3:5). Mormons Bog indeholder mange belæringer om nødvendigheden af at være »født pånyy« eller »født af Gud« (Mosiah 27:25, se vers 24-26; Alma 36:24, 26; Moses 6:59). Som vi forstår disse skriftsteder, er vores svar på, hvorvidt vi er blevet født pånyy, helt klart »ja.« Vi blev født pånyy, da vi indgik et pagtsforhold med vor Frelser ved at blive født af vand og ånd samt ved at påtage os Jesu Kristi navn. Vi kan forny den genfødsel hver sabbatsdag, når vi nyder nadveren.

Sidste dages hellige bekræfter, at de, der er blevet født pånyy på denne måde, er åndeligt fødte sønner og døtre af Jesus Kristus (se Mosiah 5:7; 15:9-13; 27:25). Ikke desto mindre må vi for at opnå de tiltænkte velsignelser ved denne genfødte tilstand stadig overholde vore pagter og holde ud til enden. I mellemtiden er vi gennem Guds nåde blevet født pånyy som nye skabninger med en ny åndelig herkomst og med udsigt til en storslået arv.

En fjerde betydning af at være frelst er at være frelst fra det mørke, der er uvidenhed om Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus, og om formålet med livet og om mænds og kvinders skæbne. Evangeliet, som er bekendtgjort for os gennem Jesu Kristi lærdomme, har givet os denne frelse. »Jeg er verdens lys,« belærte Jesus, »den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys« (Joh 8:12).

For sidste dages hellige kan det, at være »frelst«, også betyde at være frelst eller udfriet fra den anden død (hvilket er den endelige åndelige død) ved en forsikring om et rige af herlighed i den tilkommende verden (se 1 Kor 15:40-42). Ligesom opstandelsen er universel, bekræfter vi, at hver eneste person, der har levet på denne jord – bortset fra ganske få – er sikret en frelse i denne betydning. Vi læser i nutidig åbenbaring:

»Og dette er evangeliet, glædesbudskabet ...

At han kom til verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for verden og bære dens synder og helliggøre og rense den for al uretfærdighed,

for at alle, som Faderen har givet i hans magt og skabt gennem ham, *kunne blive frelst ved ham*,

som herliggør Faderen og *frelser hans hænders hele værk* med undtagelse af disse fortabelsens børn, som fornægter Sønnen, efter at Faderen har åbenbaret ham« (L&P 76:40-43).

Profeten Brigham Young undervíste i den lære, da han erklærede, at »alle, som ikke synder nådens dag væk og bliver Djævelens engle, vil blive bragt frem for at arve et rige af herlighed« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 288). Denne betydning af »frelst« ophøjer hele menneskeheden gennem vor Herre og Frelser Jesu Kristi

nåde. I denne betydning af ordet bør alle svare: »Ja, jeg er frelst. Pris Gud for evangeliet og hans Søns gave og nåde!«

Endelig bruges ordene *frelst* eller *frelse* også på en anden måde, som er enestående for de sidste dages hellige, til at betegne ophøjelse eller evigt liv (se Abraham 2:11). Dette omtales sommetider som »fylden af frelse« (fx McConkie, *The Mortal Messiah*, 1:242). Denne frelse kræver mere end omvendelse og dåb med den rette præstedømmemyndighed. Den kræver også indgåelse af hellige pagter, herunder evigt ægteskab, i Guds templer, og trofasthed mod disse pagter ved at holde ud til enden. Hvis vi kan bruge ordet *frelse* til at betyde »ophøjelse«, så er det for tidligt for nogen af os at sige, at vi er blevet »frelst« i livet her på jorden. Denne herlige tilstand kan kun komme efter den endelige dom af ham, der er den store Dommer over levende og døde.

Jeg har foreslået, at det umiddelbare svar på spørgsmålet om, hvorvidt et trofast medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er frelst eller født påny, må være et inderligt »ja«. Vores pagtsforhold med vores Frelser placerer os i den tilstand af »frelst« eller »født påny«, som menes af dem, der stiller dette spørgsmål. Nogle nutidige profeter har også brugt »frelse« eller »frelst« i den samme nutidige betydning. Præsident Brigham Young erklærede:

»Det er frelse nu og Helligåndens indflydelse nu, som vi behøver hver dag til at bevare os i frelsens tilstand ...

Jeg ønsker frelse nu ... Livet er til for os, og det er op til os at modtage det i dag og ikke vente på tusindårsriget. Lad os følge en kurs, der frelser os i dag« (*Discourses of Brigham Young*, s. 15-16). Præsident David O. McKay talte om Jesu Kristi åbenbarede evangelium i samme nutidsform som »frelse *her* – her og nu« (*Gospel Ideals*, udgivet af *Improvement Era*, Salt Lake City, 1953).

Jeg vil afslutte med at drøfte et andet vigtigt spørgsmål, som medlemmer og ledere af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige stilles af andre: »Hvorfor sender I missionærer ud for at forkynde for andre kristne?« Nogle gange stilles dette spørgsmål af nysgerrighed og nogle gange i vrede.

Min mest mindeværdige oplevelse i forbindelse med det spørgsmål fandt sted for nogle år siden i det, vi dengang kaldte Østblokken. Efter mange år med kommunistisk fjendtlighed over for religion fik disse lande pludselig og mirakuløst en vis grad af religionsfrihed. Da den dør åbnedes, sendte mange kristne trosretninger missionærer ud. Som en del af vores forberedelse til at gøre dette sendte Det Første Præsidentskab medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum ud for at møde regerings- og kirkeledere i disse lande. Vores opgave var at præsentere os og at forklare, hvad vore missionærer ville gøre.

Ældste Russell M. Nelson og jeg besøgte lederen af den Ortodokse Kirke i et af disse lande. Her var en mand, som havde været med til at holde kristendommens lys tændt i de mørke årtier med kommunistisk undertrykkelse. Jeg skrev i min dagbog, at han var et varmt og elskværdigt menneske, der gjorde et dybt indtryk på mig som en Herrens tjener. Jeg nævner dette, så I ikke tror, at der var nogen følelse af arrogance eller ordstrid i vores samtale, der varede næsten en time. Vores besøg var behageligt og hjerteligt og fyldt af den velvilje, der altid bør karakterisere samtaler mellem mænd og kvinder, der elsker Herren og søger at tjene ham, hver især i henhold til hans eller hendes egen forståelse.

Vores vært fortalte os om sin kirkes aktiviteter i perioden med kommunistisk undertrykkelse. Han beskrev de forskellige vanskeligheder, som hans kirke og dens virke nu oplevede, hvor de kom ud af denne periode og søgte at genvinde deres tidligere position i samfundslivet og folkets hjerter. Vi præsenterede os og vore grundlæggende holdninger. Vi forklarede, at vi snart ville sende missionærer til hans land, og fortalte ham, hvordan de ville arbejde.

Han spurgte: »Vil jeres missionærer kun forkynde for ikke-troende, eller vil de også forsøge at forkynde for de troende?« Vi svarede, at vores budskab var til alle, troende såvel som ikke-troende. Vi kom med to grunde til dette svar – det ene, at det var et princip, og det andet, at det var af praktiske årsager. Vi fortalte ham, at vi forkyndte for troende så vel som for ikke-troende, fordi vores budskab, det genoprettede evangelium, er et vigtigt tillæg til hele menneskehedens kundskab, lykke og fred. Rent praktisk forkynder vi for troende såvel som for ikke-troende, fordi vi ikke kan se forskel. Jeg husker, jeg spurgte denne fremtrædende leder: »Når du står foran en forsamling og ser på folks ansigter, kan du så se forskel på dem, der er virkelig troende, og dem, der ikke er?« Han smilede lidt skævt, og jeg fornemmede en indrømmelse af, at han forstod argumentet.

Gennem missionærer og medlemmer går budskabet om det genoprettede evangelium ud til hele verden. For de ikke-kristne vidner vi om Kristus og fortæller om hans gengivne evangeliums lærdomme og ordinanser. For kristne gør vi det samme. Selv om en kristen er blevet »frelst« i den almindelige enkle betydning, som vi tidligere beskrev, så underviser vi dem i, at der stadig er mere at lære og mere at erfare. Som præsident Hinckley for nylig sagde: »Vi argumenterer ikke. Vi debatterer ikke. Vi siger derfor ganske enkelt til andre: ›Bring alt det gode, som I har, og lad os se, om vi kan føje noget til det‹« (Præsident Gordon B. Hinckley, »The BYU Experience,« BYU Devotional, 4. november 1997).

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tilbyder alle Guds børn muligheden for at lære om fylden af Jesu Kristi evangelium, som det er gengivet i disse de sidste dage. Vi tilbyder alle det privilegium at modtage alle frelsens og ophøjelsens ordinanser.

Vi opfordrer alle til at høre dette budskab, og vi opfordrer alle, som modtager Åndens bekræftende vidnesbyrd, om at følge det. Disse ting er sande. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Børn og familien

Ældste W. Eugene Hansen
De Halvfjerds' Præsidium

Stærke familiebånd kommer ikke af sig selv. Det tager tid, det kræver viljestyrke, det kræver bøn, og det kræver arbejde.

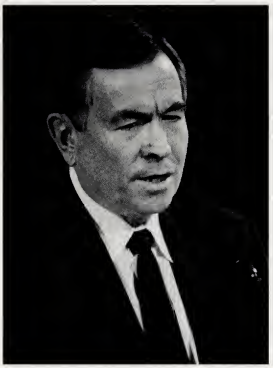

Når vi læser i skrifterne, ser vi tydeligt Herrens kærlighed til børn. Og det er let forståeligt: »Sønner (børn, o.a.) er en gave fra Herren« (SI 127:3).

Frelseren gjorde det i Det Nye Testamente klart, hvor alvorligt det er at skade eller såre »disse små« – for den, som gør dette, som der står skrevet hos Matthæus, »var bedre tjent med at få en møllesten hængt om halsen og sænket i havets dyb« (Matt 18:6).

En af de mest rørende scener, som findes nedskrevet i Mormons Bog – der er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus – fandt sted, da den opstandne Herre viste sig for nephiterne, som boede på den vestlige halvkugle på Frelserens tid. Her betjente han med stor nænsomhed de små børn.

Vi læser, hvordan Jesus stod midt iblandt dem. Han befalede folket at bringe deres små børn til ham, og han knælede blandt dem og bad til Faderen for dem. De ord, som han talte, var så hellige, at de ikke kunne skrives. Han græd og tog børnene, en for en, og velsignede dem.

Da mængden kiggede op mod himlen, så de himlene åbne sig – engle viste sig og steg ned. Børnene blev omgivet af ild, og engle betjente dem.

Når vi erkender den kærlighed, som Herren nærer til små børn, er det ikke overraskende, at de, som repræsenterer Herren på jorden i dag, har talt både tydeligt og magtfuldt om det ansvar, som forældre har over for deres børn.

Jeg henviser til det dokument, som Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd har kaldt *Familien: En proklamation til verden.* Her læser vi:

»Ægtemand og hustru har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn ... Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlydige samfundsborgere, uanset hvor de bor. Ægtemænd og hustruer – mødre og fædre – vil over for Gud blive holdt ansvarlige for udførelsen af disse forpligtelser« (*Stjernen*, jan. 1996, s. 101).

Dette er meget alvorsfulde og nøgterne ord, især set i lyset af det angreb, som vi ser på de traditionelle værdier, og den virkning, som dette angreb har på familien. Det bliver tydeligt, at der må gøres meget for at vende denne tendens, som fortsætter med at sætte familien i farezonen.

Samfundet vender sig i desperation til verdslige løsninger. Sociale programmer iværksættes i stor stil. Regeringsorganer involveres for at sørge for offentlige midler og programmer i et forsøg på at standse disse ødelæggende tendenser. Selv om der opnås sporadisk succes, så er den almindelige tendens fortsat alarmerende. Jeg vil fremsætte den påstand, at hvis der skal ske en virkelig og varig ændring, vil det kun ske, hvis vi vender tilbage til vores åndelige grundlag. Vi må lytte til profeternes råd.

Jeg henviser atter til proklamation om familien, nutidig åbenbaring: »Familien er indstiftet af Gud. Børn har ret til at blive født inden for ægteskabets rammer og blive opdraget af en far og en mor, som ærer deres ægteskabsløfter med fuldstændigt troskab. Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser. I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere. Uarbejdsdygtighed, dødsfald eller andre omstændigheder kan nødvendiggøre individuelle tilpasninger. Den øvrige familie bør hjælpe til, når der er behov herfor.«

Når vi overvejer disse inspirerede ord, anerkender jeg den velsignelse det er at blive opdraget i et godt hjem. Et hjem, hvor forældrene mere koncentrerer sig om de børn, som Gud gav dem end om at opnå verdslige besiddelser.

Jeg var det næstældste barn i en familie med 8 børn. Vi boede på en lille gård i det nordlige Utah.

Pengene var knappe, og jeg blev derfor velsignet med nødvendigheden af at lære at arbejde i en ung alder. For i virkeligheden krævede den begrænsede indtægt, at alle vi børn var sparsommelige og bidrog til familiens økonomi, så snart vi var gamle nok. Om emnet dovenskab havde min far et yndlingscitat: »Der er intet så kedeligt som dovenskab, fordi du kan ikke tage en pause og hvile dig.«

Selv om tiderne har ændret sig, er principperne stadig de samme. Forældre i dag må give hvert af deres børn muligheder for at bidrage til familiens velbefindende. I en sådan familie er børn mere glade, og der er en kærlig ånd og fællesskab i hjemmet.

Jeg lærte på den lille gård, at penge og besiddelser ikke er nøglen til lykke og succes. Der må selvfølgeligt være tilstrækkeligt til at sørge for de grundlæggende behov, men penge i sig selv resulterer sjældent, hvis nogensinde i lykke.

Vores gård gav os også mulighed for at lære ydmyghed. Det virkede som om, at når vi havde haft en god høst og priserne var høje, ville en tidlig frost eller haglstorm sørge for at trimme vores indtægt ned til et niveau, hvor vi kun lige med nød og næppe kunne klare os.

Jeg hørte mere end en gang min far sige: »Jeg har ikke noget mod at blive uddannet i de hårde tævs skole – det er repetitionskurserne, som jeg hele tiden må gennemgå, der gør det så slemt.«

Selv med den konstante finansielle udfordring havde vi stadig et godt liv. Der var kærlighed i vores hjem. Hjemmet var det sted, hvor vi havde lyst til at være. Det var godt for os ikke at få opfyldt alle vores egne ønsker, så andre i familien kunne få opfyldt deres behov.

Vores dagligstuemøbler ville aldrig være kommet på forsiden af *Bo Bedre*, men vi havde to meget betydningsfulde møbler. Et piano og en reol. Hvor var disse to noget enkle ejendele dog betydningsfulde i udviklingen af de produktive evner og interesser, som er så vigtige i vore første år.

Påvirkningen fra god musik og gode bøger blev videreført til den næste generation. Selv fjernsynet har ikke erstattet pianoet og reolen i vores familieliv.

Vi var også velsignet med en mor og en far, der arbejdede sammen som lige partnere i dette meget vigtige ansvar, som det er at opdrage en familie. Jeg lærte virkelig meget af at se dem undervise deres børn på den mest effektive måde – gennem eksemplet.

Min far lærte mig om

- pligt og næstekærlighed, når jeg så ham forlade sit eget arbejde mange gange for at hjælpe medlemmer af wardet.
- tro, når jeg lyttede til hans bønner og så ham give præstedømmevelsignelser til familiens medlemmer og andre.
- kærlighed, når jeg så ham sørge for sine forældre på deres ældre dage.
- standarder, når han brugte erfaring og aktuelle begivenheder til at undervise mig om den vej, som han forventede, jeg fulgte.
- pålidelighed, da han købte et vækkeur til mig og derpå tildelte mig fem køer, som skulle malkes både morgen og aften, mens jeg gik i gymnasiet.

Han lærte mig om retskaffenhed, da jeg i sandhed kan sige, at jeg aldrig har set ham gøre noget uærligt.

Min mor lærte mig også mange ting. Hun lærte mig

- sparsommelighed, idet hun efterlevede det gamle pionerordsprog: Brug det, slid det, nøjes med det eller klar dig uden;
- offer, når jeg ofte så hende gå foruden, så hendes børn kunne få;
- dyd, når hun tidligt fortalte sine børn om sin forventning om, at de var og forblev moralsk rene;
- kærlighed, når jeg så og følte min mors kærlighed i vores hjem;
- venlighed, når jeg i ærlighed kan sige, at jeg aldrig har set hende gøre noget uvenligt.

Jeg takker Herren for kærlige forældre, som underviste både i åndelige og moralske værdier, og som klogt gjorde det klart, at der var visse ting, som ikke kunne diskuteres – blandt andet tilstedeværelse ved Kirkens møder, tiendebetaling, studium af skriften og respekt for forældre og Kirkens ledere. Og hvad vigtigst var, de underviste ikke kun gennem det, som de sagde, men gennem det, som de gjorde.

Så afgørende for at styrke familier er en erkendelse af, at stærke familiebånd ikke kommer af sig selv. Det tager tid, det kræver viljestyrke, det kræver bøn, og det kræver arbejde. Forældre må erkende deres ansvar og villigt påtage sig det. Glæden og lykken, der er resultatet, er ubeskrivelig.

Vores elskede præsident Hinckley har rådet os således: »Bliv ved med at opdrage og elske jeres børn ... blandt alle de aktiver, I har, er intet så dyrebart som jeres børn« (citeret i *Church News*, 3. februar 1996, s. 2).

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om, at proklamationen om familien, som jeg har henvist til tidligere, er nutidig hellig skrift, som Herren har skænket os gennem sine profeter i de sidste dage.

Gud lever, Jesus er Kristus, dette er hans Kirke, ledet af en levende profet. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Kom til Kristus

Søster Margaret D. Nadauld
Unge Pigers præsidentinde

Vi ønsker at komme til Kristus, fordi det kun er i ham og gennem ham, at vi kan vende tilbage til Faderen.

Nu, hvor påsken nærmer sig, og altid, frydes vi over den mest betydningsfulde invitation, som menneskeheden nogensinde har fået. Det er invitationen til at komme til Kristus. Og vi er alle inviteret. Skrifterne er fyldt med denne herlige invitation, som smukt gengives i salmen:

Kom da til Herren, hvor du end færdes,
lyt til hans røst, som indbyder dig.
Han højt deroppe blandt himlens flokke
kalder: »O, kom kun til mig«
(»Kom kun til Herren,« *Salmer og sange*, nr. 60).

Han fremsætter ganske enkelt denne invitation, fordi han elsker os, og han ved, at vi har brug for ham. Han kan hjælpe os og hele os. Han forstår os på grund af sine egne erfaringer: »Og han skal gå frem og lide sorg og smerte og alle slags fristelser ... så han ... kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder« (Alma 7:11-12). Vi ønsker at komme til Kristus, fordi det kun er i ham og gennem ham, at vi kan vende tilbage til Faderen.

For mange år siden skete der en lille hændelse, som jeg altid har husket, fordi den fik mig til at tænke på Frelserens mission. Selv om det kun var barnlig hændelse, har den en vis betydning. Det skete, da vores tvillinger kun var omkring fem år gamle. De var ved at lære at cykle. Da jeg så ud af vinduet, så jeg dem ræse meget hurtigt ned ad vejen på deres cykler! De kørte måske lidt hurtigere, end de magtede, for pludselig kom Adam ud for et forfærdeligt styrt! Han var filtret ind i cykelvraget, og det eneste, jeg kunne se, var et sammensurium af styr og dæk og arme og ben. Hans lille tvillingebror Aaron så det hele ske, og han bremsede straks op og sprang af cyklen. Han smed den fra sig og løb hen for at hjælpe sin bror, som han elskede så højt. Disse små tvillinger var virkelig af ét hjerte. Hvis en havde ondt, havde den anden det også. Hvis en blev kildet, grinede de begge. Hvis en begyndte på en sætning, kunne den anden gøre den færdig. Det, som den ene følte, følte den anden også. Derfor gjorde det Aaron ondt at se Adam styrte! Adam var slemt tilredt. Han havde skrabet knæene, det blødte fra et hul i hovedet, hans stolthed havde lidt skade, og han græd. På en ret forsigtig måde for en femårig hjalp Aaron sin bror med at blive viklet ud af cyklen, han så på hans sår, og så gjorde han det allerkæreste. Han tog sin bror op og bar ham hjem. Eller prøvede. Det var ikke særlig let, for de var lige store, men han prøvede. Og mens han kæmpede og løftede og halvt slæbte, halvt bar sin bror afsted, nåede de endelig til verandaen foran huset. Nu græd den sårede Adam ikke længere, men det gjorde redningsmanden, Aaron. Da han blev spurgt: »Hvorfor græder du, Aaron?« sagde han ganske enkelt: »Fordi Adam har ondt.« Derfor havde han bragt ham hjem for at få hjælp, hjem til nogen, der vidste, hvad der skulle gøres, til nogen, som kunne rense sårene, forbinde dem og gøre det bedre – hjem for at få kærlighed.

Ligesom den ene tvilling hjalp sin bror i nød, kan vi alle blive opløftet, hjulpet og endda til tider båret af vor elskede Frelser, Herren Jesus Kristus. Han føler det, som vi føler. Han kender vores hjerte. Det var hans mission at tørre vore tårer, rense vore sår og velsigne os med sin helende kraft. Han kan bære os hjem til vor himmelske Fader med sin uforlignelige kærlighed.

Det glæder bestemt Herren, når vi, hans børn, rækker ud til hinanden, yder hjælp på vores vej og bringer en anden nærmere Kristus. Han lærte os: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40). Han ønsker, at vi skal »sørge med dem, som sørger, og trøste dem, der har trøst behov« (Mosiah 18:9), og »tjen[e] hinanden i kærlighed« (Gal 5:13).

Susan Evan McClouds ord siger det godt:

Frelser, jeg vil følge dig og
altid handle i dit navn,
give af mig selv og altid
lindre andres sorg og savn.

Kald mig som min broders vogter,
lær mig din barmhjertighed,
så bekymringer og uro
vige må for Herrens fred.

Frelser, lær mig nu at elske
sådan som du elsker mig.
Kun hos dig jeg finder styrke,
lad mig altid tjene dig.
(»Frelser, jeg vil følge dig,« *Salmer og sange,* nr. 152).

Kære brødre og søstre, disse linier udtrykker mit hjertes ydmyge ønsker, idet jeg med glæde begynder på en opgave fra vor himmelske Fader om at følges med de unge piger i hans Kirke. Jeg beder konstant til, at der i Herren vil findes styrke, et banner, til hans villige tjener.

Det er Unge Pigers mission, og det er vores største ønske at hjælpe unge piger med at vokse åndeligt og hjælpe deres familier med at forberede sig til at komme til Kristus. Mange, mange af dem er godt på vej. Da vi for eksempel spurgte de unge piger om, hvad de kunne lide ved nadvermødet, sagde én: »Nadveren, fordi den minder mig om Jesus og det, som han har gjort for mig.« En anden sagde: »Jeg går aldrig hjem med et tomt hjerte, og jeg elsker at tage nadveren.« Da de blev spurgt om, hvor ofte de bad, sagde mange: »Morgen og aften.« De beder før en eksamen. De beder, når de møder fristelser. De læser i skrifterne. Samtidig med deres egen personlige forberedelse ser vi disse vidunderlige unge piger velsigne andres tilværelse.

Må jeg have lov til at læse et brev op fra en taknemmelig modtager af deres kærlige tjeneste. Han skriver:

»De unge piger [i mit ward] reddede helt bogstaveligt mit liv. Jeg var en ung biskop, kun 29 år, og far til fire kønne små piger, hvoraf en var spæd, da vor himmelske Fader kaldte min hustru hjem til sig. Da jeg talte med hver af vore små piger og spurgte dem om, hvad denne forandring ville betyde for dem, havde seks-årige Emily, som var den ældste af de fire, mange bekymringer, deriblandt: ›Hvem skal rede og krølle mit hår, når vi skal i Kirke, og sætte sløjfer og spænder i?‹ Det var også et godt spørgsmål for mig. Hvem? Jeg var opslugt af ideen om, at livet skulle være så ›normalt‹ som muligt for os alle – hvilket betød, at jeg ville blive nødt til at lære en helt ny levevis. Jeg var deres far, og jeg skulle være deres *eneste* forælder. Jeg indså, at jeg ikke var i besiddelse af deres mors færdigheder, som jeg havde brug for. Jeg bad de unge piger i wardet om at oplære mig til i det mindste at kunne ordne mine døtres hår. De kom hjem til mig, adskillige gange, for at påbegynde min oplæring. De viste mig endda, hvordan jeg skulle tage mig af pigen på et halvt år med hensyn til at vaske hendes hår uden så meget besvær. Da jeg var ›færdiguddannet‹, kunne jeg fremtrylle en sej (men enkel) frisure. Og langt mere end færdigheder, så gav disse unge piger mig selvtillid som far til døtre, så jeg kunne elske dem, tage mig af dem og være der for dem, ligegyldigt hvordan resten af mit liv kom til at se ud.« Tak, bror Michael Marston, for dit meget personlige brev.

Jeg beder til, at disse dyrebare pigers forældre vil være evigt taknemmelige for den forvaltning, som de har med at vejlede deres døtre i kærlighed. Må lederne af disse unge piger forstå deres opgaves evige betydning. Og må hver enkelt af de unge piger forstå, hvor velsignede de er, at være vor himmelske Faders døtre, som elsker dem højt og ønsker, at de skal få succes!

Til sidst i dag vil jeg gerne udtrykke min taknemmelighed. Først og fremmest taknemmelighed for mit hjem, da jeg var ung. Det var fyldt med den kærlighed, som Kristus belærte om; taknemmelighed for privilegiet at kunne stå ved min kære mand Stephens side, hvor jeg altid er blevet velsignet og forberedt og støttet; samt taknemmelighed for vore dyrebare børn, hvis liv med konstant, omsorgsfuld støtte inspirerer os, giver os stor glæde og ofte viser os vejen.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at når vi tager imod invitationen til at komme til Kristus, vil vi indse, at Herren kan hele alle sår. Han kan løfte vores byrder og bære dem for os, og vi kan føle os »indesluttet i hans kærligheds arme« (2 Nephi 1:15). I Jesu Kristi navn. Amen. □

At vi må være ét

Ældste Henry B. Eyring
De Tolv Apostles Kvorum

Verdens Frelser talte om denne enhed og om, hvordan vi ved at ændre vores karakter kan gøre dette muligt.

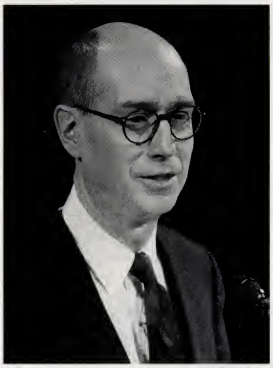

Verdens Frelser, Jesus Kristus, sagde til dem, der ville være en del af hans kirke: »Vær et, og dersom I ikke er et, er I ikke mine« (L&P 38:27). Og ved skabelsen af mand og kvinde blev harmoni i ægteskabet ikke givet som et håb, men som en befaling! »Derfor forlader en mand sin far og mor og binder sig til sin hustru, og de skal blive ét kød« (1 Mos 2:24). Vor himmelske Fader ønsker, at vore hjerter er knyttet sammen. Denne forening i kærlighed er ikke blot et ideal. Den er en nødvendighed.

Kravet om at vi skal være ét, gælder ikke kun for dette liv. Det må være uden ende. Den første vielse blev udført af Gud i haven, da Adam og Eva var udødelige. Fra begyndelsen skabte han mænd og kvinder med et ønske om at blive forenede som ægtemand og hustru for evigt for at kunne leve i familier i en fuldkommen, retfærdig forening. Han skabte sine børn med et ønske om at leve i fred med alle andre.

Men med faldet blev det klart, at det ikke ville blive let at leve sammen i harmoni. Snart indtraf tragedien. Kain slog sin bror Abel ihjel. Adam og Evas børn var blevet underlagt Satans fristelser. Med dygtighed, had og list forsøger Satan at nå sit mål. Det er det modsatte af vor himmelske Faders og Frelserens mål. De ønsker, at vi skal have fuldkommen harmoni og evig lykke. Satan, deres og vores fjende, har kendt frelsesplanen fra før skabelsen. Han ved, at kun i det evige liv kan familiens hellige, lykkelige forbindelser vare ved. Satan ønsker at skille os fra vore elskede og gøre os ulykkelige. Og det er ham, der sår stridens frø i menneskets hjerte i håb om, at vi bliver splittede og adskilte.

Vi har alle følt både enighed og splittelse. Nogle gange i familien eller ved andre lejligheder har vi fået et glimt af det liv, hvor en person sætter en andens interesser over sine egne i kærlighed og med et offer. Og vi kender alle til vemodet og ensomheden ved at være alene. Vi behøver ikke at få at vide, hvad vi skal vælge. Det ved vi godt. Men vi har brug for at kunne håbe på, at vi kan føle harmoni i dette liv og være i stand til føle sådan for evigt i den tilkommende verden. Og vi er nødt til at vide, hvordan denne store velsignelse kan blive vores, så vi kan vide, hvad vi må gøre.

Verdens Frelser talte om denne enighed, og om hvordan vores karakteregenskaber kan ændres for at gøre dette muligt. Han belærte tydeligt om dette i den bøn, han bad ved sit sidste møde med apostlene inden sin død. Denne guddommeligt smukke bøn er optegnet i Johannesevangeliet. Han stod over for at skulle udvirke det frygtelige offer for os alle, som ville gøre evigt liv muligt. Han stod over for at skulle forlade de apostle, som han havde ordineret, som han elskede, og som han ville efterlade nøglerne til at kunne lede sin kirke. Og så bad han til sin Fader, den fuldkomne Søn til den fuldkomne Forælder. Ud fra hans ord forstår vi, hvordan familier vil blive ét, ligesom alle vor himmelske Faders børn, som følger Frelseren og hans tjenere, vil blive det:

»Ligesom du har udsendt mig til verden, har jeg også udsendt dem til verden.

Jeg helliger mig selv for dem, for at de også kan være helliget i sandheden.

Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig,

at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig« (Joh 17:18-21).

Med disse få ord gjorde han det klart, hvordan Jesu Kristi evangelium kan gøre hjerter ét. De, som vil tro på den sandhed, som han belærte om, kan tage imod de ordinanser og pagter, som hans bemyndigede tjenere tilbyder. Så vil deres karakter, gennem lydighed mod ordinanserne og pagterne, blive ændret. Frelserens forsoning gør det på den måde muligt for os at blive helliggjort. Vi kan da leve i enighed, som vi er nødt til for at have fred i dette liv og for at kunne bo sammen med Faderen og hans Søn i evighed.

Apostlenes og profeternes tjenestegerning gik ud på, som den gør i dag, at føre Adam og Evas børn frem til enheden i troen på Jesus Kristus. Det endelige formål med det, som de belærte om og det, som vi belærer om, er at forene familier ... ægtemænd, hustruer, børn, børnebørn, forfædre og til slut alle i Adam og Evas slægt, der vælger dette.

I husker, at Frelseren bad: »For dem,« idet han talte til apostlene,

»helliger [jeg] mig selv ... for at de også kan være helliget i sandheden« (se Joh 17:19). Helligånden helliggør. Vi kan have den som ledsager, fordi Herren gengav Det Melkisedekske Præstedømme gennem profeten Joseph Smith. Dette præstedømmes nøgler er på jorden i dag. Ved dets kraft kan vi indgå pagter, der giver os mulighed for at have Helligånden bestandigt.

Når mennesker har den Ånd hos sig, kan vi forvente harmoni. Ånden indgyder sandhedens vidnesbyrd i vore hjerter, som forener dem, der bærer dette vidnesbyrd for hinanden. Guds Ånd sår aldrig splid (se 3 Nephi 11:29). Den skaber aldrig følelser af skel, der leder til strid mellem mennesker (se Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 109). Den fører til personlig fred og en følelse af harmoni med andre. Den forener sjæle. En forenet familie, en forenet kirke og en fredelig verden afhænger af forenede sjæle.

Selv et barn kan forstå, hvad man må gøre for at have Helligånden som ledsager. Det fortæller nadverbønnen os. Vi hører den hver uge, når vi er til nadvermøde. I de hellige øjeblikke fornyr vi de pagter, vi indgik ved dåben. Og Herren minder os om den forjættelse, som vi modtog, da vi blev bekræftet som medlemmer af Kirken – løftet om, at vi kan modtage Helligånden. Her er nadverbønnens ordlyd: »De er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud, som han har givet dem, så hans Ånd altid må være hos dem ... « (L&P 20:77).

Vi kan have hans Ånd hos os ved at holde den pagt. For det første lover vi at påtage os hans navn. Det betyder, at vi må se os selv som hans. Vi vil lade ham komme i første række i vores liv. Vi vil det, han vil, snarere end det, vi vil, eller det, som verden lærer os, at vi vil. Så længe vi først og fremmest elsker verdslige ting, vil vi ikke føle den indre fred. En familie eller en nation, der anser tryghed i materielle ting for idealet, vil i den sidste ende blive splittet (se Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places*, s. 97). Hvis vi har som ideal at gøre det mod andre, som Herren ønsker, vi skal gøre, hvilket er en naturlig følge af det at påtage sig hans navn, kan dette føre os til et åndeligt niveau, som er et glimt af himlen på jorden.

For det andet lover vi altid at erindre ham. Det gør vi hver gang, vi beder i hans navn. Vi erindrer ham især, når vi beder om tilgivelse, som vi ofte må gøre. I det øjeblik erindrer vi hans offer, der gør omvendelse og tilgivelse muligt. Når vi bønfalder ham, erindrer vi ham som vores talsmand hos Faderen. Når vi føler tilgivelse og fred, erindrer vi hans tålmodighed og hans uendelige kærlighed. Dette fylder vores hjerte med kærlighed.

Vi holder også vores løfte om at erindre ham, når vi som familie beder sammen, og når vi læser i skrifterne. Når familien beder ved morgenbordet, kan et barn bede for et andet barn, om at det må blive velsignet med at det må gå godt den dag med en prøve eller en opgave. Når velsignelserne kommer, erindrer det barn, der blev velsignet, morgenens kærlighed og talsmandens venlighed, ham, i hvis navn bønnen blev bedt. Hjerter vil blive knyttet sammen i kærlighed.

Vi holder vores pagt om at ville erindre ham, hver gang familien samles for at læse i skrifterne. De vidner om Herren Jesus Kristus, for det er og har altid været profeternes budskab. Selv om børn måske ikke husker ordene, vil de erindre den sande Ophavsmand, som er Jesus Kristus.

For det tredje lover vi, når vi tager nadveren, at holde hans befalinger, dem alle sammen. Engang da præsident J. Reuben Clark jun. i en tale til generalkonferencen bad – som han gjorde så mange gange – om enighed, advarede han os mod at udvælge de befalinger, vi gerne vil adlyde. Han sagde det på denne måde: »Herren har ikke givet os noget, der er ubrugeligt eller unødvendigt. Han har fyldt skrifterne med det, som vi bør gøre, for at vi kan opnå frelse.«

Præsident Clark fortsatte: »Når vi tager nadveren, indgår vi pagt om at adlyde og holde befalingerne. Der er ingen undtagelser. Der er ingen skelnen, ingen forskelle« (i Conference Report, apr. 1955, s. 10-11). Præsident Clark belærte om, at ligesom vi omvender os fra alle synder, ikke blot en enkelt synd, lover vi at holde alle befalingerne. Hvor svært det end måtte lyde, så er det enkelt. Vi underkaster os simpelthen Frelserens myndighed og lover at være lydige mod hvad, han end befaler (se Mosiah 3:19). Det er vores underkastelse af Jesu Kristi myndighed, der giver os mulighed for at blive knyttet sammen som familier, som en kirke og som vor himmelske Faders børn.

Herren overdrager denne myndighed gennem sin profet til ydmyge tjenere. Denne tro gør vores kaldelse

som hjemmelærer eller besøgslærerinde til en befaling fra Herren. Vi tager af sted for ham, på hans befaling. En almindelig mand og en juniorkammerat kommer ind i hjem og forventer, at Himlens kræfter vil hjælpe dem med at påse, at familier er forenede, og at der ikke findes udeståender, løgn, bagvaskelse eller ond tale. Troen på, at Herren kalder tjenere, hjælper os til at se igennem fingre med deres ufuldkommenheder, når de irettesætter os. Vi ser deres gode hensigter mere tydeligt end deres menneskelige begrænsninger. Vi er ikke så tilbøjelige til at blive stødt og mere tilbøjelige til at føle taknemmelighed over for Mesteren, som kaldte dem.

Der findes befalinger, der, når de overtrædes, tilintetgør enighed. Nogle har med det, vi siger at gøre, og andre med, hvordan vi reagerer på det, som andre siger. Vi må ikke tale ondt om nogen. Vi må se det gode i hinanden, når som helst vi kan (se David O. McKay, i Conference Report, okt. 1967, s. 4-11).

Samtidig må vi stå imod dem, der taler foragteligt om hellige ting, fordi den sikre virkning af den overtrædelse er, at Ånden krænkes, og at der således skabes strid og forvirring. Præsident Kimball viste, hvordan man kan stå fast uden at blive stridbar, da han i en hospitalsseng bad en tilstedeværende, der i et øjebliks frustration tog Herrens navn forfængeligt: »›Jeg be'r Dem! Jeg be'r Dem! Det er min Herres navn, De håner.‹ Der blev dødstille, og så hviskede en dæmpet stemme: ›Undskyld‹« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 198). En inspireret, kærlig irettesættelse kan indbyde til harmoni. Hvis man ikke gør det, når Helligånden tilskynder dertil, vil det føre til splid.

Hvis vi vil opnå enighed, må vi holde de befalinger, der belærer os om, hvordan vi bør føle. Vi må tilgive og ikke bære nag over for dem, der har krænket os. Frelseren var et eksempel på dette, da han hang på korset: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke hvad de gør« (Luk 23:34). Vi ved ikke, hvad der findes i hjertet på dem, der krænker os. Vi kender heller ikke alle kilderne til vores egen vrede og smerte. Apostlen Paulus fortalte os, hvordan vi kunne udvise kærlighed i en verden af ufuldkomne mennesker, heriblandt os selv, da han sagde: »Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke, kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind. Den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag . . . « (1 Kor 13:4-5). Og han har givet en højtidelig advarsel mod at reagere mod andres fejltagelser og glemme vore egne, da han skrev: »Endnu ser vi i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt. Nu erkender jeg stykkevis, men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg selv er kendt fuldt ud« (1 Kor 13:12).

Nadverbønnen kan hver uge minde os om, hvordan enighedens gave kommer gennem lydighed mod Jesu Kristi evangeliums love og ordinanser. Når vi holder vore pagter om at påtage os hans navn, altid at erindre ham og holde hans befalinger, vil vi modtage hans Ånds ledsagelse. Den vil mildne vore hjerter og forene os. Men der er to advarsler, som er nødt til at følge med det løfte.

For det første forbliver Helligånden hos os, hvis vi holder os rene og fri for kærlighed til verdslige ting. Hvis vi vælger at være urene, støder vi Helligånden fra os. Ånden er kun med dem, der elsker Herren mere end verden. »Vær rene« (3 Nephi 20:41; L&P 38:42), og »Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind« (L&P 59:5), er ikke forslag, men befalinger. Og de er nødvendige for Åndens ledsagelse, uden hvilken vi ikke kan være ét.

Den anden advarsel er at vogte sig for stolthed. En enighed, som en familie eller et folk opnår, når de er mildnet af Ånden, vil give stor kraft. Sammen med denne kraft følger verdens anerkendelse. Hvad enten denne anerkendelse er ros eller misundelse, kan den føre os til stolthed. Det ville krænke Ånden. Der findes en beskyttelse mod stolthed, den sikre kilde til splittelse. Det er at se den overflod, som Gud udgyder over os, ikke blot som et tegn på hans yndest, men en mulighed for sammen med andre at yde en større tjeneste. En ægtemand og hans hustru lærer at være ét ved at anvende deres lighedspunkter til at forstå hinanden og deres forskelligheder til at supplere hinanden i deres tjeneste af hinanden og dem omkring dem. På samme måde kan vi forene os med dem, der ikke anerkender vores lære, men som har det samme ønske om at velsigne vor himmelske Faders børn.

Gud, vor Fader, lever. Hans elskede Søn, Jesus Kristus, er overhoved for denne kirke, og han tilbyder alle, der vil tage mod den, fredens banner. Det vidner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Vidnesbyrd

Præsident Gordon B. Hinckley

Det, som vi kalder vidnesbyrd, er Kirkens store styrke. Det er kildevældet til tro og aktivitet. Det er svært at forklare. Det er svært at måle ... og dog er det lige så virkeligt som enhver anden kraft på jorden.

Mine kære venner, jeg beder om Helligåndens vejledning. Det er nu tre år siden, at I opretholdt mig som Kirkens præsident. Tillad mig at sige nogle få personlige ord. Jeg takker jer af mit inderste hjerte for jeres kærlighed og støtte og for jeres tro og bønner. Jeg er ikke længere en ung mand fuld af energi og vitalitet. Jeg er en gammel mand, der forsøger at indhente ældste Haight! Jeg holder af at meditere og bede. Jeg ville gerne sidde i en gyngestol, nedsvælge ordineret medicin, lytte til blid musik og meditere over universets hemmeligheder. Men en sådan aktivitet giver ingen udfordring og bidrager ikke med noget.

Jeg ønsker at være i sving og gøre noget. Jeg ønsker at gå hver dag i møde med beslutsomhed og et mål. Jeg ønsker at udnytte hver time, jeg er vågen, til at opmuntre, til at velsigne dem, hvis byrder er tunge, at opbygge tro og styrke vidnesbyrd. På grund af en gavmild vens store godhed har jeg fået lov til at rejse i hele verden i disse tre år og besøge vore medlemmer i en masse lande. De er mødt frem i tusindvis og titusindvis. Et sted var der mere end 200 busser, som havde bragt dem til stadionet.

Jeg har været blandt de velstillede, men i højere grad blandt de fattige – jordens fattige og de fattige i Kirken. Nogen af dem har øjne i en lidt anden facon end mine og en anderledes hudfarve, men alt dette falder bort og bliver uden betydning, når jeg er blandt dem. De bliver alle vor Faders sønner og døtre, børn med en guddommelig førstefødselsret. Vi taler mange forskellige sprog, men vi forstår alle broderskabets kærlighed.

Det er trættende at rejse så langt for at komme frem til dem. Men det er svært at forlade dem efter at have været sammen med dem. Hvert sted, vi besøger, aflægger vi kun et kort besøg og har et kort møde planlagt til at passe sammen med andre møder. Jeg ville ønske, at jeg kunne blive længere. Ved slutningen af mødet synger vi »Gud vær med dig, til vi ses igen« (*Salmer og sange*, nr. 92). Lommetørklæderne kommer frem for at tørre tårerne bort, og så vinker de varmt farvel til os. For nylig afholdt vi elleve store møder i forskellige byer i Mexico på kun syv dage.

Det er tilstedeværelsen af vidunderlige mennesker, der holder adrenalinet igang. Det er kærligheden i deres øjne, der giver mig energi.

Jeg kunne tilbringe hele dagen på mit kontor og gøre det år efter år og tage mig af bunkevis af problemer, hvoraf mange ikke er af stor betydning. Jeg tilbringer ganske vist en hel del tid der. Men jeg føler en større mission, et større ansvar for at være ude blandt mennesker. Disse tusinde, hundredtusinder, ja, nu endda millioner, har alle én ting tilfælles. De har et individuelt og personligt vidnesbyrd om, at dette er den Almægtiges, vor himmelske Faders værk; om at Herren Jesus, som døde på korset på Golgata og opstod, lever som en særskilt og selvstændig person; om at dette er deres værk, genoprettet i denne vidunderlige sidste uddeling; om at det oprindelige præstedømme er blevet gengivet med alle dets nøgler og magter, og om at Mormons Bog har talt fra støvet som et vidnesbyrd om verdens Forløser.

Det, som vi kalder vidnesbyrd, er Kirkens store styrke. Det er kildevældet til tro og aktivitet. Det er svært at forklare. Det er svært at måle. Det er noget, der er vanskeligt at definere og gådefuldt, og dog er det lige så virkeligt som enhver anden kraft på jorden. Herren beskrev det, da han talte til Nikodemus og sagde: »Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af Ånden« (Joh 3:8). Dette, som vi kalder vidnesbyrd, er svært at definere, men dets frugter er helt tydelige. Det er Helligånden, der vidner gennem os.

Personligt vidnesbyrd er den faktor, der ændrer folks levevis, når de kommer ind i Kirken. Det er det element, der motiverer medlemmer til at opgive alt for at tjene Herren. Dette er den sagte, opmuntrende stemme, der uden ophold oppebærer dem, der lever i tro til deres livs sidste dag.

Det er en gådefuld og vidunderlig ting, en gave fra Gud til mennesket. Det sætter sig ud over rigdom og fattigdom, når man kaldes til at tjene. Dette vidnesbyrd, som bæres til folks hjerte, driver dem til et

stærkt ønske om at gøre deres pligt. Det findes i ung såvel som i gammel. Det findes i seminareleven, i missionæren, i biskoppen og stavspræsidenten, i missionspræsidenten, søsteren i hjælpeforeningen og i enhver generalautoritet. Det høres fra dem, der ikke har nogen stilling bortset fra medlemskab. Det er selve kernen i dette værk. Det er det, der bevæger Herrens værk fremad i hele verden. Det tilskynder til handling. Det kræver, at vi gør det, som vi bliver bedt om. Det fører visheden med sig om, at der er et formål med livet, at nogle ting betyder langt mere end andre, at vi befinder os på en evig rejse, og at vi skal stå til regnskab over for Gud.

Emily Dickinson indfangede et element af dette, da hun skrev:

Jeg har aldrig set en hede,
aldrig et hav jeg så;
Dog kender jeg en lyng,
Og hvordan en bølge være må.
Jeg aldrig med Gud har talt,
ej heller himlen set;
Dog den findes, har noget mig fortalt,
Som var en kurs beredt.

(»Chartless,« i *A Treasury of the Familiar*, red. Ralph L. Woods, 1942, s. 179).

Det er dette element, svagt og noget mat til at begynde med, der bevæger enhver undersøger i retning af omvendelse. Det driver enhver nyomvendt mod sikkerhed i troen. Det er dette, der fik vores forfædre til at forlade England og landene i Europa for at krydse havene med rystende oplevelser og at gå for evigt, må det have virket som om, ved siden af sendrægtige okser eller spinkle håndkærrer mod disse bjerge i vest. De kæmpede, de arbejdede, og de døde i tusindvis på denne skæbnesvangre rejse. Denne vidnesbyrdets ånd er kommet til os, som er arvinger til deres dyrebare tro.

Hvor end Kirken findes, føles denne kraft. Vi rejser os og siger, at vi ved. Vi siger det, til det næsten synes at være monotont. Vi siger det, fordi vi ikke ved, hvad vi ellers skal sige. Den enkle kendsgerning er, at vi virkelig *ved*, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at dette er deres værk og deres rige. Ordene er enkle, udtalelsen kommer fra hjertet. Det virker alle vegne, hvor Kirken findes, alle vegne, hvor der er missionærer, der underviser i evangeliet, og alle vegne, hvor der er medlemmer, der fortæller om deres tro.

Det er noget, der ikke kan modbevises. Modstandere kan citere skriftsteder og diskutere lærdomme i det uendelige. De kan være kløgtige og overbevisende. Men når der er en, der siger, »jeg ved«, er der ikke noget at diskutere. Det accepteres måske ikke, men hvem kan modbevise eller fornægte den indre sjæls sagte stemme, der taler med personlig overbevisning?

Lad mig fortælle jer en historie, som jeg hørte for nylig i Mexico. I Torreón blev jeg kørt rundt i den fine bil, der tilhørte den mand, som jeg taler om. Han hedder David Castañeda.

For tredive år siden boede han, hans hustru Tomasa og deres børn på en ufrugtbar, lille, forfalden gård i nærheden af Torreón. De ejede 30 høns, to grise og en mager hest. Hønsene forsynede familien selv med nogle få æg og skaffede nu og da en lille ekstraskilling. De levede i fattigdom. Så kom missionærerne til dem. Søster Castañeda sagde: »Ældsterne fjernede skyklapperne fra mine øjne og bragte lys i vores liv. Vi vidste intet om Jesus Kristus. Vi vidste intet om Gud, før de kom.«

Hun har fået to års skolegang og hendes mand slet ingen. Ældsterne underviste dem, og med tiden blev de døbt. De flyttede ind til den lille by Bermejillo. De kom tilfældigt ind i skrotbranchen og opkøbte forulykkede biler. Dette førte til forbindelser med forsikringsselskaber og andre. De opbyggede gradvis en succesrig forretning, hvor faderen og hans fem sønner arbejdede. Med uforbeholden tro betalte de deres tiende. De satte deres lid til Herren. De efterlevede evangeliet. De tjente, hvor end de kaldtes til det. Fire af deres sønner og tre af deres døtre har været på mission. Den yngste søn tjener i øjeblikket i Oaxaca. De har nu opbygget en stor forretning, og de har haft fremgang. De er blevet hånet af deres kritikere. Deres svar er et vidnesbyrd om Herrens kraft i deres liv.

Omkring 200 af deres familiemedlemmer har tilsluttet sig Kirken på grund af deres påvirkning. Over 30 sønner og døtre blandt familie og venner har været på mission. De har skænket den grund, hvorpå kirkebygningen nu er bygget.

Børnene, der nu er voksne, og forældrene skiftes til at tage til Mexico City hver måned for at tjene i templet. De er et levende vidnesbyrd om Herrens værks store kraft til at opløfte og ændre mennesker. De er et

Tabernaklets indre under konferencen.

typisk eksempel på tusinder og atter tusinder i hele verden, der oplever mormonismens mirakel, når et vidnesbyrd om værkets guddommelighed kommer ind i deres liv.

Dette vidne, dette vidnesbyrd kan være den allermest dyrebare af alle Guds gaver. Det er en himmelsk gave, når der gøres den rette indsats. Det er enhver mands og kvindes mulighed og ansvar i denne Kirke selv at opnå en overbevisning om sandheden af dette store sidste dages værk og om dem, der leder det, nemlig den levende Gud og Herren Jesus Kristus.

Jesus viste vejen til at opnå et sådant vidnesbyrd, da han sagde: »Min lære er ikke min egen, men hans, som har sendt mig.

Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:16-17).

Vi vokser i tro og viden, når vi tjener, når vi studerer, og når vi beder.

Da Jesus bespiste de 5.000, så de, og undrede de sig over det mirakel, som han havde udført. Nogle kom tilbage igen. Disse belærte han om sin guddommelighed og om sig selv som Livets Brød. Han anklagede dem for ikke at være interesseret i læren, men blot i at stille deres legemes sult. Nogle af dem, der hørte ham og hans lære, sagde: »Det er hård tale; hvem kan holde ud at høre på det?« (Joh 6:60). Hvem kan tro på det, som denne mand underviser i?

»Efter dette var der mange af hans disciple, der forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham.

Jesus spurgte da de tolv [og jeg tror lidt mismodig]: ›Vil I også gå jeres vej?‹

Simon Peter svarede ham: ›Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord,

og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige‹« (Joh 6:66-69).

Dette er det store spørgsmål, og dets svar, som vi alle må tage stilling til. »Hvis ikke til dig, hvem, Herre, skal vi da gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og ved, at du er Kristus, den levende Guds Søn.«

Det er denne overbevisning, denne stille, indre sikkerhed om den

levende Guds realitet, hans elskede Søns guddommelighed, om genoprettelsen af deres værk i denne tid og om de herlige tilkendegivelser, som er kommet heraf, som for hver enkelt af os bliver vores tros grundvold. Dette bliver vores vidnesbyrd.

Som jeg nævnte tidligere ved denne konference, har jeg for nylig været i Palmyra i New York.

Om de begivenheder, der fandt sted i dette område, må man sige: »Enten skete det, eller også gjorde det ikke. Der kan ikke være noget gråt område, ingen mellemvej.«

Og da hvisker troens stemme: »Det skete. Det skete, lige som han sagde, at det skete.«

I nærheden ligger Cumorahhøjen. Derfra kom den gamle optegnelse, som Mormons Bog blev oversat fra. Man må enten acceptere eller afvise dens guddommelige oprindelse. At overveje beviserne må føre til, at enhver mand og kvinde, der har læst den i tro, siger: »Den er sand.«

På samme måde er det med andre elementer i denne mirakuløse begivenhed, som vi kalder genoprettelsen af det oprindelige evangelium, det oprindelige præstedømme og den oprindelige Kirke.

Dette vidnesbyrd er nu, som det altid har været, en erklæring, en ligefrem påstand om sandheden, som vi kender den. Joseph Smiths og Sidney Rigdons udtalelse om Herren, der står i spidsen for dette værk, er enkel og stærk:

»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne, at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud« (L&P 76:22-24).

Det er i denne ånd, at jeg tilføjer mit vidnesbyrd. Vor evige Fader lever. Han er universets store Gud og regerer i storhed og magt. Og dog er han min Fader, til hvem jeg kan gå i bøn med forvisning om, at han vil høre, lytte og svare.

Jesus er Kristus, Faderens udødelige Søn, som under dennes ledelse var jordens Skaber. Han var den store Jehova i Det Gamle Testamente, som steg ned for at komme til verden som Messias, som gav sit liv på korset på Golgata i sin forunderlige forsoning, fordi han elskede os. Det værk, som vi er engageret i, er deres værk, og vi er deres tjenere, som skal stå til regnskab over for dem.

Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Mødet søndag eftermiddag
Den 5. april 1998

Hjælpeforeningen

Præsident Boyd K. Packer
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Søstre, I må gå fra at mene, at I bare deltager i Hjælpeforeningen til at føle, at I tilhører den!

Det er min hensigt at udtrykke min uforbeholdne støtte til Hjælpeforeningen – at opfordre alle kvinder til at komme og tage del i den, samt opfordre præstedømmeledere på alle niveauer til at sørge for, at Hjælpeforeningen kan vokse.

Hjælpeforeningen blev organiseret og navngivet af profeter og apostle, som handlede under guddommelig inspiration. Den har en glorværdig historie. Den har altid opmuntret og hjulpet de nødlidende.

En søsters blide hånd yder en mildere helbredende kraft og opmuntring, som en mands hånd ikke helt kan efterligne, uanset hvor gode hans hensigter måtte være.

Hjælpeforeningen inspirerer kvinder og lærer dem, hvordan de skal pryde deres liv med det, som kvinder har brug for – det, der er »elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt«.[1] Det Første Præsidentskab har opfordret kvinder til at deltage, »fordi inden for Hjælpeforeningens virkeområder findes intellektuelle, kulturelle og åndelige værdier, som ikke findes i nogen anden organisation, og de dækker alle medlemmernes generelle behov.«[2]

Hjælpeforeningen vejleder mødre i, hvordan de skal opdrage deres døtre og fremelske høflighed, mod og alle væsentlige maskuline dyder i deres ægtemænd, sønner og brødre. Det er lige så meget i mænds og drenges interesse, at Hjælpeforeningen nyder fremgang, som det er i kvindernes og pigernes interesse.

For nogle år siden besøgte søster Packer og jeg Tjekkoslovakiet, som dengang lå bag jerntæppet. Det var ikke let at få visum; og vi måtte udvise stor forsigtighed for ikke at bringe vores medlemmers sikkerhed og velbefindende i fare, for de havde i generationer kæmpet for at holde deres tro i live under ubeskrivelig undertrykkelse.

Det mest mindeværdige møde fandt sted på et loftsværelse. Persiennerne var trukket ned. Selv om det var aften, kom deltagerne på forskellige tidspunkter; en fra en retning og en anden fra en anden retning for ikke at vække opsigt.

Der var tolv søstre til stede. Vi sang Zions salmer fra gamle sangbøger – ord uden musik – som var blevet trykt mere end 50 år tidligere. Lektionen i åndelig livsførelse blev præsenteret ud fra et håndskrevet kursushæfte. De få sider kirkelitteratur, som vi kunne tage med til dem, blev maskinskrevet om natten med tolv karbonkopier ad gangen, så de få dyrebare sider kunne nå ud til så mange medlemmer som muligt.

Jeg fortalte disse søstre, at de tilhørte verdens største og bestemt også mest storslåede kvindeorganisation. Jeg citerede profeten Joseph Smith, da han og brødrene organiserede Hjælpeforeningen.

»Jeg drejer nu nøglen om for [alle kvinder].«

Denne organisation er organiseret »i overensstemmelse med jeres natur ... I er nu sat i en situation, hvor I kan handle ifølge det medfølelende sind, som [er i jer] ...

Hvis I lever op til [disse] privilegier, kan man ikke forhindre englene i at blive jeres omgangsfæller ...

Hvis Den Kvindelige Hjælpeforeningen lytter til den Almægtiges råd – gennem Kirkens ledere – vil de have magt til at råde over dronninger i deres midte.«[3]

Ånden var til stede. Den dejlige søster, der havde ledt mødet med mildhed og ærbødighed, græd åbenlyst.

Jeg fortalte dem, at jeg efter vores hjemkomst skulle tale til en hjælpeforeningskonference. Kunne jeg overbringe et budskab fra dem? Flere af dem skrev små sedler, og hver eneste af dem udtrykte gavmildhedens ånd – ingen bad om noget. Jeg vil aldrig glemme det, som en søster skrev: »En lille kreds af søstre sender deres kærligste hilsner og tanker til alle søstrene og bønfalder Herren om at hjælpe os med at gå fremad.«

Disse ord, *en kreds af søstre*, inspirerede mig. Jeg kunne se dem stå i en rundkreds, der strakte sig ud over det værelse og omsluttede hele jorden. Jeg så den samme vision, som apostlene og profeterne før os havde set. Hjælpeforeningen er mere end en kreds nu. Den minder mere om et kniplingsstykke, der er bredt ud over kontinenterne.

Hjælpeforeningen virker under Det Melkisedekske Præstedømmes ledelse, for »alle andre myndigheder og embeder i kirken er tillæg til dette præstedømme.«[4] Den blev organiseret »efter præstedømmets mønster.«[5]

Det vil måske overraske jer søstre at høre, at mænds behov sjældent eller aldrig drøftes i præstedømmekvorummerne. De tænker absolut ikke særlig meget på dem. De drøfter evangeliet, *præstedømmet* og familien!

Hvis I vil følge det mønster, vil I ikke være så optaget af de såkaldte kvindelige behov. Når I prioriterer jeres familie først og tjener jeres organisation, vil alle jeres behov blive opfyldt, enhver forsømmelse vil blive fjernet, ethvert overgreb vil blive bragt i orden, nu eller i evighederne.

Der er mange projekter i samfundet, som I kan støtte. Der er andre, som ikke er så gode, for de underminerer de værdier, som er grundlæggende for en lykkelig familie. Lad jer ikke samle under et andet banner, som ikke i sandhed kan opfylde jeres behov. Glid ikke væk fra den kurs, som Hjælpeforeningens hovedbestyrelse har lagt. Deres erklærede mål er at hjælpe kvinder og familier til Kristus.

Som missionspræsident deltog jeg i en hjælpeforeningskonference i missionen. Missionens hjælpeforeningspræsidentinde, der var et forholdsvis nyt medlem, bekendtgjorde, at man måtte lægge kursen om. Nogle lokale foreninger var kommet på afveje, og hun opfordrede dem til at lægge sig mere op ad de retningslinjer, som man havde fået fra Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

En søster i forsamlingen rejste sig og sagde trodsigt, at de ikke var villige til at følge hendes råd, fordi de udgjorde en undtagelse. En smule forfjamsket vendte hun sig mod mig for at søge hjælp. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg var ikke interesseret i at lægge mig ud med så bister en kvinde. Så jeg gjorde tegn til, at hun skulle fortsætte. Og så kom åbenbaringen!

Denne dejlige hjælpeforeningspræsidentinde, der var lille og havde et mindre fysisk handicap, sagde med venlig fasthed: »Kære søster, vi vil ikke begynde med at se på undtagelserne. Først ser vi på reglerne, og derefter ser vi på undtagelserne.« Den foreslåede kursændring blev godtaget.

Hendes råd gælder for Hjælpeforeningen, præstedømmet og for familierne. Hvis man fremsætter en regel og nævner undtagelsen i samme åndedrag, vil undtagelsen blive godtaget først.

Brødrene ved, at de *tilhører* et præstedømmekvorum. Men alt for mange søstre betragter Hjælpeforeningen som blot en klasse, de deltager i. Den samme følelse af at *tilhøre* Hjælpeforeningen, snarere end bare at deltage i en klasse, bør fremelskes i enhver kvindes hjerte. Søstre, I må gå fra at *mene*, at I bare *deltager* i Hjælpeforeningen til at *føle*, at I *tilhører* den!

Uanset hvor megen præstedømmemagt og -myndighed mændene besidder – uanset hvor megen visdom og erfaring de erhverver sig – så hviler familiens sikkerhed, bevarelsen af lærdommene, ordinanserne, pagterne, ja, selve Kirkens fremtid lige så meget på kvinderne. Familiens og hjemmets forsvar styrkes meget, når hustruen, moderen og døtrene tilhører Hjælpeforeningen.

Ingen mand modtager præstedømmets fylde uden en kvinde ved sin side. For ingen mand kan, sagde profeten, opnå præstedømmets fylde uden for Herrens tempel.[6] Og hun står ved hans side i det hellige hus. Hun har del i alt, hvad han modtager. Mand og kvinde modtager hver for sig de ordinanser, som er omfattet af begavelsen. Men manden kan ikke opnå den højeste ordinanse, nemlig beseglingsordinansen, uden at have hende ved sin side. Ingen mand kan opnå den guddommelige ophøjende status af værdigt fadderskab uden som gave fra sin hustru.

Både i hjemmet og Kirken bør søstrene påskønnes for selve deres natur. Pas på at I ikke ubevidst fremmer de påvirkninger og aktiviteter, som har tendens til at udviske de maskuline og feminine forskelle, som naturen har fastlagt. En mand og far kan udføre meget af det, der normalt betragtes som kvindens opgaver. På samme måde kan en kvinde og mor, når behovet er der, udføre meget af det, der sædvanligvis betragtes som mandens opgaver, og det uden at bringe deres bestemte roller i fare. Alligevel bør ledere og især forældre være opmærksomme på, at der findes en maskulin natur og en feminin natur, som begge er af afgørende betydning for hjemmets og familiens grundvold. Hvad som helst, der forstyrrer eller svækker eller udvisker den forskel, underminerer familien og mindsker alles mulighed for at finde glæde.

Der er en forskel på den måde, som præstedømmet fungerer på i hjemmet og i Kirken. I Kirken tjener

vi, når vi kaldes til det. I hjemmet har vi valgt at tjene. En kaldelse i Kirken er af tidsbegrænset varighed, for vi bliver jo afløst. Men vores plads i familien, der bygger på et valg, varer evigt.

I Kirken har vi en bestemt myndighedslinie. Vi tjener der, hvor de, der præsiderer over os, kalder os til det.

I hjemmet virker ægtemand og hustru i fællesskab, hvor de træffer beslutninger sammen og altid arbejder sammen. Skønt manden, faderen, har ansvar for at yde værdigt og inspireret lederskab, står hans hustru hverken under ham eller over ham, men ved hans side.

Præsidentskaberne for Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary er alle medlemmer af wards- og stavsrådene, og de har et fællesskab, som udspringer af deres medlemskab i Hjælpeforeningen. Hvis lederne ignorerer de bidrag og den indflydelse, som disse søstre yder, begrænses og svækkes selve præstedømmets virke.

Hverken brødrene, der virker som et kvorum i præstedømmet, eller disse søstre, der sidder i råd, må nogensinde tabe – ikke for et øjeblik må de tabe – hjemmets betydning af syne.

Kirken sørger for hjælp og aktiviteter til det stigende antal dårligt fungerende familier, som en erstatning for det, de savner i deres hjem.

Præstedømme- og hjælpeorganisationsledere, og især forældre, må gøre brug af inspireret visdom for at sikre sig, at disse aktiviteter ikke kræver for megen tid eller penge af hverken ledere eller medlemmer. Hvis de gør det, tærer de så meget på begge dele, at det bliver vanskeligt for hengivne forældre at påvirke deres egne børn. Sørg for at hjælpe og støtte hjemmet, snarere end at forsøge at erstatte det.

Når forældre føler sig overvældet og føler, at de ikke kan klare det hele, må de træffe kloge, inspirerede afgørelser om, hvor mange aktiviteter uden for hjemmet, som deres familie har godt af. Og det er med hensyn til dette emne, at præstedømmelederne, der sidder i rådene, skal lytte opmærksomt til, hvad søstrene, mødrene, giver udtryk for.

Stærke hjælpeforeninger kan beskytte og hjælpe mødre og døtre, enlige forældre, enlige søstre, samt de ældre og syge.

I søstre, der er kaldet til at tjene i Primary eller Unge Piger, går måske nok glip af hjælpeforeningsklasserne, men I går ikke glip af Hjælpeforeningen. I tilhører den. Mange brødre tjener i Det Aronske Præstedømme og går glip af deres egne kvorumsmøder. Føl jer ikke tilsidesat, og lad være med nogensinde at beklage jer over at skulle yde uselvisk tjeneste.

Vi har set vore børn og ser nu vores børnebørn rejse bort for at arbejde eller studere langt fra hjemmet. De medbringer et lille barn eller to, men ellers ikke mange andre ejendele til det nye hjem.

Hvor er det dog en stor trøst at vide, at uanset hvor de rejser hen, så venter en kirkefamilie på dem. Fra den dag de ankommer, tilhører han et præstedømmekvorum og hun en hjælpeforening. Der finder hun en bedstemor – en, som hun kan ringe til i stedet for sin egen mor, når hendes madlavning ikke går helt som den skal, eller som hun kan spørge, hvordan hun kan vide, om det urolige barn mon er rigtig sygt. Hun finder erstatningsbedstemødres rolige, kloge hjælpende hænder. De kan trøste, når den pinefulde hjemve bliver for uudholdelig. Den unge familie finder tryghed – ægtemanden i kvorummerne – søsteren i Hjælpeforeningen. Begge har som deres overordnede mål at sikre familiens evige velfærd.

Disse strofer synges i Hjælpeforeningen:

En gerning for engle Guds døtre er givet,
og dette vort kald vil vi hædre på jord:
At tjene med mildhed og indsigt i livet,
velsigne og sige opløftende ord.

Betagende udsyn, vidunderlig gerning,
hvis vi den opfylder i handling og ånd.
Ja, kun gennem ånden, den himmelske hvisken,
vil visdommen styre den hjælpende hånd.[7]

Jeg slutter, hvor jeg begyndte – det er min hensigt at støtte Hjælpeforeningen, at bære vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, og at det var gennem inspiration, at den blev organiseret, og jeg nedkalder en velsignelse over de søstre, som kommer i den. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. 13. trosartikel.
2. A *Centenary of Relief Society*, 1942, s. 7.
3. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 272, 273, 274, 275.
4. L&P 107:5.
5. Sarah M. Kimball, »Auto-biography«, *Woman's Exponent*, 1. sep. 1883, s. 51.
6. Se L&P 131:1-3.
7. Emily H. Woodmansee, »Som søstre i Zion«, *Salmer og sange*, nr. 200.

»Vi priser jo dem salige, der holdt ud«

Ældste Robert E. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Vi kan ikke forvente at lære udholdenhed, når vi bliver gamle, hvis vi nu har udviklet den vane at opgive, når tingene bliver vanskelige.

Vi får i skrifterne at vide, at det er afgørende at holde ud til enden.

»Dersom I derfor holder budene og holder ud til enden, skal I blive frelst på den yderste dag. Så er det« (1 Nephi 22:31).

»Vær tålmodig i trængsler, thi du skal få mange. Men udhold dem, thi se, jeg er med dig lige til dine dages ende« (L&P 24:8).

»Vi priser jo dem salige, der holdt ud« (Jak 5:11)

Profeter har til alle tider undervist i eksempler på trofasthed, når de har udvist mod ved at udholde prøver og trængsler for at udføre Guds vilje. Vores største eksempel kommer fra vor Frelser og Forløser, Jesu Kristi liv. Mens Jesus led på korset på Golgata, mærkede han ensomheden ved handlefriheden, da han bønfaldt sin Fader i Himlen: »Hvorfor har du forladt mig?« (Matt 27:46). Verdens Frelser blev overladt til sig selv af sin Fader, for at opleve af egen frie vilje og valg en gerning gennem handlefriheden, som gjorde det muligt for ham at fuldføre sin mission: Forsoningen.

Jesus vidste, hvem han var – Guds søn. Han vidste, hvad hans formål var – at udføre Faderens vilje gennem forsoningen. Hans perspektiv var evigt – »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

Herren kunne have kaldt på legioner af engle til at tage ham ned fra korset, men han holdt trofast ud til enden og opfyldte selve det formål, hvormed han var blevet sendt til jorden, og skænker således evige velsignelser til alle, som nogen sinde kommer til at leve på jorden.

Det påvirker mig dybt, at Faderen, da han introducerede sin søn til profeterne i de efterfølgende uddelinger, sagde: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag« (2 Pet 1:17), eller »Se, min Søn, den elskede ... i hvem jeg har herliggjort mit navn« (3 Nephi 11:7).

I vores uddeling udholdt Joseph Smith alle former for modgang og vanskeligheder for at opfylde vor himmelske Faders ønske – genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Joseph blev chikaneret og jaget af vrede pøbelhobe. Han udholdt tålmodigt fattigdom, fornærmende beskyldninger og uvenlighed. Hans folk blev med magt drevet fra by til by og fra stat til stat. Han blev dyppet i tjære og rullet i fjer. Han blev anklaget og fængslet på falsk grundlag.

Da Joseph var fængslet i Liberty, Missouri, oplevede han en dyb, følelsesmæssig og menneskelig følelse af, at hans egne lidelser og de helliges prøver og modgang aldrig ville ophøre. Joseph bad: »O, Gud, hvor er du? . . . Ja, o Herre, hvor længe skal de lide disse forurettelser og denne ulovlige undertrykkelse, førend dit hjerte forbarmes over dem, og dit indre røres af medlidenhed med dem?« (L&P 121:1, 3).

Joseph fik at vide: »Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik« (L&P 121:7).

Joseph vidste, at hvis han ikke fortsatte dette store værk, ville hans jordiske prøvelser sandsynligvis blive lettere. Men han kunne ikke standse, for han vidste, hvem han var, og med hvilket formål han var blevet sat på jorden, og han havde et ønske om at udføre Guds vilje.

De pionerer, som forlod deres hjem i Nauvoo i Illinois og andre steder, rejste over de store sletter i det centrale USA og slog sig ned i Salt Lake-dalen, vidste hvem de var. De var medlemmer af Herrens nyoprettede kirke på jorden. De kendte hensigten eller deres mål – ikke blot at finde Zion, men at oprette det. Fordi de vidste det, var de villige til at udholde alle former for besværligheder for at oprette Zion.

I løbet af det seneste år har mennesker, som forstår denne lærdom, påvirket mig dybt. De har trofast udholdt modgang, prøvelser og besværligheder i deres eget liv; og ved at gøre det er de ikke alene selv blevet styrket gennem deres erfaring, men de har ligeledes styrket mennesker i deres omgangskreds ved det eksempel, de har udvist.

En ung pige skrev om de erfaringer, som hun havde draget i sin kamp for at overvinde virkningerne af en bilulykke, hvor hendes hoved blev kvæstet:

Jeg vidste ikke, hvor stærk jeg var, før foråret 1996. Begivenhederne denne eftermiddag ændrede fuldstændig mine forventninger til, hvordan min uddannelse ville udvikle sig. Det ene øjeblik var jeg på vej til min fremtid på samme måde, som enhver anden gymnasieelev. Det næste øjeblik var livet ikke længere noget almindeligt for mig. Jeg var på vej til at styrke mig selv på måder, som jeg end ikke ville have gættet på ... Jeg var på vej til at genlære i stedet for at lære ... Jeg lærte igen, hvordan man spiser. Det at synke maden var en hård opgave, som jeg måtte genlære. Jeg bevægede mig i løbet af fem måneder fra sengen til kørestolen, og derfra videre til at stå og gå ... Jeg har lært mange store sandheder gennem mine forskellige prøvelser i løbet af det sidste år. Bønner bliver virkelig besvaret. Faste er en magtfaktor i min familie. Kærligheden holdt mig i live ... Jeg har lært, hvad jeg kan tolerere ... Gennem det hele har jeg lært, at jeg er meget stærkere, end jeg selv troede. Jeg lærte, at hvis man har brug for hjælp, så er det i orden at bede om det. Vi har alle vores grænser, stærke sider og svagheder ... Al viden ... er for mig som penge, der kan bruges. Som en lille ny fugl, der er brudt ud af sin skal, lærer jeg at flyve igen» (brev fra Elizabeth Merkley).

Vi ved ofte ikke, hvad vi kan udholde, før efter at vores tro er blevet prøvet. Herren har ligeledes belært os om, at vi aldrig vil blive prøvet mere, end vi kan udholde (se 1 Kor 10:13).

I 1968 repræsenterede en marathonløber ved navn John Stephen Akhwari Tanzania i en international konkurrence. Lidt over en time efter at vinderen var nået i mål, nærmede John Stephen Akhwari ... sig stadion, han var den sidste mand i løbet. Selv om led af både udmattelse, kramper i benene, væskemangel og manglende orientering, kaldte en stemme fra hans indre på ham til at fortsætte, og han fortsatte. Senere blev det skrevet: ›I dag har vi set en ung afrikansk løber, som symboliserer det fineste i menneskets ånd, en præstation, der giver mening til ordet *mod*.‹ For nogle er den eneste belønning den personlige. Der er ingen medaljer, kun visheden om, at de har afsluttet det, de kastede sig ud i« (*The Last African Runner*, Olympiad Series, skrevet, instrueret og produceret af Bud Greenspan, Cappy Productions, 1976, video). Da han blev spurgt om, hvorfor han ville gennemføre et løb, som han aldrig ville vinde, svarede Akhwari: »Mit land sendte mig ikke 8.000 km for at *begynde* løbet, men for at *fuldføre* løbet.«

Han vidste, hvem han var – en sportsmand, som repræsenterede Tanzania. Han vidste, hvad hans mål var – at gennemføre løbet. Han vidste, at han måtte holde ud til enden, så han kunne vende tilbage til Tanzania med ære. Vores mission i livet er stort set tilsvarende. Vi blev ikke sendt af vor Fader i Himlen blot for at blive født. Vi blev sendt for at holde ud og vende tilbage til ham med ære.

At bo på denne jord er en del af vores jordiske prøve. Udfordringen er at leve i verden, men alligevel ikke gøre brug af verdens fristelser, som vil lede os væk fra de åndelige mål. Når en af os opgiver og giver efter for modstanderens bedrag, kan vi miste *mere* end vores egen sjæl. Vores opgiven kan koste tab af sjæle, som respekterer os i denne generation. Vores kapitulation over for fristelse kan påvirke børn og familier i mange generationer.

Kirken bliver ikke opbygget i løbet af en generation. Den sunde vækst i Kirken bider sig fast i løbet af tre til fire generationer af trofaste hellige. At videregive tro til at holde ud til enden fra den ene generation til den næste generation er en guddommelig gave i form af umådelige velsignelser til vore efterkommere. Vi kan heller ikke holde ud til enden alene. Det er vigtigt, at vi hjælper hinanden ved at opløfte og styrke hinanden.

Vi lærer i skrifterne, at der må være modsætning i alle ting (se 2 Nephi 2:11). Det er ikke et spørgsmål, *om* vi er klar til prøverne; det er et spørgsmål om *hvornår*. Vi må forberede os til de prøver, som vil komme uden varsel.

De grundlæggende krav til at holde ud til enden omfatter at vide, hvem vi er – Guds børn med et ønske om at vende tilbage til hans nærhed efter dette liv; at forstå formålet med livet – at holde ud til enden og opnå evigt liv; og at leve i lydighed med et ønske og en beslutning om at udholde alt – at have et evigt perspektiv. Et evigt perspektiv gør det muligt for os at overvinde modstand i vores timelige tilstand og til sidst at opnå de lovede belønninger og velsignelser i forbindelse med evigt liv.

Hvis vi er tålmodige i vore prøvelser, udholder dem godt og venter på Herren for at lære livets lektier, vil Herren være hos os for at styrke os til vore dages ende: »Men den, der holder ud til enden, skal frelses« (Mark 13:13) og vende tilbage til vor himmelske Fader med ære.

Vi lærer at holde ud til enden ved at lære at gennemføre vores nuværende ansvar, og det fortsætter vi ganske enkelt med hele livet. Vi kan ikke forvente at lære udholdenhed, når vi bliver gamle, hvis vi nu har udviklet den vane at opgive, når tingene bliver vanskelige.

At holde ud til enden gælder for alle Guds befalinger. Herren har kaldet unge mænd til at være missionærer. Missionærerne sendes ikke blot ud for at familie og venner kan sige farvel til dem. De kaldes for at udføre en mission med ære og at vende hjem med ære. De må for at kunne gøre dette, vide hvem de er – missionærer for Herrens kirke. De kender deres mål – at finde og undervise dem, som er rede til at modtage Jesu Kristi evangelium og hjælpe med til at oprette hans kirke. De udvikler tålmodighed, når de overvinder de prøver og besværligheder, som helt sikkert vil komme. De er ydmyge nok til at lære nye færdigheder og er besluttet på at holde ud til enden. Uanset hvad en missionær ofrer for at tage på mission, må han være lydig på sin mission for at modtage de velsigner, der retmæssigt er hans.

Nogle vil måske sige: »Hvordan kan jeg være missionær og holde ud til enden? Jeg er af naturen sky, bliver let nervøs og har svært ved at tale med fremmede« eller »Jeg har svært ved at lære, og missionærlektionerne

vil blive meget vanskelige for mig.« Herren lover ikke at fjerne alle vore handicap, når vi bliver missionærer, men ved at gøre sig den ekstra anstrengelse, det vil kræve, udvikler vi en større evne til at overvinde vores personlige mangler, og denne evne til at overvinde sig selv, vil der altid være brug for i vores forhold til andre, i vores job og i vores familie. Vi har alle noget, som vi må lære at blive herre over. Hos nogen er det blot mere tydeligt end hos andre.

Når vi tjener som missionærer og flytter vores fokusering fra os selv hen på at gøre Herrens arbejde og hjælpe andre, opstår der muligheder for stor vækst og modenhed. Når en ung ældste forlader familien og sine venner og lærer at fungere i den virkelige verden, bliver han en mand og udvikler større tro på, at Herren kan vejlede ham.

En missionær vil møde mange udfordringer, som han ikke har skullet klare før. At yde det bedste man kan, når man kommer på mission, vil ikke opfylde kaldelsen. At holde ud kræver, at vi gør det bedre end det bedste, vi kan i dag, og det gør vi ved at udvikle de yderligere evner, som Herren har skænket. Det kræver tro at lytte til Herren og til sine missionsledere samt at lære, hvordan man udfører alt det, man som missionær kaldes til at gøre. Det er selvfølgelig vanskeligt. Men det er også det, som gør det til så stor en gave, og årsagen til, at det indeholder så store velsignelser. Vi må erkende, hvem vi er og opnå vores endelige formål. Vi må derefter beslutte os til at overvinde alle forhindringer med stor beslutsomhed for at holde ud til enden.

Når vi påtager os en opgave, må vi tænke: »Jeg vil lære, hvordan jeg gennemfører denne opgave med ærlige midler og ved at gøre det på Herrens måde. Jeg vil studere, stille spørgsmål, søge og bede. Jeg har potentiale til at blive ved med at lære. Jeg er først færdig, når opgaven er fuldført.« Det er at holde ud til enden: At gennemføre opgaverne.

At være udholdende er mere end blot at overleve og at vente på, at afslutningen indhenter os. At

holde ud til enden kræver stor tro. I Getsemane Have »faldt (Jesus) ned på sit ansigt og bad: ›Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil‹« (Matt 26:39).

Det kræver stor tro og mod at bede til vor himmelske Fader: »Dog, ikke som jeg vil, men som du vil.« At kunne tro på at tro på Herren og at holde ud til enden bringer stor styrke. Nogen vil sige, at hvis vi har tilstrækkelig tro, kan vi af og til ændre de forhold, som forårsager vores prøvelser og besværligheder. Skal vi bruge vores tro til at ændre forholdene eller til at udholde dem? Trofaste bønner kan bedes for at ændre eller moderere begivenhederne i vores liv, men vi må altid huske, at når vi afslutter vores bøn, så er det underforstået: »Så ske din vilje« (Matt 26:42). Tro på Herren omfatter at vise Herren tillid. Tro til at holde ud er en tro bygget på at acceptere Herrens vilje og de lektier, vi lærer gennem de oplevelser, vi kommer ud for.

Når vi viser tro på Herren og fokuserer på evighederne, vil vi blive velsignet, uanset hvilke prøver vi gennemgår. For livet på jorden, således som vi kender det, er kun midlertidigt, og hvis vi udholder det godt, har Herren lovet os: »Og dersom du holder [mine bud] og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7).

Som enkeltpersoner ved vi ikke, hvornår livet på jorden ophører for os. Vi må udvikle evnen til at holde ud og udføre vores ansvar i dag, uanset hvor besværlig fremtiden kan blive.

Må vi være i stand til sige, som Paulus sagde til Timotheus: »Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen« (2 Tim 4:7).

»Vi priser jo dem salige, der holdt ud« (Jak 5:11).

Der er intet, vi gennemgår, som Jesus ikke forstår, og han venter på, at vi går til vor himmelske Fader i bøn. Jeg bærer vidnesbyrd om, at hvis vi vil være lydige, og hvis vi er flittige, vil vore bønner blive besvaret, vore problemer blive formindsket, vores frygt forsvinde, lys vil komme til os, fortvivlelsens mørke vil spredes, og vi vil være Herren nær og fornemme hans kærlighed og Helligåndens trøst. Det er min bøn, at vi kan finde den tro, det mod og den styrke til at holde ud til enden, så vi kan opleve den glæde i trofasthed at vende tilbage til vor himmelske Faders arme. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Tiende: Et privilegium

Ældste Ronald E. Poelman
De Halvfjerds

I og jeg lever i dag blandt de generationer, der har det privilegium at kende og efterleve tiendeloven. De velsignelser, som kommer af at være lydig mod den lov, er både timelige og åndelige.

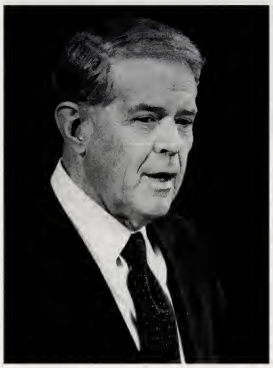

Amerika befandt sig midt i tredivernes økonomiske depression. Jeg var et af flere små børn i vores familie, og vores far havde været arbejdsløs i mange måneder. Der var ikke nogen bistandshjælp dengang, og Kirkens velfærdsprogram var endnu ikke iværksat. Vi manglede meget. Nogle ville nok sige, at vi var ludfattige. Og selvom jeg var barn, kunne jeg fornemme mine forældres frygt og bekymring.

Hver morgen knælede vi sammen som familie, og vi skiftedes til at bede bønnen. En mindeværdig morgen var det mors tur. Hun beskrev nogle af vore behov, og derefter takkede hun vor himmelske fader for det privilegium det var at efterleve tiendeloven. Jeg følte straks en trøst og tryghed. Det var et privilegium at efterleve tiendeloven, og det ville medføre velsignelser. Jeg tvivlede ikke på det, for min mor vidste det. De følelser er forblevet hos mig og endda blevet styrket.

Den første gang jeg betalte tiende, var beløbet fem cent. Sammen med min far gik jeg ind til biskoppen, der højtideligt tog imod mine fem småmønter og skrev en kvittering. Så rejste han sig, gik rundt om skrivebordet og satte sig ved siden af mig. Han lagde hånden på min skulder, rakte mig den lille, men betydningsfulde lap papir og sagde: »Ronald, du har gjort en god begyndelse, og hvis du fortsætter på den måde, kan du blive en fuldkommen tiendebetaler.« Tanken om at blive fuldkommen til noget som helst syntes at overgå mine evner. Jeg gjorde mit bedste for bare at være en god dreng. Men med de ord inspirerede biskoppen mig til at stræbe efter fuldkommenhed inden for et af evangeliets grundlæggende principper. Det har ført til overvældende velsignelser, både timeligt og åndeligt.

I de år, der er gået siden, er mit vidnesbyrd om, at tiendebetaling er et privilegium, ofte blevet styrket. Det er blandt andet lydighed mod den lov, der har gjort, at jeg kunne blive ordineret til det hellige præstedømme, blive begavet i Herrens hus, tjene på en fuldtidsmission og blive beseglet til min familie for tid og al evighed. Derudover har det været mit privilegium at vende tilbage til templet ofte for at tjene andre og blive belært om det, der har evig betydning.

Tiendelovens hellige betydning blev bekræftet af Frelseren selv efter hans opstandelse og under hans virke blandt folket i det, der nu kaldes Amerika.

Mormons Bog beretter, at Frelseren belærte nephiterne ud fra de skrifter, som de havde, men talte om andre skrifter, som de ikke havde, og befalede dem at nedskrive de ord, som Faderen havde talt til Malakias, deriblandt disse ord:

»Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: Hvorved har vi bedraget dig? Med tienden og offerydelsen.

Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner jer himlens sluser og udøser velsignelse over jer i overmål« (3 Nephi 24:8, 10).

Frelseren fremhævede yderligere betydningen af denne befaling for os, da han sagde til nephiterne: »Faderen har befalet mig, at jeg skulle give jer de skrifter, som I ikke har hos jer, thi det var efter hans visdom, at de skulle gives kommende slægter« (3 Nephi 26:2).

I og jeg lever i dag blandt de generationer, der har det privilegium at kende og efterleve tiendeloven. De velsignelser, som kommer af at være lydig mod den lov, er både timelige og åndelige, som mange af os kan bære vidnesbyrd om.

I disse de sidste dage har Herren sagt: »Se nu hedder det i dag (indtil Menneskesønnen kommer), og sandelig dette er en offerdag og en dag, på hvilken mit folk skal betale tiende« (L&P 64:23).

Skal tiende betragtes som et offer? Ja, især hvis vi forstår betydningen af de to latinske ord, som danner det engelske ord for offer, nemlig *sacrifice*. Disse to ord, *sacer* og *facere*, betyder, når de føjes sammen, »at gøre helligt«. Det, som vi giver tilbage til Herren som tiende, bliver gjort helligt, og de lydige opbygges.

Meget tidligere fastslog Herren tiendens hellighed over for Moses med disse ord, som findes i 3 Mosebog: »Al tiende af landet ... tilhører Herren. Det er helliget Herren« (3 Mos 27:30).

Da min hustru og jeg var nygifte og ventede vores første barn, studerede

jeg jura og havde aftenarbejde på en tankstation. Vi havde meget få penge. Vi havde møbleret vores lille kælderlejlighed med lidt brugte møbler og mange trækasser.

Da fødslen nærmede sig, havde vi samlet alt det, vi ville få brug for, bortset fra at vi ikke havde nogen vugge til den lille og ikke nogen penge at købe en for.

Vi havde for vane at betale vores tiende hver måned på fastesøndag. Da dagen nærmede sig, drøftede vi muligheden for at udskyde tiendebetalingen, så vi kunne betale første afdrag på en vugge. Men efter at have fastet og bedt, besluttede vi at betale vores tiende og stole på vor himmelske Fader.

Nogle få dage senere gik jeg gennem byens forretningskvarter og traf uventet min tidligere missionspræsident, som spurgte, om jeg gik i skole eller arbejdede. Jeg svarede, at jeg gjorde begge dele.

Var jeg gift? »Ja!«

Havde vi nogen børn? »Nej, men vores første barn kommer til verden om nogle uger.«

»Har I en vugge til den lille ny?« spurgte han. »Nej,« svarede jeg tøvende og lidt forbløffet over det meget direkte spørgsmål.

»Nå,« sagde han, »jeg er i møbelbranchen nu, og jeg vil meget gerne have lov til at skænke jer en vugge som gave.«

Jeg fyldtes af stor lettelse, taknemlighed og et styrket vidnesbyrd.

Gaven opfyldte et timeligt behov, men den er stadig en stærk påmindelse om den åndelige oplevelse, som ledsagede den og bekræftede, at tiendeloven er en befaling med en forjættelse.

Livets største udfordringer kræver ikke så meget timelige ressourcer, som Åndens gaver. Blandt sådanne udfordringer kan være sygdom, lidelse eller en af vore kæres død, et oprørsk eller ulydigt familiemedlem, falske beskyldninger og andre store skuffelser. Under sådanne trængsler har vi brug for øget tro, inspiration, trøst, mod, tålmodighed og evnen til at tilgive. Disse velsignelser kan udøses fra himlens vinduer.

Man kommer her til at tænke på de gode og trofaste mennesker, som troede på Alma den ældres belæringer og kom ind i Guds fold. Mormons Bog beretter, at de var lydige og retskafne (se Mosiah 18). Men trods deres godhed led de allehånde lidelser ved deres fjenders hånd. Da de udøste deres hjerte til Gud, svarede han dem med trøstende ord og forsikrede dem om, at han ville komme til dem i nødens stund (se Mosiah 24:14).

Og vi læser, at »Herren styrkede dem således, at de kunne bære deres byrder med lethed, og de underkastede sig Herrens vilje med glæde og tålmodighed« (Mosiah 24:15).

Måtte vi styrkes og underkaste os på samme måde.

Selvom vi efterlever tiendeloven, vil vi komme ud for dette jordiske livs prøvelser og trængsler. Men hvis vi har handlet ret mod Herren, kan vi i vores trængsler være sikre på, at vi vil blive velsignet med tro, styrke, visdom og hjælp fra andre – med alt hvad der er nødvendigt – ikke bare til at overvinde trængslerne, men til at lære og udvikle os gennem disse erfaringer.

Vores profet og leder præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Jeg kan bære vidnesbyrd om tiendeloven og dens velsignelser, fordi jeg har oplevet dem. Og enhver mand eller kvinde i denne Kirke, som betaler en ærlig tiende og er ærlig over for Herren, kan bære vidnesbyrd om guddommeligheden af dette princip« (Fireside i Birmingham, 29. august 1995; *Ensign*, juli 1995, s. 73).

Som et af disse medlemmer af Kirken, tilføjer jeg mit eget vidnesbyrd. De velsignelser, som opnås ved at efterleve dette princip, er fred i sindet, øget tro, inspiration og et ønske om i højere grad at efterleve alle vor himmelske Faders befalinger.

Til sidst, og vigtigst af alt, vidner jeg om, at jeg ved, at Gud lever, at han er vor Fader, og at han elsker os. Jesus fra Nazaret er Guds Søn og vor Frelser og Forløser. I dag ledes vi af en levende profet, Gordon B. Hinckley. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Handlefrihed og vrede

Ældste Lynn Grant Robbins
De Halvfjerds

En snedig del af hans plan går ud på at skille vrede fra handlefrihed og få os til at tro, at vi er ofre for en følelse, som vi ikke kan styre.

Jeg har familie her på jord, *hver og en er god mod mig.*« Det er ethvert barns håb, der kommer til udtryk i teksten til en af vore salmer (»Vores familie kan være sammen for evigt«, *Salmer og sange*, nr. 194; fremhævelse tilføjet).

I proklamationen om familien kan vi læse, at »familien er af afgørende betydning i Skaberens plan«, og at »ægtemand og hustru har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden« og en »hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed« (Familien: En proklamation til verden, *Stjernen*, januar 1996, s. 101).

Familien er samtidig Satans hovedmål. Han fører krig mod familien. En af hans strategier er den snu og ubemærkede måde, hvorpå han sniger sig om bag fjendens linjer og trænger ind selv i vores hjem og liv.

Han skader og ødelægger ofte familierne inden for hjemmets fire vægge. Hans strategi er at opægge til *vrede* mellem familiens medlemmer. Satan er »faderen til splid og uenighed, som opægger menneskenes hjerter til at trættes i *vrede* med hinanden« (3 Nephi 11:29; fremhævelse tilføjet). Udsagnsordet *opægge* lyder som opskriften på en katastrofe: Skru gemytterne op på mellemblus, strø lidt velvalgte ord i og bring det i kog. Rør rundt indtil det får en fast konsistens; lad det så køle af. Lad følelserne kølne i flere dage. Serveres kold. Giver masser af levninger.

En snedig del af hans plan går ud på at skille vrede fra handlefrihed og få os til at tro, at vi er ofre for en følelse, som vi ikke kan styre. Vi hører folk sige: »Jeg mistede besindelsen.« At miste besindelsen er et interessant ordvalg, som bruges flittigt. At »miste noget« antyder, at man »ikke mente det«, at det var »et uheld«, »ufrivilligt«, »ikke ens ansvar«, man var måske skødesløs, men ikke ansvarlig for det.

»Han gjorde mig vred.« Det er en anden vending, vi ofte hører, og som også antyder en mangel på kontrol eller handlefrihed. Det er en myte, som må tilbagevises. Ingen gør os vrede. Andre kan ikke gøre os gale. Der er ikke tale om tvang. At blive vred er et bevidst valg, en beslutning. *Vi* vælger!

Til dem, der siger: »Men jeg kan ikke gøre for det,« svarer forfatteren William Wilbanks: »Sludder!«

»Aggression ... undertrykkelse af vrede, at tale ud om det, at råbe og skrige, det er alt sammen tillærte strategier, som vi bruger til at gøre noget ved vores vrede. Vi *vælger* den, som tidligere har vist sig mest effektiv. Har I nogensinde lagt mærke til, hvor sjældent vi mister besindelsen, når vi er vrede på vores chef, men hvor ofte vi gør det, når vi føler os generet af en ven eller slægtning?« (»The New Obscenity«, *Reader's Digest*, december 1988, s. 24; fremhævelse tilføjet).

I sit andet år på high school forsøgte Wilbanks at komme på skolens basketballhold og bestod prøven. Da han mødte til træning første gang, bad træneren ham om at spille alene mod en anden spiller, mens holdet så på. Da han fejlede en let bold, blev han vred og stampede i gulvet og skreg. Træneren gik hen til ham og sagde: »Hvis du gør det der en gang til, så kommer du aldrig til at spille på mit hold.« Han tabte aldrig besindelsen igen de næste tre år. Da han tænkte over den oplevelse mange år senere, indså han, at træneren den dag havde lært ham et princip, som havde ændret hans liv, nemlig at vrede kan beherskes.

I Joseph Smiths oversættelse af Efeserne 4:26 stiller Paulus spørgsmålet: »Kan I blive vrede uden at synde?« Herren har udtalt sig meget klart om dette emne. »Den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævelen, som er faderen til splid og uenighed, som opægger menneskenes hjerter til at trættes i vrede med hinanden.

Se, det er ikke min lære at opægge menneskenes hjerter til vrede mod hinanden, men det er min lære, at sådanne ting må afskaffes« (3 Nephi 11:29-30).

Denne lære eller befaling fra Herren forudsætter handlefrihed og er en opfordring til, at man skal lade det bevidste sind træffe et valg. Herren forventer, at vi vælger *ikke* at blive vrede.

Det kan heller ikke retfærdiggøres, at man bliver vred. I Matthæus 5:22 siger Herren: »Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen.« Det er interessant, at vendingen »uden grund« er tilføjet i King James-oversættelsen, men den står

Nogle af de ca. 200 søstermissionærer fra hele verden, som tjener på Tempelpladsen.

hverken i Joseph Smiths inspirerede oversættelse eller i 3 Nephi 12:22. Når Herren fjerner vendingen »uden grund«, fratager han os enhver undskyldning. »Men det er min lære, at sådanne ting skal afskaffes« (3 Nephi 11:30). Vi kan »afskaffe« vrede, for det har han lært og befalet os.

Vrede er at give efter for Satans påvirkning. Det er tanken – synden – der fører til fjendtlige følelser eller adfærd. Det er den, der udløser hidsighed blandt bilisterne på motorvejen, raseriudbrud på sportspladserne og skænderier i hjemmene.

Ukontrolleret vrede kan hurtigt udløse en eksplosion af ondsindede ord og andre former for følelsesmæssige overgreb, der kan såre et følsomt hjerte. Det er »det, som kommer ud af munden,« sagde Frelseren, »det gør et menneske urent« (Matt 15:11). David O. McKay sagde:

»Lad aldrig en mand og hustru råbe ad hinanden, ›medmindre huset brænder‹« (*Stepping Stones to an Abundant Life*, red. Llewelyn R. McKay, 1971, s. 294).

Fysiske overgreb er vrede, som er gået helt amok, og de kan aldrig retfærdiggøres, men er altid uretfærdige.

Vrede er et uopdragent forsøg på at påføre andre skyldfølelse eller en grusom måde at forsøge at irettesætte dem på. Det får ofte fejlagtigt betegnelsen revselse, men giver næsten altid bagslag. Derfor lyder advarslen i skriften: »Mænd, elsk jeres hustruer, og vær ikke hårde mod dem«, og »Fædre, I må ikke tirre jeres børn, så de mister modet« (Kol 3:19, 21).

Valg og ansvarlighed er uadskillelige principper. Eftersom at vrede er et valg, ligger der en kraftig advarsel i proklamationen om, »at personer ... som misbruger deres ægtefælle eller deres børn ... en dag skal stå til ansvar over for Gud.«

En forståelse af sammenhængen mellem handlefrihed og vrede er det første skridt til at fjerne den fra vores liv. Vi kan vælge ikke at blive vrede. Og vi kan træffe det valg her i dag, lige nu. »Jeg vil aldrig blive vred mere.« Tænk over den beslutning.

Afsnit 121 i Lære og Pagter er et af de bedste kildematerialer om korrekte ledelsesprincipper. Dem, der især kan drage nytte af afsnit 121, er nok ægtefæller og forældre. Vi skal lede vores familier ved overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed (se L&P 121:41-42).

Må ethvert barns drøm om at have en familie, som er god mod dem her på jorden, blive til virkelighed. Det er min bøn og mit vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

Lydighed – Livets store udfordring

Ældste Donald L. Staheli
De Halvfjerds

Herren erkender, at mange af os har en tendens til at gå bort fra hans råd, når det går os godt, men når problemerne melder sig, søger vi ham og hans velsignelser.

Brødre og søstre, jeg føler ydmyghed og taknemlighed for den kaldelse, der gør, at jeg står her i dag. Jeg er velsignet med en vidunderlig hustru og familie. Jeg føler mig opbygget af den styrke, der udvises af Brødrene, som det er min velsignelse at tjene sammen med. Men mest af alt glæder jeg mig over mit forhold til Frelseren. Jeg bærer mit personlige vidnesbyrd om, at han lever, og at han leder sin kirke gennem vores elskede profet og præsident Gordon B. Hinckley.

Det forgangne år, hvor jeg har omstillet mig fra den travle forretningsverden til at forsøge at være en trofast fuldtidstjener for vor himmelske Fader og et særligt vidne om Jesus Kristus, har været en smuk oplevelse for mig. Jeg er blevet mere opmærksom på det ansvar, de velsignelser og muligheder, som evangeliet tilbyder os alle, hvis vi vil være lydige mod dets principper.

Præsident Boyd K. Packer har ved flere lejligheder sagt, at »vi alle har ret til Helligåndens inspiration og vejledning.« Og derefter tilføjer han: »Vi lever alle langt fra op til det privilegium.« Mens jeg har funderet over hans udtalelse, er det gået op for mig, at mange af os går glip af nogle åndelige muligheder og velsignelser ved at lade »det, der har størst betydning blive tilsidesat til fordel for det, der har mindst betydning.«

Hvis vi blev spurgt om, hvad der betød mest her i livet, ville de fleste af os hurtigt svare: »Vores familie og den mulighed, som evangeliet giver os for at blive en celestial familie, der lever sammen for evigt.« Men hverdagens pres trækker os ofte langsomt væk fra det mål, som vi så stolte påberåber os. Og når det sker, bliver de prioriteter, der burde betyde mest for os, afhængige af det, der synes så betydningsfuldt i øjeblikket, men som kun har lille eller ingen betydning for vore langsigtede mål. Og i mange tilfælde leder fristelserne og presset til at jagte disse mindre betydningsfulde ting os ud på livets forkerte stier.

Præsident Spencer W. Kimball advarede os om, at »verdens bekymringer er så mange og så besnærende, at selv gode mennesker ledes fra at følge sandheden, fordi de bekymrer sig for meget om de verdslige ting.«[1]

Livet har givet mig mange lektier om lydighed, men en af dem, jeg husker bedst, lærte jeg som dreng af min hund og min mor. Da jeg var omkring otte år gammel, kom min far hjem med en hundehvalp, som jeg straks gav navnet Spot. Vi blev de bedste venner i verden, og jeg prøvede at lære den nogle tricks og at adlyde, når jeg kaldte. Den var meget lærenem, men kunne ikke overvinde en overvældende trang til at løbe efter biler og gø ad dem, når de kørte ned ad den støvede vej foran vores hjem i en by i det sydlige Utah. Lige meget hvad jeg gjorde, kunne jeg ikke vende Spot af med dette. En dag kom en nabo drønende i sin store lastbil. Han kendte Spot og dens dårlige vane. Da Spot denne gang løb gøende hen mod bilen, skred manden hen mod Spot og kørte den over med baghjulet.

Med tårerne strømmende ned ad kinderne tog jeg Spot i favnen og løb ind i huset og bad min mor og min bror om hjælp. Da vi vaskede blodet væk fra dens hoved, stod det snart klart, at Spots ulydighed havde kostet den livet. Da vi havde begravet Spot og mine tårer var tørret bort, gav min mor mig en af mit livs største belæringer, da hun forklarede lydighedens princip og dets betydning i mit liv. Hun gjorde det klart, at selv små udtryk for ulydighed på længere sigt kan føre til sorg, anger og måske endda døden.

Efterhånden som vi vokser i evangeliet, erfarer vi betydningen af lydighed mod de principper, som altid bringer os i harmoni med Frelserens og profeternes belæringer. Når vi er lydige mod deres belæringer, begynder vi at forstå, hvad Frelseren mente, da han sagde: »Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det.«[2]

Da vi alle har perioder, hvor lydighed er vanskeligt, kan vi hente hjælp i præsident Hinckleys udtalelse: »Herren vil [ikke] befale os at gøre noget, som vi ikke har magt til. Han vil ikke bede os om at gøre noget, som vi ikke evner.«[3]

Vi vil alle, men især I unge, gøre klogt i at huske profetens råd, når I udsættes for gruppepres i hverdagen. Efterhånden som vi vokser op og bliver unge voksne og ældre, kræver det konstant revurdering at fastsætte prioriteter og holde en rimelig balance mellem arbejde, kirke og familie.

Af og til kan man spørge sig selv: »Hvis jeg fortsætter med at følge den sti, som jeg følger i øjeblikket, hvor vil den så føre mig hen, og hvad vil der ske med min familie?« Lægger vi grunden til en evig familie, eller lægger vi mere vægt på stoltheden over personlige præstationer og en samling af verdslige trofæer, der bliver sat højere end det, der virkelig burde betyde mest?

Uanset alder eller status i livet er lydighed mod evangeliske principper den eneste sikre vej til evig lykke. Præsident Ezra Taft Benson udtrykte det meget stærkt, da han sagde: »Når lydighed ophører med at være et irritationsmoment og i stedet bliver vores mål, vil Gud begave os med kraft og styrke.«

Mormons Bog er en lang saga om forskellige mennesker, hvis lydighed svingede meget. Følgerne af deres ulydighed står klart. De advarsler, som de fik, kan vi også lære noget af i dag.

Skrifterne gør det klart, at Herren erkender, at mange af os har en tendens til at gå bort fra hans råd, når det går os godt, men når problemerne melder sig, søger vi ham og hans velsignelser. Han har også advaret os om konsekvenserne af vores vildfarelse, at »mit folk må tugtes, til det har lært lydighed, gennem lidelser, om så skulle være«.[4]

Uanset om vi revses eller udfordres, mens vi kastes frem og tilbage på livets hav, vil lydighed mod Frelserens og profeternes belæringer berettige os til det store løfte, som kong Benjamin har givet dem, der holder Guds bud. »Thi se, de blev velsignet i alle ting, både timelige og åndelige, og dersom de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen for at bo hos Gud i evigtvarende salighed.«[5]

Når Frelseren siger »kom så og følg mig«[6] eller »elsker I mig, så hold mine bud«[7], bør vores svar være klart og entydigt. Det er mit vidnesbyrd, at vi føler hans kærlighed og fred, når vi er lydige mod hans ord. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. »Lyt til profeterne,« *Stjernen*, oktober 1978, s. 129.
2. Matt 16:25.
3. »Lad os føre dette værk fremad,« *Stjernen*, januar 1986, s. 66.
4. L&P 105:6.
5. Mosiah 2:41.
6. Luk 18:22.
7. Joh 14:15.

Slå bro over kløften mellem usikkerhed og vished.

Ældste Richard E. Turley sen.
De Halvfjerds

Denne herlige genoprettelse har tilvejebragt det, som vi har behov for, for at erkende de vildledte filosofier og livsformer ... ikke er velbehagelige for vor himmelske Fader.

For 10 år siden tilbragte min hustru og jeg det meste af en søndag som vært for en ung kandidat fra Harvard University. Denne unge mand var kommet til Salt Lake City for at se, om Kirken var »ægte«. Hans forældre, som boede i det nordøstlige USA, havde fortalt ham, at de var blevet undervist i missionærlektionerne og havde planer om at blive døbt. Han bad dem om at vente, indtil han kom til Salt Lake City. Under sit besøg på Tempelpladsen og til andre af Kirkens faciliteter sagde han, at han gerne ville tale med en, som også havde en videnskabelig og teknisk baggrund. Mit navn blev foreslået, og jeg blev efterfølgende ringet op.

På det tidspunkt var vores tidsskema meget presset, og den eneste dag, hvor vi kunne være sammen med denne unge mand, var søndag. Vi fortalte ham, at hvis han ville se, hvordan mormonerne levede, ville vi med glæde tilbringe dagen sammen med ham. Vi havde en interessant og fornøjelig tid sammen med denne unge mand. Vi tog ham med til to nadvermøder den dag, det ene, hvor en af vore sønner og dennes hustru talte, og det andet møde, hvor vi talte. Da vi kom ind i kirkebygningen, hvor vi skulle tale, blev vi mødt af biskoppen, som hurtigt tog os med ind på sit kontor for at bede sammen. Vi knælede alle, herunder også vores unge ven, rundt om biskoppens skrivebord, hvorefter biskoppen bad en ydmyg bøn fra hjertet.

Vi gik fra biskoppens kontor og ind i kirkesalen. Vi introducerede ham til et ungt ægtepar, og han sad sammen med dem under mødet. Min hustru og jeg talte om Mormons Bog, hvilket var helt ideelt for denne unge mand, eftersom han var blevet opfordret til at læse Mormons Bog.

Efter mødet inviterede vi ham med hjem, hvor min hustru serverede et af sine dejlige måltider for ham. Resten af tiden blev brugt til at bære vidnesbyrd for ham om Mormons Bog, Jesus Kristus og om genoprettelsen af hans Kirke. Næste dag vendte den unge mand tilbage til Boston.

Vi fik senere mulighed for at tale med hans forældre. Han havde fortalt dem, at Mormonkirken er »ægte«. Han fortalte dem også, at han gennem sit studium af Mormons Bog var i stand til at fjerne den tvivl, som han havde haft om Jesus Kristus.

Det er vores opfattelse, at denne unge mand havde hævdet at være agnostiker, hvilket vil sige at han ikke troede, at det var muligt at kende Guds natur eller eksistens, undtagen gennem en direkte oplevelse. Heldigvis havde hans besøg i Salt Lake City givet ham en førstehåndserfaring samt mulighed for at observere en dag i en families liv, der tilhørte Kirken. Han kunne imidlertid ikke været kommet til den konklusion, at Jesus er Kristus, alene gennem sine iagttagelser.

Da han afsluttede sin læsning af Mormons Bog må han have fundet den vigtigste nøgle til at vide, hvorvidt Mormons Bog er sand eller ej, hvorvidt Jesus er Kristus, og må have fundet den endelige nøgle til at kende sandheden i alle ting. Moroni siger i sit afsluttende kapitel: » . . . gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting« [Moroni 10:5]

Jeg er igennem årenes løb kommet til den erkendelse, at det kun er gennem Helligåndens kraft, at vi kan slå bro over kløften mellem usikkerhed og vished. Det forklarer, hvorfor Jesus sagde, hvad han sagde til Peter i Cæsarea Filippi. Jesus havde spurgt sine disciple: »›Hvem siger I, at jeg er?‹ (Matt 16:15).

Simon Peter svarede: ›Du er Kristus, den levende Guds søn‹« (Matt 16:16).

Til dette svarede Jesus:

»Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene« (Matt 16:17).

Med andre ord kan Faderen åbenbare til os nu på samme måde, som han åbenbarede til Peter, gennem Helligåndens kraft, at Jesus af

Nazaret, hans mest elskede og lydige søn, i sandhed var og er den længe ventede Messias, således som det er blevet forudsagt af alle hans profeter siden verdens begyndelse.

Når jeg har tænkt på denne unge mand fra Boston, har jeg ligeledes tænkt på de mange andre unge mennesker, som søger, men som endnu ikke ved, hvor de skal finde svaret på mange af livets spørgsmål. Unge mennesker lever ikke i et vakuum, og de er som alle andre udsat for det, som apostlen Paulus kaldte »hver lærdoms vind.« Lad mig læse fra Paulus' brev til efeserne, hvor han forklarede, hvorfor Herren har givet os apostle og profeter samt andre inspirerede ledere og lærere: »Da skal vi ikke længere være uforstandige børn og slynges og drives hid og did af hver lærdoms vind, ved menneskers terningkast, når de med snedighed fører os på lumske afveje« (Ef 4:11-14).

Hvor er jeg taknemmelig for fordums og nutidige profeter, som hjælper os med at være agtpågivende over for dem, der »med snedighed fører os på lumske afveje«.

Profeten Esajas så vor tid i et syn, hvor Herren ville »behandle dette folk på underlig og sælsom måde, de vises visdom skal ødelægges, de kloges klogskab tilintetgøres« (Es 29:14).

Denne herlige genoprettelse har tilvejebragt det, som vi har behov for, for at erkende de vildledte filosofier og livsformer, som, selv om de er politisk og socialt acceptable, ikke er velbehagelige for vor himmelske Fader. Hvis en agnostiker ved at følge Moronis udfordring kan komme til at tro, så kan andre ligeledes komme til at forstå, hvorfor vi i det hele tage har fået denne jord. I Moses' gengivne skrivelse besvarer Herren vores spørgsmål om formålet med denne jord:

»Moses påkaldte Gud og sagde: Jeg beder dig, fortæl mig, hvorfor disse ting er således og hvoraf du dannede dem.

Og Gud Herren sagde til Moses: I mit eget øjemed har jeg dannet disse ting ...

Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:30-31, 39).

Der findes filosofier, som nedgør menneskets stilling på denne jord. I Moses' beretning tror Moses selv, efter at have set Guds skabninger, at mennesket er intet, men Gud gjorde det klart for ham, at mennesket er alt.

Et andet eksempel og en anden kilde, som vi må overveje, er Familieproklamationen, som Brødrene udsendte i 1995, og som meget klart forklarer Guds hensigter med menneskeheden og forventningerne til den.

Mens jordens nationer bruger milliarder hvert år for at opdage mere om oprindelsen af og formålet med jorden og dens galakse, så findes svaret lige her. Jorden blev skabt til menneskeheden for at hjælpe os med at opnå udødelighed og evigt liv. Detaljerne i forbindelse med skabelsen er uden tvivl interessante, men behovet for at lære mere om vor Skaber og acceptere hans invitation til følge ham, så vi også kan opnå vores fulde muligheder, er en langt højere prioritet.

Ånden vil hjælpe os med at slå bro over denne kløft mellem uvished og vished. Jesus Kristus er vores lys (3 Nephi 18:24). Lad os følge dette strålende lys og indbyde andre til at gøre det samme. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ban vejen for lykke

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Påskønnelsen af etnisk, kulturel eller national arv kan være meget sund og gavnlig, men den kan også bevare livsmønstre, der burde tilsidesættes af en hengiven sidste dages hellig.

Under forberedelsen af dette budskab har jeg bedt indtrængende om at måtte blive ledt til at kunne kommunikere så klart og effektivt som jeg kan. Det er afgørende, at Ånden bidrager til forståelsen, således at jeg ikke kan blive misforstået af nogen, som jeg prøver at hjælpe.

Verden bliver i stadig større grad opdelt i grupper af personer, der stræber ihærdigt efter at bevare deres etniske, kulturelle eller nationale arv. Disse anstrengelser er almindeligvis affødt af en oprigtig påskønnelse af det, som deres forfædre har gjort, ofte under de mest vanskelige omstændigheder. Påskønnelsen af etnisk, kulturel eller national arv kan være meget sund og gavnlig, men den kan også bevare livsmønstre, der burde tilsidesættes af en hengiven sidste dages hellig.

På grund af den følsomme beskaffenhed af det, jeg gerne vil sige, og for ikke at blive misforstået, så forestil dig, at du og jeg er alene på et roligt sted. Forestil dig, at vi har nære venskabsbånd og et tillidsforhold, der giver os mulighed for at kommunikere åbent. Lad os antage, at du har spurgt mig om, hvordan du kan få mest gavn af dit medlemskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg kender dig som en troende og overbevisende person. Jeg ved også, at du sætter meget stor pris på din enestående kulturelle arv. Denne arv er en del af dit inderste væsen. Du har haft megen gavn af den, og du ønsker at have dine rødder dybt funderet i den arv, således at dine børn og børnebørn også kan få gavn deraf. Dog ser jeg nogle elementer af dette livsmønster, der kan være i modstrid med Jesu Kristi lærdomme og kan give dig skuffelser eller vanskeligheder. Som en ven vil jeg gerne hjælpe dig til at se disse muligheder uden at fornærme dig eller på nogen måde svække de dyrebare dele af din arv, der bør bevares og bygges på.

Dengang du antog Jesu Kristi lærdomme og hans plan for lykke, blev du døbt og bekræftet som medlem af hans rige på jorden. Du påtog dig hans navn. Du påtog dig en forpligtelse til at være lydig mod hans lærdomme og til at foretage en hvilken som helst ændring i dit liv, som disse lærdomme måtte kræve. For at få den største glæde må du modtage templets ordinanser. Dette mønster vil bringe dig den største lykke her på jorden og i evighederne. For næsten alle kræver det en grundlæggende ændring af ens livsstil at tilslutte sig Kirken. Hvis visdomsordet har været overtrådt, må der korrigeres for dette. Hvor kyskhedsloven overtrædes, må der finde en omvendelse sted. Ingen, der til fulde forstår betydningen af medlemskabet af Kirken, vil tøve med at foretage disse justeringer for at kunne modtage velsignelserne ved fællesskabet i hans rige. Der er også andre mindre indlysende ting, der også må tilsidesættes for at kunne nyde det største mål af lykke ved medlemskabet i hans rige.

Præsident Hunter har forklaret det på denne måde: »Jeg vil gerne sige noget til jer, som jeg anser for meget vigtigt. Gennem hele jeres liv vil I blive stillet over for mange valg. Hvor gode I er til at vælge mellem alternativerne, vil være afgørende for jeres succes og lykke i livet. Nogle af de beslutninger, I vil træffe, vil være aldeles afgørende og kan påvirke hele jeres livsforløb. Sammenhold disse alternativer med Jesu Kristi lærdomme.

For at kunne gøre det må I kende og forstå hans lærdomme. Når I udøver tro og lever værdige til at modtage inspiration, vil I blive vejledt i de vigtige valg, I træffer . . . «

Præsident Hunter fortsætter: »Jeg foreslår, at I lægger den største vægt på jeres medlemskab af Jesu Kristi Kirke. Sammenlign hvad som helst, nogen beder jer om at gøre, om det er en i familien, jeres kære, jeres kulturelle baggrund eller traditioner, som I har arvet – hold alt op mod Frelserens lærdomme. Hvis noget afviger fra disse lærdomme, lad det da ligge og stræb ikke efter det. Det vil ikke bringe jer lykke« (»Counsel to Students and Faculty,« Church College of New Zealand, 12. nov. 1990).

Hvorfor skulle du lade Frelserens lærdomme komme i første række? De udgør din bedste håndbog i lykke. Frelseren er din Forløser. Hans offer berettiger ham til at dømme dig og i den sidste ende give dig de største velsignelser for lydighed mod hans befalinger. Han er et fuldkomment

forbillede. Skønt han har ubegrænset magt som Gud, så er han dog ydmyg og sin Fader underdanig. Der findes ingen stolthed eller ønske om personlig anerkendelse.

Din himmelske Fader har udpeget dig til at blive født ind i en bestemt slægt, hvorfra du har modtaget din arv med hensyn til race, kultur og traditioner. Denne slægt kan give dig en rig arv og stor grund til at glædes. Men du har en forpligtelse til at afgøre, om der er nogen del af den arv, som må opgives, fordi den modvirker Herrens plan for lykke.

Du vil måske spørge, hvordan man kan afgøre, om en tradition er i modstrid med Herrens lærdomme, og bør opgives. Det er ikke let. Jeg har fundet ud af, hvor svært det er, idet jeg selv arbejder på at overvinde nogle af mine egne urigtige traditioner. At anerkende behovet for at gøre dette er dog et stort skridt i retningen mod succes. Skikke og traditioner bliver en nedarvet del af os. De er ikke lette at vurdere objektivt. Studér profeternes skrifter og råd omhyggeligt for at forstå, hvordan Herren ønsker, at du skal leve. Evaluér da hver del af dit liv, og foretag de justeringer, der er behov for. Søg hjælp hos en anden, som du respekterer, og som har været i stand til at tilsidesætte nogle skattede overbevisninger og traditioner, som ikke er i harmoni med Herrens plan. Hvis du er i tvivl, så spørg dig selv: »Er dette, hvad Frelseren ønsker, at jeg skal gøre?«

Det kan være meget vanskeligt at ændre et dybt indgroet livsmønster. Tidligere venner kan latterliggøre, kritisere og endog forfølge dig. En udholdende tro på Frelseren samt lydighed vil hjælpe dig gennem sådanne prøvelser frem til større velsignelser. Skrifterne illustrerer, hvordan overbevisning og tro kan overvinde traditioner, der strider imod Guds plan, og derved velsigne enkeltpersoner og selv slægter. Abrahams urokkelige beslutsomhed om at være trofast over for sandheden og afvise falske traditioner, velsignede ham meget. Hans trofasthed vil hædre alle lydige i Israels hus med rige belønninger. Et andet

eksempel på at opgive gamle traditioner er de krigeriske lamaniters forandring til ydmyge Kristi disciple, der var villige til at dø hellere end at misligholde de pagter, de havde indgået som medlemmer af hans rige (se Alma 24:7-19).

Jeg opfordrer dig, som allerede har truffet rigtige valg i din kultur, til at hjælpe andre med at gøre det samme. Lær dem at erkende de vedvarende velsignelser, den fred og lykke, som følger med en beslutning om at gøre vor Fader i Himlen, hans plan og hans Søn til det centrale for vores prioriteter. Følg Ammons eksempel. Han belærte tålmodigt kong Lamoni om at erkende og opgive falske traditioner. Mange blev velsignet af hans beslutning om at opgive dem. Ammon belærte så tydeligt om sandheden, at Lamoni blev påvirket af Ånden og ønskede at opgive alle sine falske traditioner (se Alma 18:24-41; 19:35-36).

Har ægtemanden en dominerende, autoritær rolle i din kultur, hvor han tager alle de vigtige beslutninger på vegne af familien? Hvilke familiemønstre har brug for at blive tilpasset, således at både ægtemand og hustru fungerer som lige partnere og tager beslutninger i enighed for sig selv og deres familie. Ingen familie kan holde sammen ret længe under frygt eller magt. Dette fører til strid og oprør. Kærlighed er grundlaget for en lykkelig familie.

Følgende er andre traditioner, som bør tilsidesættes. Ethvert aspekt af din arv:

- Der medfører en overtrædelse af visdomsordet.
- Der er baseret på at tvinge andre til at indordne sig under et magtfuldt hverv, der ofte går i arv.
- Der opmuntrer til oprettelsen af kaster.
- Der skaber strid med andre kulturer.

Der er en alvorlig fare ved at lade kulturel arv komme før medlemskabet af Jesu Kristi Kirke. Iveren for at forsvare sin egen kultur kan føre til en overdrevenhed, man ved er forkert, men som retfærdiggøres, fordi det er »dem« mod »os«. Bander med alle deres muligheder for at forvolde ødelæggelse, næres i en kultur, hvor gruppeidentitet er vigtigere end principper om, hvad der er rigtigt og forkert. Det er en overtrædelse af Guds befalinger, at en kultur forfølger en anden, uanset hvad grunden måtte være.

Skulle du vælge, selv uden at vide det, at følge traditioner, der er i modstrid med Herrens lærdomme, vælger du at overtræde de hellige pagter, du har indgået ved dåben. Denne beslutning er meget mere alvorlig, når templets pagter er indgået. En sådan handling vil føre dig bort fra planen for lykke, fred og evig glæde, som den er præciseret af din Skaber, til noget, der er langt

mindre værd og i uendeligt mindre grad i stand til at velsigne dig. Når Herrens rige og hans lærdomme er altoverskyggende, og du er forenet i Frelserens og vor himmelske Faders kærlighed, så kan de smukke nuancer, det enestående ved din kulturelle arv, blomstre og give en rig høst af velsignelser.

Gør du, hvad er ret. Tænk ikke så meget på, hvad alle andre foretager sig. Retfærdiggør i hvert fald ikke, at du afviger fra det, som du ved er rigtigt, på grund af andres forkerte valg.

Satan ønsker at ødelægge familier. Vor himmelske Faders plan fokuserer på kærlige familieforhold her og ind i evigheden. Djævelen ønsker at underminere myndighed og orden, hvorimod den myndighed, der udøves retfærdigt, er rygraden i vor himmelske Faders værk i familien, Kirken og i ethvert forhold i hans rige. Satan ønsker at adskille vor Faders børn i grupper med stærkt hævdvundne interesser. Han ønsker at opfordre til en stædig bevarelse af disse interesser uden hensyn til følgerne for andre. Vor Faders plan udtrykkes i hans Søns ord: »Se ... Jeg siger jer: Vær et, og dersom I ikke er et, er I ikke mine« (L&P 38:27). Satan virker for den idé, at livet skal være fyldt med konstant personlig underholdning, selv om stræben efter dette griber ind i andres velbefindende. Vor Fader giver os lykkens plan, som afføder, at vi opgiver selviske interesser, og som bringer os lykke, når vi tjener andre. Jesu eksempel og lærdomme kan forene vor Faders børn, uanset kultur og oprindelse, under medlemskabets fane i hans rige. Brigham Young har belært:

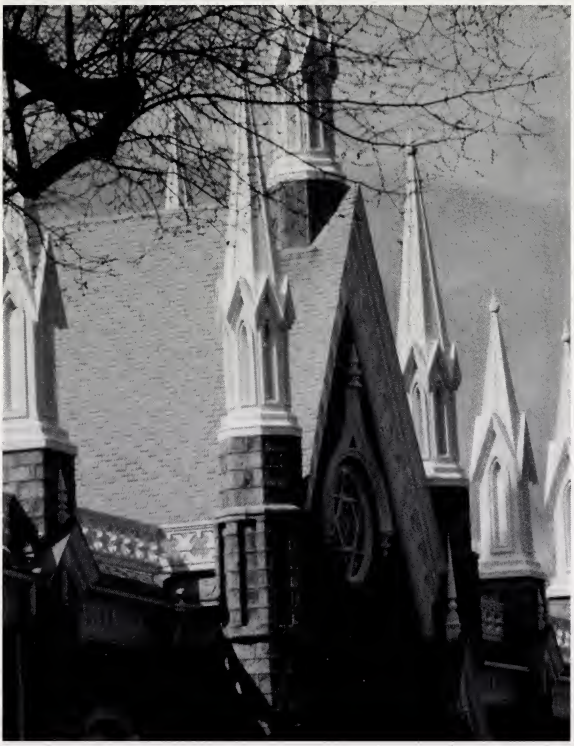

»Fuldkommen harmoni vil frelse et folk, fordi intelligente væsener [kun kan] blive fuldstændig ét ... ved at handle ud fra de principper, der vedrører evigt liv. Ugudelige mænd kan delvist blive forenet i ondskab, men ... selve princippet, på hvilket de delvist er forenede, vil i sig selv avle strid ... og tilintetgøre den midlertidige aftale. Kun ... sandhed og retfærdighed kan sikre ... en evig fortsættelse af en fuldkommen forening, thi kun sandhed og de, der er helliggjorte af den, kan bo i celestial herlighed« (*Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe, 1961, s. 282).

Hvis jeg i et akavet forsøg på at give udtryk for en sandhed har fremkaldt krænkede følelser, så undskylder jeg. Se bort fra min utilstrækkelighed, prøv at forstå sandheden i det, jeg siger. Overvej i tankefulde øjeblikke, hvad vor himmelske Fader og hans elskede Søn har påpeget som det vigtigste i livet. Betragt dit eget liv, så du kan forvisse dig om, at du i alle henseender er i harmoni med dem. Det er alt, jeg prøver at sige. Når jeg rejser gennem mit eget land og til andre dele af verden, ser jeg de vidunderlige fordele, der stammer fra de forskellige kulturer, der findes. Alligevel overskygges disse fordele sommetider af de negative påvirkninger, der er følger af de traditioner, som er i strid med Mesterens lærdomme.

Jeg vidner om, at du vil bane vej for lykke og finde mere fred, når du gør din troskab over for dit medlemskab af Jesu Kristi Kirke og hans lærdomme til grundvolden i dit liv. Hvis familietraditioner eller nationale traditioner og skikke er i strid med Guds lærdomme, så lad dem ligge. Hvis traditioner og skikke harmonerer med hans lærdomme, bør de værnes om og følges, så du kan bevare din kultur og arv. Der findes en arv, som du aldrig vil få brug for at ændre på. Det er den arv, der følger af at være vor himmelske Faders datter eller søn. Hvis du vil være lykkelig, så indret dit liv efter denne arv. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Nye templer muliggør evangeliets største velsignelser

Præsident Gordon B. Hinckley

Må himlens vinduer blive åbnet og velsignelser udøst over os som et folk, når vi vandrer fremad frimodigt og i tro for Herren for at udføre hans evige værk.

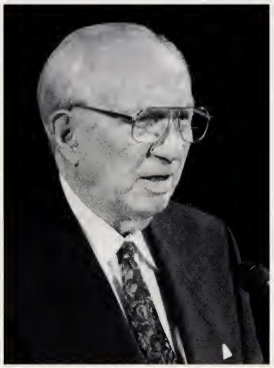

Jeg har fra min stol set en gruppe Otavalo-indianere fra Ecuadors højland på første række i Tabernaklet, og jeg ønsker at udtrykke min påskønnelse for disse vidunderlige mennesker, disse trofaste sidste dages hellige, som har rejst så utroligt langt for sammen med os at deltage i denne konference. Tusind tak, brødre og søstre.

Hvis I ikke ved, hvor Otavalo ligger, så tager man først til Quito, derefter kører man op over ækvator og kommer til landsbyerne midt blandt Ecuadors mægtige bjerge, og der bor disse fredelige og vidunderlige mennesker.

Når vi nu afslutter denne storslåede samling, som er nået ud over det ganske land og krydset havene, så udtrykker jeg i ydmyghed og med tak min store påskønnelse for alle, som har deltaget og også jer, der har lyttet. Musikken har været vidunderlig. Bønnerne har været inspirerende. Talerne har været forberedt og afholdt med hjælp fra Helligåndens tilskyndelser. Vi har glædet os sammen med taknemmelige hjerter. Nu bliver det vores pligt og ansvar, når vi vender hjem, at overføre de sandheder, som vi har hørt udtalt, til vores dagligе tilværelse.

Jeg ønsker nu afsluttende at komme med en bekendtgørelse. Som jeg tidligere har angivet, har vi de sidste par måneder rejst langt omkring blandt Kirkens medlemmer. Jeg har været sammen med mange, som har ganske lidt af denne verdens gods. Men i deres hjerte har de en stor, brændende tro på dette værk i de sidste dage. De elsker Kirken. De elsker evangeliet. De elsker Herren og ønsker at gøre hans vilje. De betaler deres tiende, hvor beskeden den end er. De yder utrolige ofre for at besøge templer. De rejser i dagevis i faldefærdige busser og med gamle både. De sparer sammen og undværer meget for at kunne gøre det.

De har brug for templer i nærheden – små, smukke og praktiske templer.

Jeg benytter derfor denne lejlighed til at bekendtgøre for hele Kirken et byggeprogram, hvor vi straks vil opføre 30 små templer. De vil ligge i Europa, i Asien, i Australien og på Fiji, i Mexico og Central- og Sydamerika og i Afrika så vel som i USA og Canada. De vil have alle de nødvendige faciliteter for at kunne tilbyde Herrens hus' ordinanser.

Dette vil være et enormt projekt. Intet tilsvarende er nogensinde før forsøgt. Foruden disse templer er der 17 bygninger, der lige nu opføres i England, Spanien, Ecuador, Bolivia, Den Dominikanske Republik, Brasilien, Colombia, Billings i Montana, Houston i Texas, Boston i Massachusetts, White Plains i New York og Albuquerque i New Mexico samt de små templer i Anchorage i Alaska, Monticello i Utah og Colonia Juárez i Mexico. Det bliver i alt 47 nye templer foruden de 51, der nu fungerer. Jeg tror, at vi nok hellere må føje yderligere 2 til, så vi når 100 ved udgangen af dette århundrede, nemlig 2.000 år »efter vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi komme i kødet« (L&P 20:1). På dette område går vi fremad i et tempo, som vi aldrig før har set.

Jeg vil ikke nævne bestemte byer lige nu. Stavspræsidenterne vil få besked, når grunde er blevet købt. Jeg tror bestemt, at Kirkens medlemmer har fået noget at tænke

over. Vil et af disse templer blive opført i deres by?

Hvis tempelordinanserne er en afgørende del af det genoprettede evangelium, og det bærer jeg vidnesbyrd om, at de er; så skal vi sørge for de betingelser, hvorunder de kan opnås. Hele vores store indsats inden for slægtsforskning er rettet mod templet. Der er intet andet formål med det. Tempelordinanserne bliver de største velsignelser, som Kirken kan tilbyde.

Jeg kan kun tilføje, at når disse 30 – eller 32 – er blevet bygget, så vil der komme flere.

Må Gud velsigne de trofaste sidste dages hellige. Må I få fremgang, når I efterlever befalingerne. Må alle være ærlige, ja, tilmed gavmilde, i betaling af tiende og offerydelser, og må himlens vinduer blive åbnet og velsignelser udøst over os som et folk, når vi vandrer fremad frimodigt og i tro for Herren for at udføre hans evige værk.

Jeg blev dybt rørt af bror Ronald Poelmans tale om tiende. Han og jeg boede i samme ward, da vi var drenge. Vi havde den samme biskop. Vi betalte en lille smule tiende som drenge, og Herren, det kan jeg bære vidnesbyrd om, har velsignet os gennem årene, der er gået. Jeg kan i mit sind se hans kære mor knæle sammen med sin familie og bønfalde Herren, og takke ham for det store privilegium, de havde, at kunne skænke af deres begrænsede midler i lydighed mod hans befaling.

Må der være fred og harmoni og kærlighed i vore hjem og i vores familie. Må vidnesbyrdet om den levende og guddommelige sandhed af dette store værk afspejles i vores tilværelse. Må vi alle sammen glæde os ved at prise ham, hvorfra alle velsignelser kommer: Vores storslåede leder og store Forløser.

Dette er min ydmyge bøn, mine kære brødre og søstre, nu hvor vi nærmer os afslutningen på denne storslåede og betydningsfulde og historiske konference. Må Gud hjælpe os til at være sidste dages hellige i dette ords fineste betydning er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Unge Pigers møde
Den 28. marts 1998

Vend hjertet til familien

Søster Margaret D. Nadauld
Unge Pigers præsidentinde

Vor himmelske Fader har en plan for sine børn ... og familien er den afgørende del af denne plan.

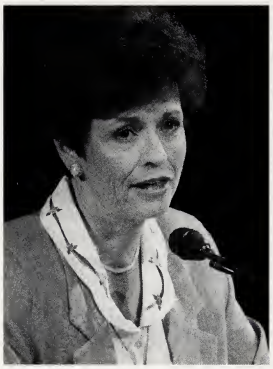

Over hele verden, fra Asien til Afrika og fra New Zealand til Norge, vender de vidunderlige unge piger i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige deres hjerter til familien. I år fejres familien verden over. Vi ved, at familien er en vigtig del af vor himmelske Faders plan for sine børn. Dette forklares i dokumentet: *Familien: En proklamation til verden.*

Jeg husker tydeligt, da denne proklamation blev præsenteret. Jeg fandt den meget imponerende. Den 23. september 1995 var Kirkens kvinder samlet til et stort møde for Hjælpeforeningen. Vores profet, præsident Gordon B. Hinckley, rejste sig op for at tale til os. Som en del af sin tale læste han for første gang et dokument op, der kaldes: *Familien: En proklamation til verden.* I denne proklamation bliver vi atter af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum belært om, at vor himmelske Fader har en plan for sine børn, og at familien er den afgørende del af denne plan. Det er derfor afgørende, at vi styrker familien, der er så yderst vigtig i Guds øjne.

I unge piger har en væsentlig rolle at udfylde i mindst tre familier. Den første er den familie, som I er en del af nu. Den anden er jeres fremtidige familie. Og den tredje er den himmelske familie, som vi alle er en del af. Lad os se nærmere på hver af disse tre familier.

Lad os først kigge på den familie, I vokser op i nu. Når jeg tænker på den familie, jeg voksede op i, kan jeg huske, hvordan min lillesøster og jeg måtte dele værelse, klaveret og opvasken. Jeg kan huske, hvordan vi sad og fnisede sammen med min bror ved aftensmaden og grinede så højt, at vi blev sendt bort fra bordet, indtil vi holdt op.

Man lærer vigtige ting i en familie, gør man ikke? Som for eksempel at bede, betro sig til hinanden, le og elske og arbejde og enes med andre. Hvor er jeg taknemmelig for de vigtige erfaringer om livet, som jeg fik i min familie. Mange af I unge piger har skrevet og fortalt os om jeres oplevelser i familien, og om noget af det, som I lærer, når I har vendt

jeres hjerte til familien. Tolv-årige Katie Quinn har skrevet:

»Min mor ventede sig ... hun var sengeliggende meget af tiden ... og lige pludselig havde jeg et kæmpe ansvar, fordi jeg er den ældste. Jeg var også lige rykket en klasse op og havde masser af lektier.

Jeg vidste, at jeg måtte hjælpe meget til, og jeg bad endda for at få at vide, hvad jeg skulle gøre. Jeg følte, at jeg fik et svar, da min bedstemor, som boede hos os i et par uger, fortalte mig en historie om en af mine forfædre, der som elleve-årig selv havde kørt en overdækket vogn tværs over sletterne til Saltsø-dalen. Hans forældre var døde undervejs, og han var alene tilbage til at tage sig af fire mindre søstre, heriblandt et spædbarn, og tage dem med til Zion. Denne historie fik mig til at indse, at jeg kunne være lige som min tip-tip-oldefar og stræbe fremad.

Jeg fandt frem til, at det ville være en hjælp for familien, hvis jeg smurte madpakker til mine søstre eller påtog mig andre pligter så som at lægge tøj sammen og stryge og andre gøremål.

Jeg samlede mine mindre søstre og min bror hver morgen før skole og gennemførte familiens studium af skrifterne, selv om min far var taget på arbejde tidligere, og min mor var for syg til at lede os.

Min familie ... fik et bedre sammenhold, fordi [vi] var nødt til at hjælpe hinanden. Den største velsignelse fandt sted den 1. maj 1997, da Hannah Ada Quinn blev født« (personligt brev i forfatterens besiddelse).

Tak for brevet, Katie.

Hun lærte om beslutsomhed og mod og trofasthed over for sin familie af sin tip-tip-oldefar, der levede for så længe siden, og så anvendte hun disse egenskaber, når hun hjalp sin familie, der havde brug for hende. Mange af jer gør lignende ting for at velsigne og styrke jeres familie.

Er I klar over, at Katie og I forbereder jer til jeres fremtidige familie ved at lære og øve jer på jeres forældre og brødre og søstre?

Må jeg bede *dig* om et øjeblik at tænke på *din* fremtidige familie. Kan

du se dig selv som mor? Luk øjnene. Forestil dig selv om ti år. Hvad beskæftiger du dig med? Er du ved at tage en uddannelse eller ved at lære noget praktisk? Hvordan vil du være? Åbn øjnene. Med dit sinds øje ser du da dig selv i færd med at opdrage vor himmelske Faders dyrebare sønner og døtre? Du kan øve dig nu ved at være kærlig og blid over for små børn og ved at sige de venligste ting på den venligste måde i dit hjem. Ser du dig selv som en mor, der kan hjælpe sine børn med at lære regning, naturfag og historie? Hvis det er tilfældet, hvad mon du så bør satse på i skolen! Vil du gerne have skønhed og musik og dannelse i dit hjem? I dag kan du begynde at udvikle dine kunstneriske og musiske talenter til gavn for dit fremtidige hjem og familie. Vil du gerne have fred og orden i dit hjem? Mine kære unge søstre, så vær selv fredsstifter, hjælp med til at holde dit hjem rent og ryddeligt, hjælp til med vasketøjet. Kan du forestille dig, at din fremtidige familie sidder rundt om et bord, griner og giver hinanden gode ideer og nyder den lækre, sunde mad, som du har lavet med kærlighed? Så må du hellere lære at lave mad! Hjælp med til at tilberede måltiderne. Saml opskrifter fra din mor og bedstemor. Lær at lave strudel eller paella eller tortillas – familiens yndlingsretter, hvad de så end er.

Lad mig fortælle jer, hvad jeg ser i jer. I jer ser jeg unge piger, der er i færd med at tage en uddannelse, og som forbereder sig på at velsigne andre gennem den. For jeres egen og jeres fremtidige families skyld, så vælg en god uddannelse. Vær velkvalificeret. Vær alsidig. Arbejd hårdt. I jer unge piger ser jeg piger, der ser frem til at skabe et kærligt hjem, et hjem med orden, et troens hjem.

Jeg ser unge piger, der forstår, at det, som I foretager jer i dag, vil gøre jer til den slags kvinder, som Herren har brug for til at velsigne sine børn. I vil gerne lære jeres familie om vor himmelske Fader og hans handlemåde, og I ved, hvordan og hvor I skal søge den forberedelse, gør I ikke? I skal søge den ved studium af skrifterne, kirkemøder, bøn, seminar og familieaften.

Må jeg foreslå jer noget, som I kan gøre, når I kommer hjem i aften som en forberedelse til jeres fremtid? Vær rare at tage jeres dagbog og skriv alt ned i den om den slags kvinde, I gerne vil blive. Og vil I så arbejde frem mod at gøre denne drøm om fremtiden til virkelighed i jeres liv? På denne måde vil I vende jeres hjerte til den familie, I en dag vil få.

Lad os nu se på jeres rolle i vor himmelske Faders familie. I er alle en enestående, dyrebar datter af vor himmelske Fader, som elsker jer. I blev udvalgt, før denne verden blev til, til at komme frem og udføre usædvanlige og vidunderlige ting! Lyt til dette fra Lære & Pagter, afsnit 138, vers 56: »Ja, før de fødtes, modtog de sammen med mange andre deres første belæringer i åndernes verden og forberedtes til at komme frem i Herrens bestemte tid for at arbejde i hans vingård for menneskesjælenes frelse.« Vidste I det? Vor himmelske Fader sendte os her til jorden med et formål.

Det er en guddommelig og uvurderlig velsignelse at blive født som kvinde. Jeres Fader i Himlen har velsignet jer med nogle meget dyrebare egenskaber i rigt mål. Egenskaber såsom følsomhed, åndelighed, en kærlig, omsorgsfuld natur. Benyt jer af mulighederne for at udvikle disse guddommelige gaver og anvende dem til at velsigne andre med. Vær lykkelige. Spred lidt solskin. I kan lægge mærke til de trofaste kvinder, I beundrer, og så gøre de egenskaber, der gør disse kvinder til succesrige og lykkelige døtre af Gud, til en del

af jeres eget liv. Han vil hjælpe jer med dette, fordi han ønsker, at I skal være de bedste, I kan være.

Eftersom vi blev sendt her til jorden for at blive prøvet og vise vores værd, kan der være ting i livet, der ikke bliver helt, som vi havde planlagt. Sådan er livet på jorden. Men husk, at når I arbejder hårdt og forbereder jer på at yde et bidrag og holde de pagter, I indgik ved dåben og i templet, kan I imødegå en hvilken som helst af tilværelsens udfordringer med tro og håb og mod! Som en del af vor himmelske Faders plan har han tilvejebragt en Frelser, som hjælper os i dette liv, og han hjælper os med at vende tilbage til ham. Han har sagt: »Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Han elsker jer. Han ønsker, at I skal få succes. Og han vil hjælpe jer, så jeres livs mission vil lykkes.

Da jeg begyndte at tale til jer i aften, mindedes jeg den familie, jeg voksede op i. Her til slut vil jeg gerne fortælle jer noget andet, jeg kan huske om denne familie. Da jeg blot var ni år gammel, døde vores en dag gamle bror. Vi var så bedrøvede og skuffede og græd meget. Ved I, hvad vores far gjorde? Han samlede os, og vi knælede ned til familiebøn. Vi takkede vor himmelske Fader for dette lille barn, vi havde haft i så kort tid, og så bad han Herren velsigne dette lille barn, David, som nu var i himlen. Vores kære far bad vor himmelske Fader om at velsigne vores mor, der var meget syg. Mor kom sig, og vi har alle prøvet på at leve på en sådan måde, at vi kan blive genforenet som en familie med David en dag. Jeg beder altid for David. Han vil altid være min bror. Vi er en evig familie, fordi vore forældre er viet i templet. I kan give jeres børn den samme gave, velsignelsen ved at tilhøre en evig familie. Det er den mest uvurderlige gave, I nogensinde kan give dem. Planlæg at kunne gøre det. Forbered jer på at kunne gøre det. Lev værdigt til at kunne gøre det. Må han velsigne jer med at gøre dette, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Forstå vores sande identitet

Søster Carol B. Thomas
Førsterådgiver i Unge Pigers præsidentskab

I og jeg blev for længe siden født som døtre i vor himmelske Faders familie. Hver eneste af jer var en tapper og ædel kvinde i jeres førjordiske liv.

Familien – hvilket helligt navn for dem, som vi elsker mest. Hvis nogen bad jer om at nævne det bedste ved jeres familie, hvad ville det så være? Jeg ved, at de fleste familier, herunder min egen, ikke er fuldkommen, men vi prøver hver dag at være mere venlige og betænksomme over for hinanden. Min far døde for en måned siden. Jeg har lært meget af ham. Han havde stor tro. Han sagde: »At dø er som at gå ind i et andet værelse.« Den dag, hvor han døde, tænkte jeg: *»Min far døde i dag! Det var hans sidste dag på jorden! Han er bare gået ind i et andet værelse.«* Det var en utrolig smuk og hellig oplevelse for min familie og mig.

Det var min far, som lærte mig om forudtilværelsen. Han forklarede, at I og jeg for længe siden blev født som døtre i vor himmelske Faders familie. Vi traf nogle hellige beslutninger dér, som har påvirket det, som vi gør nu. Da jeg var yngre, gav min bedstefar mig en velsignelse. Han velsignede mig, at jeg kunne »fortsætte min tjenestegerning her, som jeg så ædelt havde udført der.« Hvis jeg havde en tjenestegerning i forudtilværelsen, så havde I det også. Det er ikke en tilfældighed, at I er blevet født nu på dette tidspunkt i verdens historie. Hver eneste af jer var en tapper og ædel kvinde i jeres førjordiske liv.

Abraham sagde: »Nu havde Herren vist mig, Abraham, de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til; og blandt alle disse var der mange af de ædle og store« (Abraham 3:22). Er I klar over, at det er jer, han taler om? I er hver især en af de ædle og store, som er blevet født for at leve på jorden på dette tidspunkt.

Vi kommer alle fra mange forskellige former for familier. Nogle af jer udfører meget, som er vanskeligt, og I gør det på enestående vis. Nogle af jer bekymrer jer om jeres forhold til jeres mor eller far, efterhånden som I lærer at leve sammen som familie. I lærer, at Frelseren somme tider stiller stormen, og at han somme tider lader stormen rase og beroliger jer.

Lad mig omskrive, hvad ældste Jeffrey R. Holland engang har sagt: »(Hjemmet) er ikke et kloster for fuldkomne mennesker. Det er af og

til et hospital, hvor vi tager os af og plejer dem, som vi elsker« (ældste Jeffrey R. Holland: »Sultende har han mættet med gode gaver,« *Stjernen*, januar 1998, s. 67).

En ung pige skrev: »Hver og en i min familie har det af og til svært, men jeg prøver at være til rådighed for dem og at hjælpe dem ... Vi ønsker alle at være sammen i al evighed.«

Vi er så imponerede over hver eneste af jer unge piger, som vender hjertet til jeres familie. En unge pige spreder solskin overalt, hvor hun går. Hun skriver: »Jeg hjælper min familie med at få dem til at le. Når de er kede af det, forsøger jeg at gøre dem glade igen.« En anden ung pige sagde: »Eftersom mine familie ikke er medlemmer (herunder mig selv), så tror jeg, at min tjeneste er at være et eksempel på en ung pige, som forsøger at efterleve evangeliet. Jeg bringer lidt efter lidt de velsignelser og gode følelser, som jeg modtager fra den eneste sande kirke, ind i mit hjem.« I Afrika synger to unge piger, som er søstre fra Ghana, Zions smukke sange og bringer derved en fredfyldt ånd til deres egen familie.

Nogle unge piger har særlige udfordringer, når familien ikke er fuldstændig. I Alaska mødte jeg sidste sommer en præsidentinde for Unge Piger, hvis mor var død, da hun var tre år. Hun var blevet opdraget af sin far og havde sluttet sig til Kirken, da hun var 14 år gammel. Jeg spurgte hende, hvordan hun havde lært alt det feminine, såsom at sætte sit hår og anrette et bord. Hun sagde: »Jeg betragtede min ledere blandt de unge piger! Når jeg så en af dem, som vidste, hvordan man laver mad, tænkte jeg: ›Jeg vil gerne være som hende.‹ Og hver gang jeg nu gør rent i mit hus, tænker jeg på min laurbærvejleder.« Så selv om jeres familie ikke er hel, så kan I tænke på og planlægge jeres egen kommende familie.

Når I øver jer i rollen som husmor, gør I lige præcis det, som Herren ønsker, at I skal gøre. Der findes i enhver ung piges hjerte et dybt ønske om en dag at blive hustru og mor. Disse følelser blev næret i jeres ånd, længe før I kom til denne jord. Præsident Hinckley har sagt: »De fleste kvinder ser deres største opfyldelse og deres største lykke i hjemmet og familien« (præsident Gordon B. Hinckley: *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 387).

Vend hjertet til familien! Dette tema for 1998 på verdensplan indeholder så mange forslag til, hvordan du kan vende dit hjerte til din familie, herunder til dine forfædre. Elias' ånd er hos de unge piger. Over hele verden er der slægtshistoriske centre, steder hvor I kan finde jeres forfædre og jeres rødder. Unge piger elsker dette. En ung pige skriver: »Da vi første gang besøgte det slægtshistoriske center, havde vi ikke lyst. Det lød så kedeligt, men jeg blev meget begejstret, da jeg fandt min tipoldemors navn på computeren.« Når I søger efter jeres forfædre og ønsker at udføre tempelordinanser for dem, så kender I til den kraft, som kommer ved at besøge Herrens hus.

Martha Milanes, leder for Unge Piger i Colombia, skrev: »Vores tempel skal snart indvies, og hvor vil det blive en vidunderlig oplevelse at se alle vore unge piger udføre dåb for deres forfædre. Temaet er så inspireret, at jeg også er villig til at vende mit hjerte til min egen familie. Det vil være vores offer til Herren her i hans tempel i Colombia.«

Tak, unge piger, for alt, hvad I ofrer. Når I fortsætter med dette verdensomspændende fokus, vil I føle jer styrket af Åndens magt. Når I beder, læser skrifterne og holder befalingerne, vil Helligånden hviske til jer, at I tilhører vor himmelske Faders kongelige familie, og at han elsker jer meget højt. Dette vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Unge Piger – »Frihedens symbol«

Søster Sharon G. Larsen
Andenrådgiver i Unge Piges præsidentskab

I behøver ikke at være hærføreren Moroni for at gøre noget af betydning. Vor himmelske Fader har brug for, at I er den, I er i jeres familie.

Hærføreren for den nephitiske hær var vred! Amalickiah, en ugudelig og ambitiøs afviger, forsøgte at ødelægge de retfærdige nephiters hjem og familie og land. Hærføreren Moroni tog sin kjortel og rev den i stykker for at lave et banner. På kjortelen skrev han disse ord: »Til erindring om vor Gud og vor religion, vor frihed og vor fred, vore hustruer og vore børn« (Alma 46:12), og han hæftede dette stykke af sin kjortel på enden af en stang. Han kaldte dette banner for »frihedens symbol«. Det blev hejst op på alle tårne i hele landet – som en påmindelse om at beskytte familierne mod de ugudelige, ubudne gæster.

Unge piger, I er som frihedens symboler, når I stræber efter at beskytte jeres familier mod ubudne gæster som selviskhed, hårdhed, vrede og strid. I repræsenterer hver især, som en slags frihedens symboler, fred og kærlighed og tjeneste for jeres familie.

Lyt til dette eksempel på en ung pige, som skrev: »Lige nu oplever vi en svær tid i vores familie. Jeg har fået mulighed for at udføre min mors ansvar. Nogle gange kan jeg ikke deltage i aktiviteter efter skoletid, fordi jeg skal tage mig af min bror. Nogle gange kan jeg ikke gå ud sammen med mine venner, fordi jeg skal lave mad eller ud at købe ind.« Derpå tilføjer hun: »På grund af dette ansvar har jeg lært en masse om at være mor, vokse op og påtage mig ansvar, ikke kun for mig selv, men for andre.«

Når I bærer jeres frihedens symbol, jeres banner, vil I finde mange måder at velsigne jeres familie på, elske jeres familie og blot vise hensyn.

Da vores datter Shelly, f.eks. vendte hjem fra sin mission, satte jeg ikke min frakke op på en stang, men jeg fandt et stykke af en rød løber, som var lang og smal. Da Shelly vendte hjem, gik hun på en rød løber op til fordøren.

Men I har ikke brug for en rød løber eller en iturevet kjortel. Af og til er blot en lille seddel på en pude eller et smil eller et knus bedre end noget andet, man kan tænke sig, til at udtrykke kærlighed.

Tjeneste viser kærlighed.

Lindsey holdt sit banner højt, da hun tjente sin mor. Hun skrev: »Mor tog en lur. Jeg havde gjort rent i huset. Da hun stod op, blev hun overrasket.« Lyt nu til det, som Lindsey sagde: »Jeg havde en god følelse indeni.« Hvordan tror I, at hendes mor havde det? Hvordan tror I, at vor himmelske Fader havde det med hensyn til det, hun havde gjort?

Unge piger, i mit hjerte ruller jeg den røde løber ud for enhver af jer og giver jer en stående klapsalve.

I behøver ikke at være hærføreren Moroni for at gøre noget af betydning. Vor himmelske Fader har brug for, at I er den, I er i jeres familie. Han planlagde det sådan. Jeres familie ville ikke være den samme uden jer. I er af stor betydning.

Jeg husker, at da jeg var omkring bikubealderen (det var dengang, hvor dinosaurerne stadig brølede på jorden), skulle min søster rejse hjemmefra for at gå i skole. Jeg græd utrøsteligt. Mens hun forsøgte at trøste mig, sagde hun: »Græd ikke, Sharon. Jeg kommer tilbage.« Med tårevædet ansigt, så jeg op på hende og sagde: »Jeg ved, du kommer tilbage, men hvem skal vaske køkkengulvet, mens du er væk?« Jeg tror, det kaldes at vende sit hjerte mod sig selv!

Jeg opdagede hurtigt, at det var mere end det at få vasket køkkengulv, jeg ville savne. Vi havde brug for hinanden. Vi har brug for at støtte hinanden.

Nogle få år senere vendte denne samme storesøster sit hjerte til mig, da jeg spurgte hende, om jeg kunne låne hendes bil for at tage hen og besøge mine venner. Hun gav mig lov, men sagde, at jeg skulle være tilbage senest klokken 4. Jeg tog glad af sted. Vi havde det så sjovt, at jeg knap kunne tro det, da jeg så på uret, og klokken var 6! Da jeg løb ind i huset, var min søster der ikke, men på bordet var der en smuk chokoladekage, min yndlingskage, med en lille seddel, hvor der stod: »Du skal ikke bekymre dig. Jeg ved, at du har det sjovt. Det lykkedes mig at få et lift. Jeg elsker dig.« Det er »at vende sit hjerte til sin familie«, at holde sit banner højt! Hun bekymrede sig om mine følelser, selv om jeg var den, der havde ulejliget hende!

Der er stor kraft mellem søstre. Der er en kraft mellem brødre og

søstre. Der er kraft mellem forældre og børn, som støtter hinanden og, ja, endog »frelser« hinanden.

Overvej den livreddende kraft i denne beretning. For nogle få år siden blev tvillingepigerne, Brielle og Kyrie, født for tidligt i familien Jackson. De blev lagt i hver sin kuvøse for at nedsætte risikoen for infektioner. Kyrie, den største søster på lidt over et kilo, begyndte hurtigt at tage på i vægt og sov roligt. Men Brielle, som vejede lidt mindre end et kilo ved fødslen, kunne ikke holde trit med hende. Pludselig en dag blev Brielles tilstand kritisk. Sygeplejersken prøvede alt, hvad hun kunne komme i tanke om for at stabilisere Brielle. Brielle sprællede og klagede sig, mens hendes iltoptagelse faldt og hendes hjerterytme hurtigt steg. Så huskede sygeplejersken en fremgangsmåde, hun havde hørt om. Hun sagde til de bekymrede forældre: »Lad mig lige prøve at lægge Brielle ind til hendes søster for at se, om det hjælper.« Forældrene indvilligede, og sygeplejersken lagde den sprællende baby ind i kuvøsen til den større søster. Straks efter at låget var lagt på kuvøsen, lagde Brielle sig tæt ind mod Kyrie og blev helt rolig. I løbet af få minutter var Brielles ilt i blodet det bedste, det havde været, siden hun blev født. Mens de sov lagde Kyrie sin lille arm rundt om sin mindre søster (Se Nancy Sheehan: »A Sister's Helping Hand,« *Reader's Digest*, maj 1996, Pleasantville, NY 10570, side 155-156).

Lægerne og sygeplejerskerne havde prøvet alle medicinske og videnskabelige opfindelser, der var tilgængelige for at hjælpe barnet, men intet virkede. Intet kunne gøre det for det kæmpende barn, som hendes egen søster kunne gøre for hende. Det er det, som søstre kan gøre for hinanden. Det er det, som familiemedlemmer kan gøre for hinanden.

Unge piger, jeres liv er et banner, som kan hjælpe med at beskytte jeres familier mod ugudelige gæster. Vi udfordrer jer til at være stærke eksempler på venlighed, godhed og tjeneste for dem, som I elsker mest, jeres familie. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Så nær englene

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

I vil blive storslåede kvinder, hvis I er forenede i den himmelske sag om at gøre godt, og hvis I hungrer og tørster efter retfærdigheden.

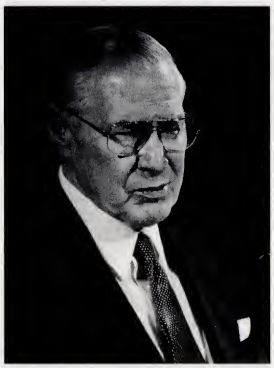

Det er mig en glæde at være sammen med alle jer enestående unge damer. Det er en særlig ære for os at præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson er til stede i aften. Jeg roser søster Nadauld, søster Thomas og søster Larsen for deres fortræffelige budskaber. Unge Pigers kor sang fremragende. Vi værdsætter alle, der har været med i videoen, og de mange hundrede, som har reageret på Unge Pigers Præsidentskabs opfordring til at skrive til dem om, hvordan I tjener jeres familie.

Jeg tror, at jeres ånd på grund af jeres retskaffenhed i forudtilværelsen er blevet holdt tilbage for at komme frem i denne tid, hvor kvinder har så mange muligheder for at udtrykke sig. Jeg ser nogle af mine elskede børnebørn i denne forsamling og mindes om, at de fleste af jer er omtrent på deres alder. Jeg mindes ligeledes om noget, som nogen har sagt om bedsteforældre: De er mennesker, der er »over-tossegode, overbekymrede og over halvtreds.«[1] I aften vil jeg tale til jer allesammen, som om I var mine børnebørn. Når jeg ser jeres yndige ansigter, ser jeg kvindelighedens fascinerende mystik i knop.

Dyrebare unge piger, først og fremmest må I udøve den størst tænkelige dyd. Der er mange definitioner på dyd, så som moralsk fortræffelighed, de rette handlinger og tanker, en god karakter og kyskhed hos kvinder. Det Første Præsidentskab har sagt: »Hvor glorværdig og nær englene er ungdommen, som er ren. Denne ungdom har usigelig glæde her og evig lykke herefter. Seksuel renhed er ungdommens mest dyrebare eje, det er al retfærdigheds grundvold.«[2] Dette indebærer, at unge pigers dyd skal være englene lig.[3] I kan ikke blive *storslåede* kvinder, hvis I ikke også er *gode* kvinder, »kvinder, hvis dyd får dem til at lyse op i en menneskemængde.«[4] I vil blive storslåede kvinder, hvis I er forenede i den himmelske sag om at gøre godt, og hvis I hungrer og tørster efter retfærdigheden. Frelseren sagde: »Men søg først Guds rige og hans retfærdighed . . . «[5] Gør vi ikke det, er der egentlig ikke noget, som betyder noget.

I bliver konstant bombarderet med udpenslede scener med seksuel umoral i TV og i biografen, i bøger, musik, blade, på internettet og i radioen. Verden synes at have glemt ordsproget: »En dygtig kvinde, hvor

findes hun? [›Dydig‹ i King James-oversættelsen, red.] Hun er langt mere værd end perler.«[6] Jeg minder jer dyrebare unge piger om, at I er Guds døtre. Han elsker jer. I er hans ædleste skaberværk. Jeres egen værdighed og selvrespekt bør hjælpe jer med at huske, som præsident David O. McKay engang sagde, at enhver »kvinde bør være sit eget legemes dronning.«[7]

Unge piger bør indse, at de unge mænd, som de kommer sammen med, ikke vil ære og respektere dem, hvis de har været involveret i moralske overtrædelser. Til dem, som måtte have begået overtrædelser, vær forvisset om, at Gud »kommer ... ikke mere [deres synder] ihu«[8], hvis de omvender sig. Stien til omvendelse og tilgivelse begynder med, at I går til jeres forældre og til jeres biskop.

Jeg håber, at hver enkelt af jer unge piger vil blive en person med betydelig værdi og en dydig person, som yder noget nu såvel som i evigheden. Som kvinder er I født med mange enestående gaver, som ikke ses ofte hos mænd.

Præsident Spencer W. Kimball sagde, da han talte om mænds og kvinders forskellige roller: »Husk, at i den verden, vi kommer fra, fik trofaste kvinder overdraget bestemte opgaver, medens trofaste mænd blev forudordineret til særlige præstedømmeopgaver. Selv om vi ikke på nuværende tidspunkt kan huske de præcise detaljer, ændrer dette ikke den storslåede realitet af det, vi engang accepterede. I skal stå til regnskab for de ting, som for så lang tid siden blev forventet af jer, nøjagtigt ligesom dem, vi opretholder som profeter og apostle ... Dette gør, at der er meget, som skal gøres i forbindelse med den sideløbende personlige udvikling – både for mænd og kvinder.«[9]

Denne udtalelse antyder, at vi, før vi blev født, både mænd og kvinder, påtog os visse forpligtelser, og at vi gik med til at komme til denne jord med store, værdifulde, men forskellige gaver. Vi blev kaldet, både mænd og kvinder, til at udføre store ting med forskellige måder at gribe tingene an på og forskellige opgaver.

»Hvor skal jeg begynde?« siger I. I stedet for at skrive en ønskeliste med alt det, I ønsker jer i livet, er det egentlige spørgsmål måske, hvad I ikke er villige til at undvære. Vælg to eller tre af tilværelsens oplevelser, som I er fuldstændig sikre på, at I ønsker. Overlad ikke noget væsentligt til tilfældigheder? Tænk over, hvad I kan bidrage med i samfundet ved at tjene jeres familie, Kirken og jeres lokalsamfund. Tænk ligeledes over, hvad livet vil kræve af jer. Alt har sin pris. Der forventes meget af os. At blive som mænd er ikke løsningen. Men svaret ligger snarere i at være den, I er, og leve op til jeres guddommelige potentiel ved at opfylde evige forpligtelser.

I kan ikke stole på de mange modstridende stemmer, som råber op om, hvad kvinder bør eller ikke bør gøre i tidens samfund. Nogle af de højeste stemmer er ekkoer fra dem, som i højere grad er i disharmoni med sig selv og livet generelt, end ulykkelige over deres rolle som kvinder.

Lad jer ikke bedrage, når I søger at finde lykken og jeres egen identitet. Besnærende stemmer fortæller

Præsident Gordon B. Hinckley, præsident Thomas S. Monson og præsident James E. Faust hilser på præsidentskabet for Unge Piger ved Unge Pigers møde.

jer måske, at det, som I har set jeres mødre og bedstemødre gøre, er gammeldags, ikke udfordrende, men kedeligt og besværligt. Men jeres mødre og bedstemødre har sunget en sang, der udtrykte den dybeste kærlighed og de ædleste kvindelige følelser. De har opfostret os og været vores lærere. De har helliget arbejdet og vendt besværet til de ædleste gøremål.

Husførelse er det, som man gør det til. Alle dage bringer tilfredsstillelse samt nogle gøremål, som kan være frustrerende, rutineprægede og ikke er udfordrende. Men det er det samme på advokatkontoret, i sundhedssektoren, på laboratoriet og i forretningen. Men der findes ikke nogen vigtigere opgave end husførelse. Som C. S. Lewis sagde: »En husmoders arbejde ... er det, som alt andet arbejde eksisterer for.«[10]

Karen Graham, der tjener som præsidentinde for Unge Piger i en stav, skriver om vigtigheden af færdigheder i husførelse i hendes liv:

»I mit sidste år på gymnasiet, da jeg var en 17-årig laurbærpige, kom jeg en dag hjem fra skole og opdagede, at min mor pludselig og uventet var død af en hjerneblødning. Mine to storesøstre var gift og havde deres eget hjem. Dette gjorde mig til den ældste derhjemme, og jeg skulle passe hjemmet, min sørgende far og to mindre brødre på 12 og 13 år.

De næste to og et halvt år passede jeg hjemmet, vaskede alt tøjet, købte ind og lavede mad ... Kan I forestille jer at lade en 17-årig stå for husholdningsbudgettet? Min søde far havde aldrig et uvenligt ord at sige, han beklagede sig aldrig, når jeg fik farvet alle hans hvide skjorter lyserøde i vasken, eller når middagsmaden var en total fiasko. Alle mine venner i gymnasiet planlagde deres liv efter eksamenen. Nogle skulle på Utah State University ... Jeg havde tænkt på at tage på Ricks College, men familiens forhold taget i betragtning valgte jeg at blive hjemme og fortsætte med at hjælpe.

To år efter min mors død begyndte jeg at gå ud med en hjemvendt missionær, Garry. Anden gang vi gik ud sammen, spurgte

han mig om, hvad jeg havde lavet lørdagen forinden ... Han blev lidt overrasket, da jeg fortalte ham, at jeg havde tørret støv af, støvsuget, købt ind og ordnet vasketøj hele dagen. Han troede, at jeg bare var et rigtigt hjemmemenneske. Et halvt år senere tog denne vidunderlige mand mig med til templet, og vi begyndte vores nye liv sammen. Han var henrykt over at have en hustru, der kunne lave mad og klare budgettet.

En aften, det første år vi var gift, havde vi nogle nygifte venner til middag. Flere af parrene begyndte at tale om, hvor svært det havde været for dem at tilpasse sig ægteskabet. Garry og jeg så på hinanden ... Tilpasse sig ægteskabet? Hvad var det? Vores første år var gået så glat! Da vi senere talte om det, slog vi fast, at årsagen var, at jeg var trådt ind i ægteskabet med erfaring i husførelse ... Jeg havde ikke det pres at skulle eksperimentere med og/eller brænde middagen på, ødelægge vasketøjet eller budgettere med husholdningspengene. Jeg havde afprøvet al det på en følsom, tålmodig og vis far. Nu kunne Garry og jeg blot koncentrere os om vores forhold, og det var vidunderligt. Det blev virkelig en velsignelse for mig, at jeg havde tilsidesat mine interesser og tænkt på min families behov.«[11]

Hendes tjeneste for sin far i denne svære tid var en del af den himmelske sag for at gøre godt, den store forberedelse I gør for at blive storslåede kvinder.

Kvinder i dag opmuntres af nogle til at få det hele: Penge, rejser, ægteskab, moderskab og en separat karriere i verden. For kvinder er de vigtige ingredienser for lykke at skabe en identitet, tjene Herren få en uddannelse, udvikle jeres talenter, tjene jeres familie og hvis muligt få jeres egen familie.

Men I kan ikke gøre alle disse ting godt på én gang. I kan ikke spise alle flødeskumskagerne hos bageren på én gang. I vil få ondt i maven. I kan ikke være 100% hustru, arbejde i Kirken 100%, være karrierekvinde 100% eller være offentligt ansat 100% på én gang. Hvordan kan alle disse roller samordnes? Jeg vil foreslå, at I får disse ting gradvist.

Gradvist er et stort ord, som betyder, at man gør én ting ad gangen på forskellige tidspunkter. I Prædikerens Bog står der: »Alting har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt.«[12] Der stilles stadig større krav til kvinder, som udfordrer deres traditionelle rolle, at drage omsorg. Men som kvinder findes rollerne som hustru og mor midt i jeres sjæl og råber efter at blive opfyldt. De fleste kvinder ønsker fra naturens side at elske og blive elsket af en god mand og handle efter kvindelighedens dybeste følelser, som Gud har givet dem – at være mor og opdrager. Heldigvis behøver de fleste kvinder ikke at stræbe efter at få en karriere, som mænd gør. De kan indpasse mere end én interesse i de forskellige perioder i deres liv.

Jeg vil opfordre jer søstre til at udvikle alle jeres gaver og talenter for at fremme retfærdighedens værk på jorden. Jeg håber, at I samler jer al den viden, I kan. Bliv så dygtige, I kan, men ikke udelukkende i nye karrierer på bekostning af det vigtigste, ellers vil I måske opdage, at I er gået glip af jeres livs store muligheder.

Søster Faust og jeg opfordrede kraftigt vores døtre til at få en uddannelse, ikke kun for at hjælpe dem i deres husførelse, men også for at forberede dem til at tjene til livets ophold, hvis det blev nødvendigt. Det er en vidunderlig oplevelse at gå på universitetet eller en handelsskole, og pengene, indsatsen og tiden giver den studerende efterspurgte færdigheder.

Jeg kan ikke fortælle jer, unge piger, hvilke uddannelsesmæssige færdigheder, I bør tilegne jer. Det er op til jer hver især at beslutte. I har jeres handlefrihed. I vil hver især skulle arbejde virkelig hårdt for at lære alt, hvad I kan, og udvikle jeres talenter. Det er ikke let at opnå noget, der virkelig er noget værd. Jeg ønsker kun at fortælle jer, hvad der vil give jer identitet, værdi og glæde som personer. Jeg udfordrer jer ligeledes til at opnå jeres potentiel, til at blive personer af stor værdi, at blive storslåede kvinder. Da de fleste af jer har en storslået kvindes eksempel i jeres familie, har I alle en model at efterligne.

Som unge piger har I privilegiet at arbejde på projekter som en del af Anerkendelse for kvindelighed. Anna Nichols fra Centerville i Utah skriver om en særlig oplevelse, som hun havde:

»Jeg lavede et laurbærpigeprojekt sidste år, der har bragt mig nærmere til min mormor, som jeg aldrig har kendt. Hun døde af en alvorlig form for kræft, da min mor var omkring fem år gammel. Min mor har en samling gamle lysbilleder og breve, som hun har beholdt. Jeg så dem igennem og udvalgte nogle billeder af hende og hendes familie og breve, som hun havde skrevet til sin søster, hvor hun fortalte om sine følelser og tanker, før hun døde.

Jeg lagde alle disse i en scrapbog til minde om hende og gav min morfar den. At se hans ansigt, da han vendte hver side, mens han fortalte mig historier om hvert billede, var den mest fantastiske følelse. Vi græd sammen. Jeg kunne se, at han savner hende så meget, og hvordan hun med denne bog delvis er kommet tilbage i hans liv igen.

På grund af denne bog har jeg et personligt forhold til min mormor.

Jeg føler hendes ånd hos mig. Jeg ved, at hun har beskyttet mig og hjulpet mig, når jeg har haft behov for det. Når jeg nu besøger min morfar, taler vi altid om hende og udveksler historier. Jeg glæder mig altid til den tid, jeg tilbringer sammen med ham.«[13]

Nu understreger jeg atter for jer, at hvad end I gør, så lær først at søge Guds rige og hans retfærdighed.[14] Acceptér uden forbehold Frelseren for det han var, Joseph Smith for det han var, og præsident Hinckley for det han er. Gud vil ikke ophøje en person, mand eller kvinde, som nægter at opretholde gennem tro, bøn og gerninger dem, som Gud har kaldet og ordineret til at præsidere over dem. Så, mine kære unge søstre, støt præstedømmets myndighed i Kirken i jeres hjem.

Nogle kvinder føler måske, at det undergraver deres handlefrihed at blive ledet gennem præstedømmets kraft. Disse følelser kommer af misforståelser. Præstedømmets myndighed bør ikke udøve nogen tvang eller uretfærdigt herredømme. Præsident Stephen L. Richards har sagt: »Vores lydighed kommer gennem alles enighed i retfærdige principper og vores fælles reaktion på vor Faders Ånds virken. Den bevæges ikke af nogen frygt uden den, som er frygten for at fornærme Gud, dette værks ophavsmand.«[15]

At følge præstedømmet i Kirken er et udtryk for tro på Herrens fortsatte vejledning af sin Kirke. Det er villighed til at acceptere den guddommelige handlefriheds princip.

I vil alle på et tidspunkt skulle handle efter jeres naturlige kvindelige instinkter, som profeten Joseph sagde er i overensstemmelse med jeres natur. Han sagde: »Hvis I lever op til jeres privilegier, kan englene ikke afholdes fra at være jeres omgangsfæller.«[16] I bør reagere ædelmodigt på disse instinkter og tilskyndelser til at gøre godt. Lad jeres sjæl være meget stille, og lyt til Helligåndens hvisken. Følg de ædle, intuitive følelser, som er plantet dybt i jeres sjæl af Guddommen i den foregående verden. På denne måde vil I reagere på Guds Helligånd og vil blive helliget af sandheden. Ved at gøre dette vil I for evigt blive æret og elsket. Meget af jeres arbejde består i at berige menneskeheden med jeres store evne for omsorg og barmhjertighed.

Og til sidst, hvordan tror jeg, at I vil blive storslåede kvinder? I bør gavmildt nære og anvende jeres ædle, kvindelige instinkter for omsorg og barmhjertighed, først for jeres familie og dernæst for andre. Må I altid hungre og tørste efter retfærdigheden inden for Jesu Kristi åbenbarede evangeliums rammer. Må I have et evigt perspektiv, når I arbejder for jeres himmelske sag for at gøre godt, så det ikke kun vil føre til, at I bliver storslåede kvinder, men til sidst dronninger i evighederne.

Jeg beder Herren om at velsigne hver og en af jer dyrebare, unge søstre, så I, som salmisten sagde, vil blive »hans engle ... der udfører hans befalinger i lydighed mod hans ord.«[17] Jeg beder til, at I må nyde jeres hjertes retfærdige ønsker. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Citeret i Evan Esar, *20.000 Quips and Quotes*, 1968, s. 357.
2. »The Message of the First Presidency to the Church,« *Improvement Era*, maj 1942, s. 273.
3. Se *Collected Discourses of George Q. Cannon*, 5. okt. 1890.
4. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 398.
5. Matt 6:33.
6. Ordsp 31:10.
7. *Gospel Ideals*, 1953, s. 471.
8. L&P 58:42.
9. Spencer W. Kimball: »Den retfærdige kvindes rolle,« *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 163.
10. *Letters of C. S. Lewis*, 1966, s. 262.
11. Karen Graham til Unge Pigers Præsidentskab, den 16. okt. 1997.
12. Præd 3:1.
13. Anna Nichols til Unge Pigers Præsidentskab, ingen dato.
14. Se Matt 6:33.
15. I Conference Report, okt. 1938, s. 116.
16. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 272.
17. Sl 103:20.

De talte til os

Beretning fra aprilkonferencen 1998
den 4. og 5. april 1998

Præsident Gordon B. Hinckley: Lad os være Kristi sande disciple, huske den gyldne regel, og gøre mod andre, som vi ønsker, at de skal gøre mod os.

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab: Vælg gode venner. Venner hjælper til med at afgøre din fremtid. Du vil have tilbøjelighed til at blive som dem og være der, hvor de vælger at være. Husk, at den sti, vi går ad i dette liv, leder til den sti, vi skal gå ad i det næste.

Præsident James E. Faust, anden-rådgiver i Det Første Præsidentskab: Vi bør altid ære og holde de frelsende pagter hellige, som vi indgår med Herren. Gør vi det, har han lovet: »[Du] skal modtage åbenbaring på åbenbaring, kundskab på kundskab, så du må lære at kende hemmeligheder og fredelige ting – det, som bringer glæde og evigt liv.«

Ældste David B. Haight fra De Tolv Apostles Kvorum: Gør det rette. Benyt denne storslåede mulighed i jeres liv til at leve rigtigt, til at være god, til at gøre gode gerninger og til at påvirke andre til at gøre godt.

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum: Det ville være en stor velsignelse, hvis hvert eneste medlem af Kirken lærte Trosartiklerne udenad og fik kundskab om de principper, de hver især omfatter. Vi ville være meget bedre beredt til at fortælle andre om evangeliet.

Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum: Jeg ved ikke, hvad jeres individuelle gaver er, men I har dem! Gør brug af de gaver og udnyt jeres talenter – samtidig med at I går ud med skraldespanden, slår græs, river visne blade sammen eller skovler sne for enker, enkemænd eller en syg nabo. Det giver jer en fordel i livet, hvis I lærer at arbejde.

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum: Herren kan kun åbenbare os lys og sandhed, når vi er klar til at modtage det. Og derfor påhviler det os hver især at gøre alt, hvad vi kan for at øge vores åndelige viden og forståelse ved at studere skrifterne og de levende profeters ord.

Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum: Selv et barn kan forstå, hvad man må gøre for at have Helligånden som ledsager. Det fortæller nadverbønnen os ... De er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud, som han har givet dem, så hans Ånd altid må være hos dem (L&P 20:77).

Ældste Lynn G. Robbins fra De Halvfjerds: Vi kan vælge ikke at blive vrede. Og vi kan træffe det valg her i dag, lige nu. »Jeg vil aldrig blive vred mere.«

Søster Margaret D. Nadauld, præsidentinde for Unge Piger: Det glæder bestemt Herren, når vi, hans børn, rækker ud til hinanden, yder hjælp på vores vej og bringer en anden nærmere Kristus. Han lærte os: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.« □

Nyheder fra konferencen

Nye brødre kaldet som halvfjerdser

Ved aprilkonferencen 1998 blev tre brødre kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum, 13 brødre blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum og 16 nye halvfjerdser-områdeautoriteter blev kaldet til De Halvfjerds' Tredje, Fjerde og Femte Kvorum.

Ældsterne Sheldon F. Child, Quentin L. Cook og Franscisco J. Viñas blev kaldet fra De Halvfjerds' Andet Kvorum til De Halvfjerds' Første Kvorum; alle tre brødre blev opretholdt til De Halvfjerds' Andet Kvorum i april 1996.

13 brødre blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum – én fra Brasilien, Maryland og Ohio, to fra Texas, og otte fra Utah. Disse var ældsterne Athos M. Amorím, E Ray Bateman, Val R. Christensen, Ronald T. Halverson, Earl M. Monson, Merrill C. Oaks, H. Bryan Richards, Ned B. Roueché, D. Lee Tobler, Gordon T. Watts, Stephen A. West, Robert J. Whetten, og Ray H. Wood.

De 16 nye halvfjerdser-områdeautoriteter, som er kaldet til følgende områder, er Henry F. Acebedo, Filippinernes-Mikronesien; Juan A. Alvaradejo, det sydlige Mexico; Modesto M. Amistad jun., Filippinerne-Mikronesien; Horacio P. Araya, det nordlige Sydamerika; Gustavo A. Barrios, Chile; Craig A. Bullock, det vestlige Nordamerika; Adhemar Damiani, Brasilien; Edgardo E. Fernando, Filippinerne-Mikronesien; Franz R. Gaag, Vesteuropa; Daniel L. Johnson, det nordlige Sydamerika; Wilfredo R. López, Chile; Jairo Mazzagardi, Brasilien; Jesús Nieves, det sydøstlige Nordamerika; Adrián Ochoa, det nordlige Mexico; Emmanuel O. Opare sen., Afrika, og Willy F. Zuzunaga, det nordlige Sydamerika. □

30 templer skal bygges

Omkring 30 nye templer skal bygges »i Europa, i Asien, i Australien og på Fiji, i Mexico og Central- og Sydamerika og i Afrika så vel som i USA og Canada«, bekendtgjorde præsident Gordon B. Hinckley ved slutningen af generalkonferencen.

»Det bliver i alt 47 nye templer foruden de 51, der nu fungerer,« fortsatte præsident Hinckley. »Jeg tror, at vi nok hellere må føje yderligere 2 til, så vi når 100 ved udgangen af dette århundrede ... Jeg vil ikke nævne bestemte byer lige nu. Stavspræsidenterne vil få besked, når grunde er blevet købt.« □

Uvejrsskyer, der nærmer sig, giver baggrund til Joseph Smith-bygningen, *til venstre*; templet i Salt Lake City, *i midten*, og en del af Kirkens kontorbygning, *til højre*.

Ældste Athos M. Amorín

De Halvfjerds' Andet Kvorum

Ældste Athos M. Amorím fra De Halvfjerds' Andet Kvorum er ikke, hvad folk måske forventer af en pensioneret hærofficer. Da han fik mulighed for at tjene som stabschef ved Brasiliens højeste militærdomstol, afslog han og valgte at blive hjemme i Resende i staten Rio de Janeiro »som havemand«. Han dyrker blomster, fordi han elsker deres skønhed, og han fodrer de fugle, som så frit flyver rundt om hans hjem, for »jeg elsker at høre dem synge om morgenen og om aftenen, og at de er glade i min have.«

Han bekymrer sig mindre om, hvor han tjener, end hvordan han tjener. Efter sin afløsning fra kaldelsen som præsident for templet i São Paulo blev han kaldet som andenrådgiver i ældsternes kvorum i sit ward og »var meget lykkelig i kaldelsen«, fordi han elsker at arbejde sammen med vor himmelske Faders børn i alle sammenhænge.

Denne kærlighed går mindst tilbage til den dag, hvor han blev døbt i 1972. Han følte i sit inderste, at der skete en forandring i hans hjerte, en følelse, som han stadig til denne dag har svært ved at sætte ord på. Men han ved, at han denne dag blev et nyt menneske.

Han husker den ydmyge missionær, som bekræftede ham, og som sagde, at dette nye medlem en dag ville tjene som missionspræsident. Athos Amorím præsiderede senere over missionen i Fortaleza i Brasilien. Han havde ligeledes tjent som distriktspræsident og i sin omflakkende karriere i militæret været præsident for adskillige små grene, hvor der nu findes stave.

Han blev født den 14. juni 1932 i Rio de Janeiro og giftede sig den 31. maj 1957 med Maria Alice Ferrao. De blev beseglet i templet i Washington D.C. i 1978. De har to sønner og syv børnebørn.

Søster Amorím har, siger han, »altid støttet mig godt i Herrens tjeneste.« Hun deler hans ærefrygt og glæde over denne nye kaldelse, fordi »hun elsker at arbejde i Kirken, og fordi hun har et meget stærkt vidnesbyrd.«

Han håber, at hans egen tjeneste kan afspejle hans »glæde over arbejdet. Jeg elsker at tjene i Kirken, og det falder mig meget let at elske folket. Jeg ønsker at dele mit vidnesbyrd om Jesus Kristus med alle. Det er mit største ønske.« □

Ældste E Ray Bateman

De Halvfjerds' Andet Kvorum

I de fleste af Ray og Mira Batemans 36 år lange ægteskab har de ikke boet i Utah, hvor de kommer fra, men i Californien, New York, Colorado og Missouri. »Fordi vi normalt boede langt borte fra vores slægtninge, blev vores nære familie stærkt knyttet sammen,« siger ældste Bateman. »Selv om vi besøgte Utah hvert år, så blev vores ward også vores familie, ja, evangeliet har været meget centralt i vores liv.«

E Ray Bateman blev født i Sandy i Utah den 20. oktober 1937 som Marlon Samuel og Mary Armstrong Batemans søn – den tredje ud af fire sønner. Han gik på Brigham Young University, før han tjente på mission i 1957-59 i Toronto, som dengang var en del Canada-missionen. Efter missionen studerede han på University of Utah, hvor han læste økonomi.

Mens han læste, mødte han Mira Dorene Odette fra Monticello, Utah. De to studerende giftede sig i Salt Lake City, Utah, den 11. november 1961 og flyttede til San Fernando Valley i Californien. Der oplevede Ray sin første forretningssucces i sit første job i salgsafdelingen i Bristol-Myers Squibb Co. – og han blev i dette firma i 32 år.

Ældste Bateman tjente som præsident for Californien Carlsbad Mission, da han modtag kaldelsen til De Halvfjerds. Ældste Bateman har også tjent som lærer i søndagsskolen, biskop, velfærdsleder i en multiregion, stavsmissionspræsident og som højrådsmedlem.

Familien Bateman er forældre til fem børn – tre døtre og to sønner – og bedsteforældre til 9 børnebørn, hvoraf de 8 lever.

»Vores lille barnebarn levede kun 9 dage,« siger ældste Bateman, »men det var overraskende, hvor nært vi kom hende. Vi ønsker at leve, så vi kan kommer der, hvor hun allerede er.«

I juli 1997 var familien i templet i San Diego i Californien vidner til beseglingen af deres to yngste børn til deres ægtefælle. »Det var første gang, vi var i templet med alle fem børn og deres ægtefælle. Vi følte os meget nær til hinanden og til vores lille barnebarn. Det var en storslået oplevelse, et glimt af himlen.« □

Ældste Val R. Christensen

De Halvfjerds' Andet Kvorum

Som lille barn lærte ældste Val R. Christensen i Søndagsskolen, at han tilhørte den eneste sande og levende kirke i verden. »I det øjeblik oplevede jeg en tillid til dette vidnesbyrd,« mindes ældste Christensen. »Jeg husker værelset, læreren og hvordan det kom til mig, at dette var den sande kirke. Intet i hele mit liv har nogen sinde fået mig til at tvivle herpå.«

Val, der blev født i Hooper, Utah, den 27. september 1935 som Leonard og Jeanette Lowe Rigbys søn, voksede op på en gård. »Min far døde, mens jeg var barn, så jeg lærte hurtigt i livet, hvordan man skal arbejde, passe dyr, så og arbejde i haven og få en gård til at fungere,« siger han. »Det var på mange områder en stor udfordring at vokse op i det, som vi nu kalder et hjem med en aleneforælder, men jeg følte aldrig, at jeg manglede kærlighed, omsorg og opmærksomhed.«

Efter en mission i det vestlige Canada fra 1955-57 tog Val en bachelorgrad i engelsk og en magistergrad i uddannelsesadministration for højere uddannelse ved Utah State University og tog derefter en doktorgrad ved Michigan State University. Han mødte sin kommende hustru, Ruth Ann Wood, på en konservesfabrik, da han gik i gymnasiet. De blev gift i 1958 i templet i Salt Lake City og har fem børn og 16 børnebørn. Efter nogle år i hæren, nogle år som gymnasielærer og nogle år med arbejde på BYU's Continuing Education Center i Ogden i Utah. blev broder Christensen i 1965 ansat ved Utah State University, hvor han i 1996 trak sig tilbage fra stillingen som vicepræsident for studenternes serviceorganer.

Han har tidligere tjent som regionalrepræsentant, stavspræsident, rådgiver i stavspræsidentskabet, højrådsmedlem, biskop og rådgiver i biskoprådet. Siden juli 1996 har han tjent som præsident for Arizona Phoenix Mission. »Denne kaldelse har fyldt vores sind og tanker alle døgnets 24 timer,« siger han. »Det er så inspirerende at sidde sammen med mere end 200 missionærer, som er Kirkens fremtidige ledere. Vi elsker dem og synger ofte min yndlingssalme ›Elsker hverandre‹ ved vore møder. Vi er taknemmelige for de ofre, som de og deres familier yder, for at de kan tjene.« □

Ældste Ronald T. Halvorson

De Halvfjerds' Andet Kvorum

»Jeg er blevet meget velsignet ved at se Herrens hånd i mit liv,« siger ældste Ronald T. Halvorsen, »og jeg har lært, at evangeliet bringer lykke og fred, når man er lydig.«

Ronald, der blev født den 18. december 1936 i Ogden, Utah, som Marlowe og Hilda Tomlinson Halversons søn, var den tredje søn i en familie med fire sønner. Han voksede op i Ogden og gik på Weber State College, hvor han mødte Linda Kay Jensen fra Hooper i Utah. I 1957-59 tjente han i Den Norske Mission. Efter missionen giftede han og Linda sig i templet i Salt Lake City den 13. oktober 1960, mens han gik på University of Utah. Familien Halvorsen er forældre til fem børn – fire drenge og en pige – og har 11 børnebørn.

Da Ronald var færdig med studierne på University of Utah, arbejdede han i sin fars selskab, Marlowe Plumbing and Heating. Han lærte hurtigt, at han havde en evne for forretning, hvilket også til sidst endte med, at han sammen med sin bror oprettede tre firmaer: Halvorsen Mechanical Inc; H&H Mechanical, Inc. og RHYCO, Inc.

Ældste Halvorsen, der har været aktiv i politik, har i 16 år (1966-82) siddet i staten Utahs lovgivende forsamling både i repræsentanternes hus og i senatet. Han har også i næsten 10 år siddet som formand for statens byggestyrelse og som medlem af bestyrelsen for Weber State College.

Familien Halvorsen holder af at deltage i udendørssport og udendørsaktiviteter, som fx skiløb, kørsel med motorslæde, cykling i ørkenen, fiskeri og jagt. De opdrætter og træner også heste.

Ældste Halvorsen har opfyldt sine kaldelser i Kirken med en vitalitet, som han er kendt for både i sit personlige og professionelle liv. Han har tjent som stavspræsident og rådgiver til stavspræsidenten, regionalrepræsentant, missionspræsident i Norge 1990-1993 og som medlem af De Halvfjerds' Femte Kvorum og virket i området i den nordlige del af Utah.

»Mit vidnesbyrd voksede linie på linie, bud på bud,« siger ældste Halvorsen, »og jeg har i løbet af årene oplevet det privilegium at modtage personlige åndelige tilkendegivelser. Mit vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, er meget stærkt og at det er kun gennem ham, at vi kan vende tilbage til Faderens nærvær.« □

Ældste Earl M. Monson

De Halvfjerds' Andet Kvorum

Ældste Earl M. Monson har et stærkt vidnesbyrd om templer. Som direktør for Kirkens afdeling for templer og særlige projekter var han ansvarlig for design og byggeri af templer under ledelse af Det Første Præsidentskab. »Det varede ikke længe, før jeg forstod, at der findes magtfulde kræfter på jorden, som ikke ønsker, at vi bygger eller bruger templer,« siger han. »Men når Herren ønsker dem, så vil han hjælpe os med at finde en måde til at bygge dem og benytte dem, hvis vi sætter vores lid til ham.«

Ældste Monson, der blev født den 26. juli 1932 i Salt Lake City i Utah, voksede op i en aktiv sidste dages hellig familie. Selv i et sådant miljø, siger han, »må man stadig selv opnå sit eget vidnesbyrd.« En afgørende oplevelse indtraf, da han modtog sin patriarkalske velsignelse som teenager. »Jeg forberedte mig og søgte efter adskillige vigtige svar, som patriarken omtalte i velsignelsen,« siger han. »Det var en magtfuld oplevelse.«

Ældste Monson tilbragte to år i den amerikanske hær under Koreakrigen, hvor han blev trænet som infanterisoldat. Det hjalp ham med at værdsætte evangeliet og sin familie. »Jeg blev pludselig klar over alt det, som jeg havde,« siger han. »Jeg havde ikke før nu forstået, hvor velsignet jeg var.«

Ældste Monson tog en bachelorgrad i arkitektur fra University of Utah og en magistergrad i bygningsingeniørvirksomhed fra Iowa State University. I 1954 giftede han sig med Dona Mae Hill i templet i Salt Lake City. Parret har 5 børn og 12 børnebørn.

Ældste Monsons kaldelser i Kirken omfatter præsident for Unge Mænd i staven, biskop, højrådsmedlem, stavspræsident og stavsmissionspræsident. »Vores lægmandsledere er en af de mange gode ting ved Kirken,« siger han. »En kaldelse kan stimulere os til at lære og til søge efter hjælp, hvilket styrker vores vidnesbyrd.«

Ældste Monson siger om sin nye kaldelse: »Min hustru og jeg har fået mange velsignelser og mødt mange vidunderlige mennesker i vores liv. Vi deler den oplevelse, at enhver mulighed for at fremme værket og fortælle mennesker om Frelseren er meget spændende og en måde at vise vor taknemmelighed til ham.« □

Ældste Merrill C. Oaks

De Halvfjerds' Andet Kvorum

Ældste Merrill C. Oaks var kun 14 år gammel, da hans far døde. I mange år derefter opdrog hans mor sine tre børn som aleneforælder, hjulpet af sine egne forældre. »Mit vidnesbyrd begyndte hjemme hos min mor,« siger ældste Oaks. »Hun var et storslået menneske og en stor lærer. Når hun bad, var hendes samtale med vor himmelske Fader så ligefrem og personlig, at jeg næsten ønskede at åbne mine øjne for at se, om han stod der og lyttede.«

Ældste Oaks, som blev født den 12. januar 1936 i Twin Falls i Idaho, tilbragte det meste af sin ungdom i Provo. Han var på mission i Ontario i Canada, hvor han siger, at hans vidnesbyrd »virkelig voksede«, når han bar vidnesbyrd om evangeliet og så andre menneskers liv forandres. Han fik senere en bachelorgrad fra BYU, og det var der, han mødte sin kommende hustru, Josephine Ann Christensen fra Payson i Utah. De blev gift i september 1958. Ældste Oaks blev senere færdig med sit lægestudium fra University of Kentucky, hvorefter han specialiserede sig som øjenlæge på Washington University i St. Louis, Missouri.

»Hvis man lader det ske, kan en lægeuddannelse være en udfordring for dit vidnesbyrd,« siger ældste Oaks, »men når man har overvundet denne udfordring, så efterlades man med en enestående respekt og ærefrygt for det menneskelige legeme, og hvordan det fungerer. Man ser Guds hånd i dets opbygning og ved, at det ikke er sket ved en tilfældighed.«

Ældste Oaks har gennem årene haft mulighed for at rejse verden over for at undervise læger og medicinstuderende i oftalmologi (læren om øjet og dets sygdomme). Søster Oaks og en del af deres 9 børn har ofte ledsaget ham på disse rejser, som har omfattet steder som Bahrain, Kina og Indien.

Ældste Oaks har tjent to gange som biskop og været højrådsmedlem i staven, rådgiver i stavspræsidentskabet samt været stavspræsident. I øjeblikket tjener han som præsident for Washington Seattle Mission, hvor han vil blev afløst i juni for at påtage sig sit nye ansvar. Da han blev spurgt om, hvordan evangeliet har påvirket hans liv, svarede han: »Evangeliet *er* mit liv. Jeg ved med absolut sikkerhed, at dette er Guds værk.« □

Ældste H. Bryan Richards

De Halvfjerds' Andet Kvorum

Da H. Bryan Richards var 9 år gammel, overværede han en søndagsskoleklasse, hvor lektionen handlede om profeten Joseph Smith. Han kom hjem og spurgte sin far: »Hvordan ved vi virkelig, om Kirken er sand?«

»Min far satte sig ned sammen med mig og fortalte mig beretningen om Joseph Smith, og fra da af tvivlede jeg aldrig,« siger ældste Richards, som blev født den 18. marts 1934 i Salt Lake City i Utah, hvor han voksede op. I skolen lærte han at holde af sport, især af basketball, og brugte senere som voksen mange timer som træner for ungdomssportshold.

Bryan studerede ved BYU, og da han en dag trådte ind i Joseph Smith Bygningen, så han en pige stående på trapperne uden for, og han tænkte: Jeg kunne godt tænke mig at gifte mig med en pige som hende en dag. Nogle få måneder senere i 1955 blev han kaldet til at tjene i Great Lakes Mission. Da han vendte tilbage til BYU, mødte han igen den samme pige på vej til undervisningen og fandt ud af, hvad hun hed: LynnAnne Taylor. De to begyndte at komme sammen og blev gift i templet i Salt Lake City den 23. august 1957.

Parret slog sig ned i Salt Lake City og fik 8 børn. I løbet af disse år arbejdede bror Richards som administrator i E-Systems, som producerer flydele og navigationsudstyr. Han tjente bl.a. i syv år i et biskopråd og i 14 år i et stavspræsidentskab, hvoraf de 9 år var som stavspræsident. Efter tre år som regionalrepræsentant blev han kaldet til at tjene som missionspræsident i England Manchester Mission fra 1994 til 1997. »En af de bedste oplevelser, som min hustru og jeg har nydt sammen, udover at opdrage vores børn, har været at præsidere over missionen,« siger han. »Jeg lærte værdien af den enkelte og voksede i min forståelse af den pris, som Jesus Kristus betalte for at forløse hver eneste sjæl.«

Ældste Richards, hvis tro har fået en dybere dimension i løbet af årene, føler, at Kirken virkelig er et vidunderligt værk. »Dette er Jesu Kristi Kirke. Mormons Bog er et vidnesbyrd fra en anden nation om Kristi guddommelighed, og Joseph Smith er genoprettelsens profet,« siger ældste Richards. □

Ældste Ned B. Roueché

De Halvfjerds' Andet Kvorum

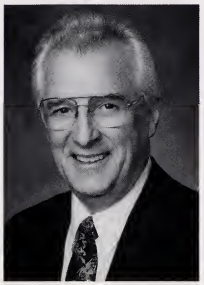

Opvæksten på en gård i Kaysville, Utah, lærte den unge Ned Roueché, der blev født den 5. august 1934, hvordan at han skulle arbejde. Hans forældre var mindre aktive i hans barndom, men en aften blev Ned, som godt kunne lide at danse, bedt om at hjælpe til med en opvisning ved en GUF-dans. »Jeg kom tirsdag aften og besluttede mig til at gå i kirke søndag. Jeg begyndte at komme og holdt aldrig op,« mindes han. Et år senere kaldte hans biskop ham på mission, da han var 21 år gammel. »Jeg vidste, at det var det rigtige at gøre,« siger han.

Efter sin mission i Mexico giftede Ned sig med JoAnn Sheffield i templet i Salt Lake City i 1958, hvorefter han læste til ingeniør på University of Utah. Efter fødslen af det tredje af deres fem børn, søgte han ind hos IBM, da han vidste, at han ønskede at arbejde for dette firma. Efter endnu et års uddannelse på Weber State College som elektronikingeniør begyndte broder Roueché sin 31-årige karriere hos IBM som markedsingeniør.

I alle disse år brugte han sin fritid sammen med sin hustru – som han beskriver som en støtte og en inspiration – og på sin familie, sit lokalsamfund og Kirken. Han tjente som biskop for Kaysville 1. Ward og derefter Kaysville 6. Ward, hvorefter han tjente i næsten 10 år som rådgiver i stavspræsidentskabet. Han holder af mennesker og mindes en samtale, som han havde under en fisketur med en ven, som var mindre aktiv. Denne ven sagde til ham: »Hvad end du har, ønsker jeg det også.« Det var et vendepunkt i vennens liv. »Jeg holder meget af at føle, at jeg bliver vejledt, når jeg arbejder sammen med mennesker,« siger han. »Og jeg er glad for, at jeg altid har været klar og villig til at tjene Herren.«

Efter at være afløst fra stavspræsidentskabet arbejdede han sammen med de 14-16-årige spejdere i fire år. I den periode gik han på pension fra IBM. »Det var en god forberedelse,« indrømmer han, til kaldelsen som præsident for Venezuela Barcelona Mission, hvor han tjente fra 1994 til 1997.

Ældste Roueché siger om sit kald til De Halvfjerds: »Min hustru og jeg holder meget af tjene Herren. Jeg har opnået et meget stort vidnesbyrd om profeten Joseph Smith, Mormons Bog og om Herrens levende profeter samt om Frelseren, vor Forløser og hans genoprettede Kirke, som fortsætter med at velsigne vores liv.« □

Ældste D. Lee Tobler

De Halvfjerds' Andet Kvorum

»Den vigtigste dannelse af den, som jeg var, og hvad jeg kunne blive, skete på min mission,« siger ældste D. Lee Tobler, som tjente på mission fra 1953 til 1956 i missionen, som dækkede Svejts og Østrig. »Jeg blev opdraget på et solidt evangelisk grundlag, men jeg havde som ung problemer med min selvtillid. På min mission lærte jeg at forstå Herren og mig selv bedre, og hvad han ville gøre for mig. Det var et vendepunkt. Mit liv har siden da været fuld af vækst og voksende selvtillid. Og selv om der af og til har været modgang, har tendensen været opadgående. Jeg er taknemmelig for Herrens velsignelser.«

Lee, som blev født i Utah den 25. juli 1933 som Donald og Louise Shoell Toblers søn, er barn nummer to af fire. Han voksede op i Nevada og Idaho og tog en bacheloreksamen fra BYU og en magistergrad i forretningsadministration fra Northwestern University i Chicago. Han begyndte sin karriere i Exxon i New York City, hvorefter han 14 år senere begyndte 10 års ansættelse hos Aenta Life and Casualty i Hartford i Connecticut. Efter fire år tilbage i olieindustrien i Houston, Texas, begyndte han hos BF Goodrich Company i Akron i Ohio, hvorfra han blev pensioneret i juli 1998 fra en overordnet stilling som vicedirektør og økonomichef.

Lee giftede sig med Darlene Thueson i 1956 i templet i Salt Lake City, og parret har seks børn og 12 børnebørn. Familien Tobler har boet i Marshallville, Ohio, på en 2 hektar stor gård, hvor Lee med stor lyst har dyrket blomster, buske og grøntsager. Han holder af at studere historie og biografier og spille tennis.

Han tjeneste i Kirken omfatter halvfjerdser-områdeautoritet i området for det nordvestlige Nordamerika siden april 1996 samt kaldelsen som stavspræsident, rådgiver til stavspræsidenten og to gange biskop. »Jeg holdt utroligt meget af kaldelsen som biskop,« siger ældste Tobler. »Den er meget intens og krævende, men at elske og drage omsorg for medlemmerne i et ward er en virkelig velsignelse. Ja, i virkeligheden er kærlighed hele grundlaget for enhver kaldelse, både i præstedømmet og på anden måde. For det første elsker vi Frelseren, og hvis denne kærlighed er ægte, så vil vi elske vores brødre og søstre.« □

Ældste Gordon T. Watts

De Halvfjerds' Andet Kvorum

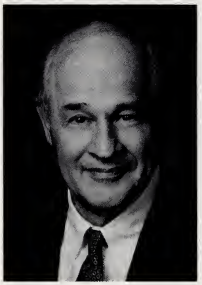

Ældste Gordon T. Watts, som i øjeblikket er missionspræsident for missionen i Quezon City på Filippinerne, siger, at denne og andre erfaringer har lært ham vigtigheden af at følge Herrens profet. Han bekræfter: »Det, som profeten siger, er ikke bare til forskellige dele af verden; det er til hele verden.«

Ældste Watts, som er født den 23. februar 1935 i South Weber i Utah, voksede op i Utah og fik eksamen fra Weber State College. Han tjente derpå i USAs forsvar, var på mission på Hawaii og tog derefter eksamen fra Utah State University med en uddannelse inden for økonomi og uddannelse. Han giftede sig med Connie Welling i templet i Logan den 19. september 1963. Ældste Watts rejste for Ford Motor Company i ledelsespositioner inden for salg og marketing i sin 32-årige karriere. Derfor boede ægteparret og deres fire børn i forskellige dele af USA, senest i Roanoke i Texas.

Som familie har de været i stand til at møde mange nye mennesker, og de har prøvet at fokusere på at være et godt eksempel for andre. På et tidspunkt i Cleveland, Ohio, lejede familien Watts en bybus og inviterede deres naboer til at overvære en medlems-missionærfireside. Som resultat af denne indsats blev to af deres naboer medlemmer af Kirken.

Ældste Watts elsker at være sammen med sin hustru, børn og børnebørn. Han kan lide at arbejde med træ, at tegne, spille golf og arbejde i haven. Han siger om sit arbejde i haven: »Jeg kan godt lide, at det ser pænt og ordentligt ud.«

Ældste Watts' kaldelser i Kirken omfatter kaldelsen som biskop to gange, rådgiver i et stavspræsidentskab og to gange som stavspræsident. I februar 1993 blev han kaldet som regionalrepræsentant og tjente i regionerne i Houston Texas Øst og Plano i Texas. Han vil afslutte sin nuværende kaldelse som missionspræsident i juli.

Han tilskriver sine mange velsignelser i livet en stærk arbejdsmoral og evnen til at fokusere på evangeliet, som hans forældre lærte ham. De sagde ofte til ham: »Det vigtigste i dit liv bør være din familie og Kirken og at efterleve dens standarder.« Ældste Watts tror fast på dette og tilføjer, at »Gud leder mennesker i deres liv. Jeg tvivler på ingen måde på dette værks guddommelighed og på Herren Jesus Kristus.« □

Ældste Stephen A. West

De Halvfjerds' Andet Kvorum

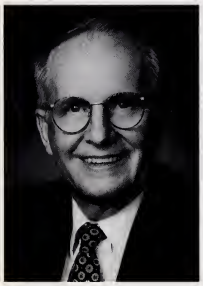

Den dag, da Stephen A. og Martha Alice Sears West skrev under på købet af deres nye hus i Logan i Utah, blev han interviewet til at tjene som præsident for missionen i San Antonio i Texas. Tre dage senere kom en telefonopringning, og kort efter rejste de til Texas. Beslutningen om at rejse var let. »Vores vidnesbyrd og Kirkens lærdomme har været bestemmende for vores beslutninger gennem hele livet,« siger ældste West. Han tjente som missionspræsident, da han modtog kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum.

Stephen, der er født den 23. marts 1935 i Salt Lake City, vendte tilbage til Utah efter en mission til de nordvestlige stater i USA. Han tog derefter en bachelorgrad og blev dr. jur. fra University of Utah. I mellemtiden giftede Stephen og Martha sig i templet i Salt Lake City den 21. marts 1960. De er forældre til tre børn.

Stephen var juridisk sekretær for en dommer og arbejdede derefter i et advokatfirma i Salt Lake City, før han i 1967 flyttede til Washington D.C. for at arbejde. Et år senere begyndte han at arbejde for Marriott Corporation i Bethesda, Maryland, hvor han med tiden blev vicepræsident og ledende jurist for Marriott International Inc. I 1994 gik bror West på pension, hvorefter han sammen med Martha flyttede til Logan i Utah, hvor de begyndte at kigge efter et hus forud for kaldelsen til at tjene som missionspræsident.

Som tidligere biskop, rådgiver i biskoprådet, højrådsmedlem og besegler i templet i Washington D. C. siger ældste West, at han værdsætter alle sine muligheder for at tjene, men som han siger, lærte han især meget, da han tjente som rådgiver i et grenspræsidentskab i en lille gren i den centrale bydel i District of Columbia. »Det var en stor oplevelse for os,« siger han, stadig påvirket af den »utrolige tro og styrke« hos disse medlemmer.

»Vores missionsskriftsted i San Antonio, Texas, er 3 Nephi 5:13, hvor der står: ›Se, jeg er discipel af Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er blevet kaldet af ham for at forkynde ordet blandt hans folk, så de kunne have det evige liv,‹« siger ældste West. »Jeg kan ikke sige dette skriftsted, uden at følelserne vælder op i mig. Jeg synes, det siger alt om det, som jeg ønsker at være og gøre.« □

Ældste Robert Jay Whetten

De Halvfjerds' Andet Kvorum

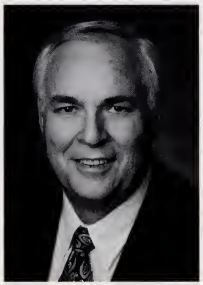

Det var et privilegium at vokse op med udgangspunkt i to kulturer og to sprog, siger ældste Robert Jay Whetten, der for nylig er blevet kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum. Han er født i SDH-kolonierne i det nordlige Mexico den 12. april 1943 og uddannet på Kirkens skoler der og voksede op med en kærlighed til spansk og engelsk, og til både Mexicos og USAs historie og kultur.

Det var en derfor en velsignelse for ham, at finde en hustru, Raquel López, som også er født i Mexico, men som hovedsagelig er vokset op i USA med en lignende kærlighed til begge sprog og kulturer. De blev gift den 17. december 1966 i templet i Arizona og har 8 børn.

De var enige om, at de godt kunne tænke sig at bo udenlands, så da han havde erhvervet en magistergrad på BYU, sagde han ja til et job hos en international bank. I adskillige år boede de forskellige steder i Mexico og Sydamerika. Efter sin tid i denne banks ansættelse boede de i El Paso i Texas, hvor han beskæftigede sig med konsulenttjeneste, elektronikproduktion og bankvirksomhed igen. Han var præsident for Norwest Bank i El Paso, da han i 1996 blev kaldet til at præsidere over missionen i Asunción i Paraguay.

Både flytningerne i forbindelse med karrieren og tjenesten i Kirken (han har været biskop, højrådsmedlem og rådgiver i et stavsmissionspræsidentskab) har givet mange muligheder for vækst, siger ældste Whetten med taknemlighed i stemmen. Denne nye kaldelse giver os mulighed for at indvie »alt, hvad vi har og er« til Herren.

Hans hustru glæder sig over muligheden for at støtte og tjene sammen med ham i hans nye kaldelse. »Vi elsker Herren, elsker arbejdet, og er villige til at gøre alt det, som vi bliver bedt om at gøre i opbygningen af riget,« siger han.

»Jeg ser tilbage på mit liv og forstår, at jeg har modtaget oplevelser og velsignelser, som er meget specielle,« siger ældste Whetten. Han håber, han kan trække på disse lektier i livet til gavn for dem, som han er kaldet til at tjene.

»Mange af livets store lektier læres gennem bøn,« siger han, idet han citerer Moroni 7:48: »Bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed.«

»Livet er meget flygtigt,« forklarer han, »så vi bør hver dag omhyggeligt arbejde på at blive som Kristus i vores tjeneste over for andre.« □

Ældste Ray H. Wood

De Halvfjerds' Andet Kvorum

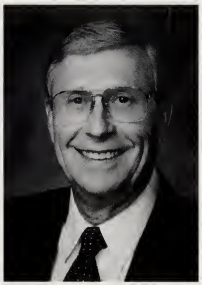

Ray H. og Ann Aylett Wood flyttede i 1978 til San Juan Bautista, en lille by med 1100 indbyggere i det centrale Californien, i håbet om at bringe deres familie nærmere hinanden og nærmere til Herren. De forlod et rigt nabolag i Saratoga, købte en gård og plantede en frugtplantage og anskaffede sig 280 kaniner, 5 svin, 3 køer, 100 høns, 3 ænder, en hund og en kat. »Børnene skulle op mellem halvfem og fem om morgenen for at passe deres pligter. Derpå gik de til seminar og derefter i skole,« mindes ældste Wood. To af deres seks børn siger stadig, at denne flytning hjalp dem til atter at forpligte sig over for evangeliet.

Da Ray og Ann blev gift i templet i Logan den 8. august 1955, lovede de tjene Herren, forblive aktive i Kirken og at stræbe efter at opdrage en evig familie. Han siger, at Ann har været hans store støtte i livet og i hans kaldelser som biskop, rådgiver til biskoppen, rådgiver til stavspræsidenten og højrådsmedlem. Da kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum kom, tjente han som stavspræsident i Salt Lake Eagle Gate Stav.

Bror Wood, der blev født den 11. juli 1931 i Salt Lake City som Ray G. og Mary Hunter Woods søn, tjente på mission i England i 1950-52. Da han vendte tilbage, tog han en bachelorgrad og en juridisk eksamen fra University of Utah, før han begyndte at arbejde for et lokalt revisionsfirma i Salt Lake City. I 1958 indtrådte han i USAs luftvåben som auditør og blev stationeret i Spokane i Washington og Ogden i Utah. Han vendte derpå tilbage til Salt Lake City for at arbejde for Peat Marwick Mitchell i to år, hvorefter han blev overført til Denver i Colorado i to år, og derpå til San Jose i Californien, hvor han blev, indtil han gik på pension som partner i skatteafdelingen i 1982. Han vendte tilbage til Salt Lake City for at lede skatteadministrationen for Kirken, indtil han blev pensioneret i 1997. Han var ligeledes i 14 år medlem af Utahs skattekommission.

Ældste Wood er taknemmelig for Herrens vejledende indflydelse i sin families liv og er meget ydmyg over for sin nye kaldelse: »Herren har velsignet os; vi ser nu frem til en dejlig periode fuld af tjeneste.« □

Mågemonumentet på Tempelpladsen er et yndet mødested for konferencegæster.

***Stedet, hvor Det Aronske Præstedømme blev gengivet*, af Frank Magleby**

Dette maleri viser et nutidigt landskab ved bredden af Susquehannah-floden i nærheden af Harmony i Pennsylvania, hvor Det Aronske Præstedømme blev gengivet til profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery den 15. maj 1829. Om denne begivenhed forklarede profeten, at Johannes Døber overdrog »Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse« (Joseph Smith-Historie 1:69).

Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de nioghalvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? Og når han har fundet det,« glæder han sig (Luk 15:4-5).

BERETNING FRA APRILKONFERENCEN ❦ DEN 4. OG 5. APRIL 1998

DANISH

4 02989 87110 5

98987 110